

A.T. Jones

Marile Națiuni

de Astăzi

MARILE NAȚIUNI DE ASTĂZI

A.T. Jones

Titlul în original: The Great Nations of today

Cuprins:

Prefață	7
Capitolul 1	9
Introducere	
Capitolul 2	13
Starea morală a Imperiului Roman	
Capitolul 3	19
Prima Trâmbiță	
Capitolul 4	25
Cea de-a doua Trâmbiță	
Capitolul 5	31
Cea de-a treia Trâmbiță	
Capitolul 6	39
Cea de-a patra Trâmbiță	
Capitolul 7	45
Națiunile moderne ale Europei Occidentale	
Capitolul 8	49
Cea de-a Cincia Trâmbiță – Primul vai	
Capitolul 9	57
Cea de-a Șasea Trâmbiță – Al doilea vai	
Capitolul 10	67
Problema Orientală	
Cea de-a Șaptea Trâmbiță – Al treilea vai	
Capitolul 11	81
Solia Îngerului al Treilea	
Capitolul 12	87
Timpul Vestirii Soliei Îngerului al Treilea	
Capitolul 13	101
Întreita Solie: Ce spune despre Babilon?	
Capitolul 14	109
Întreita Solie: Ce spune despre fiicele Babilonului?	

Capitolul 15	119
Fiara și Chipul ei	
Capitolul 16	125
Lucrarea Fiarei	
Capitolul 17	137
Lucrarea Chipului Fiarei	
Capitolul 18	143
Înălțarea Fărădelegii	
Capitolul 19	151
Marea nevoie după Solia Îngerului al Treilea	
Capitolul 20	161
Poruncile lui Dumnezeu	
Capitolul 21	165
Credința lui Isus	
Capitolul 22	173
Păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus	
Capitolul 23	179
„A venit ceasul judecății Lui”	

Prefață

Trăind la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea și începutul secolului douăzeci, Alonzo Trevier Jones, este un iubitor al istoriei și profeției biblice. În calitate de profesor de istorie a căutat să descifreze sensul și principiile care călăuzesc desfășurarea evenimentelor politice și sociale care marchează schimbări esențiale în cadrul existenței diferitelor popoare de pe fața pământului, iar farul care a luminat mereu înțelegerea lui, a fost Cuvântul veșnic și neclintit al lui Dumnezeu, în înțelegerea felului în care se poartă Dumnezeu cu oamenii, fie cu popoare, fie cu indivizi. Totodată, în calitate de editor al revistei *American Sentinel*, autorul este un iubitor și apărător al libertății de conștiință, considerând-o a fi o comoară de mare preț pe care poporul american a obținut-o cu mari sacrificii, și pe care acesta a transmis-o apoi lumii. La sfârșitul secolului al nouăsprezecelea se contura în Statele Unite ale Americii o stare de lucruri care amenința să distrugă ceea ce făcuse din națiunea americană ceea ce era. Principiul de bază al separării complete între religie și guvernarea civilă, principiu care era însăși temelia Constituției americane și garanția libertății individului în societate, era atacat cu vehemență de oameni bisericești care doreau să-și impună punctele lor de vedere prin diferite legi și amendamente religioase. Legile duminicale elaborate în diferite State, încercându-se impunerea lor chiar la nivel național, erau un continuu semnal de alarmă în ce privește spiritul ce amenința poporul american. Fiind bun cunoscător al Bibliei și al istoriei, A.T. Jones a luptat cu perseverență pentru apărarea Constituției, a libertății și însăși existenței națiunii americane. Prin harul lui Dumnezeu am asistat la o reprimare a violenței acelui spirit, care totuși a continuat să mocnească și să schimbe pe nesimțite Statele Unite ale Americii dintr-o țară a libertății și protestantismului pașnic într-o forță militară și politico-religioasă. Întrucât în zilele noastre asistăm la o revenire a evenimentelor de atunci, întrucât asistăm la ascensiunea continuă a politicilor religioase nu doar în America, ci în întreaga lume, întrucât linia de separare între religie și politică se caută tot mai mult a fi încălcată, întrucât libertățile individului vor fi

serios amenințate, găsim că este binevenită și foarte actuală reluarea acestor scrieri insuflate de Dumnezeu. Textele biblice folosite sunt cele din traducerea lui *Dumitru Cornilescu* însă acolo unde am găsit că înțelegerea scriitorului este mai bine exprimată de Biblia pe care a folosit-o el, am găsit de cuviință să redăm textele din traducerea *King James Version*, texte pe care le-am marcat cu simbolul *KJV*. Fie ca cititorul să vadă și să înțeleagă cuvintele pe care Dumnezeu i le adresează prin slujitorul Său.

Editorii

Capitolul 1

Introducere

Marile națiuni de astăzi: de unde au venit? Care le este destinul? Despre marile națiuni din vechime s-au spus aceste lucruri, și astfel, au fost cunoscute de cei care au dorit să înțeleagă. Dar despre marile națiuni de astăzi nu a fost spus nimic, pentru ca aceste lucruri să poată fi cunoscute?

Despre marile națiuni din vechime, despre ridicarea, dezvoltarea și destinul lor a vorbit Domnul prin profeții Săi. Dar nu a spus El nimic despre acestea referitor la marile națiuni de astăzi? Lucrul acesta nu este posibil, de vreme ce El nu se schimbă. El este „același ieri, azi și în veci.” De aceea, grija Sa pentru oameni și pentru popoare este mereu aceeași.

Este pentru totdeauna adevărat că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului. Le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, pentru ca ei să caute pe Domnul, și să se silească să-L găsească băjbăind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, ... suntem din neamul Lui.

Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem” că Dumnezeu Își neglijează vlăstarele într-o eră mai mult decât în alta, sau că le-ar neglija de tot în vreun secol.

Cartea lui Daniel este cartea din Biblie care vorbește în mod deosebit despre marile națiuni din vechime. Ea vorbește despre ridicarea, dezvoltarea, caracterul și destinul imperiului Babilon, a imperiului Mezilor și Perșilor, a imperiului Macedonean – Alexandru și succesorii săi, - și a imperiului Roman. Vorbește de asemenea, deși fără a oferi toate detaliile, despre națiunile care s-au ridicat după căderea Romei.

Există o altă carte în Biblie care ocupă față de timpurile moderne aceeași poziție pe care o ocupă cartea lui Daniel față de timpurile din vechime. Ea vorbește despre națiunile moderne așa cum cartea lui Daniel vorbește despre cele din vechime. Această carte este Apocalipsa.

Cartea lui Daniel și cartea Apocalipsei sunt, de aceea, cărți

care se completează una pe alta în ce privește istoria națiunilor, vechi și moderne; cu diferența că subiectul principal al cărții lui Daniel îl constituie istoria națiunilor, cea a Bisericii fiind secundară, iar în cartea Apocalipsei, marele subiect este istoria Bisericii, istoria națiunilor fiind incidentală.

Cheia înțelegerii istoriei moderne, a marilor națiuni de astăzi – a originii, dezvoltării și destinului lor – așa cum apare în cartea Apocalipsei, se găsește pe linia profeției celor Șapte Trâmbițe. Dar cele Șapte Trâmbițe au la rândul lor un fundament. Linia profeției celor Șapte Trâmbițe este o consecință. Evenimentele prevestite acolo au loc datorită unor lucruri care au fost făcute. Aceste lucruri sunt arătate în primii trei pași din cele două linii anterioare ale profeției din cartea Apocalipsei: cele Șapte Biserici și cele Șapte Peciți. De aceea, pentru a descoperi fundamentul celor Șapte Trâmbițe, trebuie să ne uităm la aceste lucruri care constituie cauza lor.

Linia profeției celor Șapte Biserici este formată din șapte scrisori adresate de Domnul Bisericii Sale în cele șapte faze ale experienței ei, de la prima venire a lui Hristos, până la cea de-a doua. În fiecare din aceste scrisori nu doar este oferit sfatul prin descoperirea căii drepte, ci sunt arătate și pericolele și relele care au copleșit Biserica, împotriva cărora ea trebuia să se păzească în mod deosebit și de care, pentru a rămâne curată, trebuia să scape.

Bisericii în prima fază – „Bisericii din Efes” – El i-a spus: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi.” Apocalipsa 2:4, 5. Aceste cuvinte arată în mod hotărât spre „căderea” despre care vorbește Pavel prezbiterilor din Efes (Fapte 20:30), și asupra căreia stăruie în mod deosebit în 2 Tesaloniceni 2; cădere care, continuată, a dezvoltat „omul păcatului”, „fiul pierzării” „potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare; așa că se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” 2 Tesaloniceni 2:3, 4.

Scrisoarea către Biserică în cea de-a doua ei fază este în exclusivitate elogiasă. Acest lucru dovedește că, în timp ce indivizi

au continuat în apostazia menționată în prima scrisoare, Biserica însăși a luat în seamă sfatul oferit de Capul Bisericii, s-a pocăit și a revenit la „faptele dintâi.” Timpul acestei faze a experienței Bisericii este sugerat prin expresia „veți avea un necaz de zece zile.” (Apoc. 2:10). Aceasta se referă la cei zece ani de persecuție din timpul domniei lui Dioclețian, din anul 303 până în 313, perioadă care a luat sfârșit odată cu Edictul de la Milan, semnat de cei doi împărați, Constantin și Licinius, în martie, anul 313 d.Hr.

Apoi urmează cea de-a treia fază a Bisericii, în care sfatul lui Hristos menționează cu laudă faptul că ea a ținut cu putere numele Său, și că nu a lepădat credința Lui, „chiar în zilele acelea în care Antipa a fost martirul Meu credincios.” Apocalipsa 2:13 (KJV). Cuvântul „Antipa”, nu este numele unei persoane, ci este un termen caracteristic acelor timpuri. Este format din două cuvinte grecești: „anti” și „pappas.” „Anti” înseamnă „împotriva”, iar „pappas” este atât în limba engleză, cât și în toate limbile, termenul pentru „papa.” Cuvântul „papa” reprezintă pur și simplu repetarea rădăcinii „pa.” Iar acest cuvânt „papa”, este originea denumirii de „papă.”

De aceea, cuvântul „Atipas” (engl.) – „împotriva ,pas’ (plural – n.tr.) sau ,papilor”” - arată spre dezvoltarea papalității în perioada imediat următoare anului 313 d.Hr. Aceasta a fost perioada din timpul lui Constantin și după aceea, perioadă în care papalitatea a prins contur și a început în mod deschis să-și afirme autoritatea. Istoria consemnează că în acea perioadă, pe când ceilalți episcopi principali ai Bisericii purtau titlul de „patriarhi”, episcopul Romei evita intenționat acest titlu „care îl așeza pe aceeași treaptă cu ceilalți patriarhi.” El a preferat mereu titlul de „papa” sau „papă” și aceasta pentru că termenul „patriarh” denotă o guvernare oligarhică asupra bisericii, adică guvernare a mai multor persoane, în timp ce „papă” denotă o guvernare a bisericii de tip monarhic, adică a unei singure persoane. (*Schaff, „Istorie a Bisericii Creștine”, Vol. III*). Astfel, istoria și cuvântul sfatului lui Hristos se unesc, trasând drept caracteristici ale acestei faze a Bisericii, formarea papalității și asumarea autorității de către papă.

Acest lucru ne conduce în mod definit la timpul formării Papalității, și corespunde exact, ca timp, cu evenimentele descrise

de istorie care au urmat Edictului de la Milan, edict ce a pus capăt „necazului” menționat în scrisoarea anterioară adresată Bisericii. Astfel, „căderea”, părăsirea „dragostei dintâi” menționate în prima scrisoare, s-au dezvoltat, ajungând în perioada celei de-a treia scrisori, la culmea concretizată în papalitate.

Același curs este trasat în primii trei pași ai liniei profeției celor Șapte Peciți. Sub prima pecete, este prezentat un cal alb (Apocalipsa 6:2), corespunzând cu Biserica în prima ei fază, în puritatea ei. Dar sfatul lui Hristos din prima Lui scrisoare a spus că a existat o cădere de la cea dintâi dragoste a ei; cădere simbolizată în cea de-a doua pecete, sub care „s-a arătat un alt cal, un cal roșu.” Iar sub cea de-a treia pecete „m-am uitat, și iată că s-a arătat un cal negru.” (Apocalipsa 6:5). Astfel, simbolurile din peceti, trecând de la alb la negru, arată cursul apostaziei descrisă în scrisorile către cele Șapte Biserici ca trecând de la dragostea dintâi, în care Hristos era totul în toți în primul ei stadiu, până la cel de-al treilea stadiu în care a fost așezat în locul lui Dumnezeu un om, în templul – Biserica – lui Dumnezeu. (Efeseni 2:21), dându-se drept Dumnezeu, acolo unde era „scaunul de domnie al Satanei” și unde locuia Satana

Efectul acestei apostazii care a dat naștere Papalității în Imperiul Roman, a fost ruina totală a acestuia. Iar consecința apostaziei trasată în primii trei pași din cele două linii profetice ale celor Șapte Biserici și celor Șapte Peciți, este descrisă în linia profeției celor Șapte Trâmbițe.

Capitolul 2

Starea morală a Imperiului Roman

Trâmbița este simbolul războiului, așa cum este scris: „Căci auzi, suflă, sunetul trâmbiței, și strigățul de război.” Ieremia 4:19. „Și dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?” 1 Corinteni 14:8. „Sună trâmbița, totul este gata, dar nimeni nu merge la luptă.” Ezechiel 7:14. „Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt.” Ioel 2:1.

Am descoperit că acele Șapte Trâmbițe profetizează consecințele formării Papalității, ce s-a dezvoltat din marea apostazie a Creștinismului. Papalitatea s-a format în Imperiul Roman prin unirea Bisericii apostate cu republica ce degenerase într-un despotism imperial, iar consecința formării Papalității pentru Imperiul Roman, a fost ruina totală. Această ruină a fost adusă la îndeplinire de puternicele armate ale popoarelor nordului care, într-o succesiune de invazii puternice, au potopit imperiul Roman de Apus în perioada acoperită de primele patru din cele Șapte Trâmbițe.

La vremea aceea, și de cinci sute de ani, Imperiul Roman ca întreg, „umplea lumea.” „Fiind ultimul dintre cele ce sunt numite marile monarhii ale profetiei, a fost singurul care a întruchipat la perfecțiune ideea de monarhie, constituind de fapt lumea civilizată (cu excepția Parției și a marii Indii legendare de dincolo de ea). Civilizația însemna imperiul; ele reprezentau idei interschimbabile și extensive.” – *De Quincey*. Iar atunci când imperiul a dispărut, pentru cei care nu erau luminați de cuvântul lui Dumnezeu, a părut ca și când, în acele timpuri violente, lumea se năruia.

Nimeni nu-și poate imagina teroarea din acele timpuri. Despre căderea acelui imperiu s-a spus că „existența nici unei națiuni nu a fost mai complet dărâmată; niciodată indivizi nu au avut mai mult rău de îndurat și mai multe pericole de temut. Cum se face că populația a fost atât de tăcută și moartă? Cum se face că atâtea orașe pustiite, atâtea poziții ruinate, atâția oameni expropriați, au lăsat atât de puține urme, nu spun că ale existenței lor active, ci ale suferințelor lor?” – *Guizot*.

Cu toate că nu era sfârșitul lumii, totuși, asemenea căderii Babilonului din vechime, căderea Romei este plină de lecții care

indică exact ceea ce se va petrece la sfârșitul lumii. Căci, împreună cu toate grozăviile care au însoțit-o, aceasta a fost consecința relilor adunate asupra societății prin înființarea și acțiunile Papalității. Iar când lumea va ajunge cu adevărat la sfârșit, sfârșitul, împreună cu toate grozăviile care îl vor însoți, va fi doar consecința răului adunat peste societatea lumii în aceste timpuri, prin formarea și acțiunile Chipului Papalității. Apocalipsa 13:1-8, 11-17: 14:9-19; 19:11-21. Și, așa cum Fiara însăși este etalonul de comparație în tot ce privește formarea și activitatea Chipului Fiarei, la fel starea societății și afacerilor imperiului și națiunilor din acea perioadă a Fiarei, constituie un etalon sigur de comparație prin care putem desluși bine cursul și condiția națiunilor din timpurile actuale ale Chipului Fiarei.

De aceea, o schițare scurtă a condiției societății la acea vreme va avea o valoare dublă prezentată aici. Aceleași rele care au caracterizat Roma anterioară, au fost reproduse în Roma din secolul cinci. „Rigoarea elementară a disciplinei și manierelor a fost pe deplin uitată și neglijată de către eclesiastici Romei. Cel mai exorbitant lux, cu toate viciile care îl însoțeau, s-a infiltrat printre ei, și cele mai scandaloase și anticreștine mijloace de a dobândi bogăția au fost în general practicate. Se pare că rivalizau în traiul desfrânat cu cei mai mari epicurieni ai Romei păgâne, atunci când luxul era acolo la cel mai înalt nivel. Căci Ieronim, care a fost martor ocular al lucrurilor despre care a scris, reproșează clericilor romani aceleași excese pe care poetul Juvenal le-a criticat atât de sever nobililor romani sub domnia lui Domițian.” – Bower.

„Totul era hotărât sub semnul prevestitorilor și auspicilor; sălbaticile orgii ale Bacanalienilor, împreună cu cântecele lor obscene și visătoare, nu lipseau.” – Merivale. „Iar plăcerile vinovate și frivole ale unei civilizații degradate, nu lăsau niciun gând pentru datoriile zilei prezente și nici pentru încercările de temut de mâine. Pofta neînfrănată și indecența nerușinată nu lăsau nimic sfânt în legătura de căsătorie. Cei bogați și puternici înființau haremuri, în ale căror firide soțiile lor așteptau, uitate, neglijate și disprețuite. Banchetul, teatrul și cirul epuizau puțină vigoare și energie care mai rămâneau în urma exceselor din cămin. Cei săraci maimuțureau viciile celor bogați, iar depravarea hidoasă era supremă, invitând

răzbunarea cerului.” – *Lea*.

Superstițiile păgâne, iluziile păgâne și viciile păgâne care au fost introduse în Biserică de apostazie, fiind îmbrăcate cu o formă de evlavie, au dat naștere unei asemenea degradări, încât societatea căreia îi aparținea nu mai putea exista. Din ea nu mai putea ieși nimic bun, și trebuia măturată. „Progresul incontrollabil al zgârceniei, risipei, desfrânării, mascaradei, nestăpânirii, lipsei de rușine; pe scurt, a tuturor viciilor păgâne pe care Creștinismul ar fi trebuit să le distrugă, au îndreptat Imperiul Roman și populația cu pași rapizi spre dezintegrare, și l-au dat în cele din urmă în mâinile barbarilor, primitivi, dar simpli și puternici din punct de vedere moral.” – *Schaff*.

Era imposibil să fie altfel. Datorită apostaziei, Evanghelia își pierduse puritatea și puterea, în mulțimile care o mărturiseau. Acum era folosită numai ca o manta pentru a acoperi aceleași vechi păcate păgâne. Această formă a evlaviei, nu doar practică fără putere, ci și în sfidarea acesteia, a determinat ca masele și imperiul să devină o masă strică, în descompunere. Pentru că în felul acesta, singurele mijloace pe care Domnul le putea folosi pentru curățirea oamenilor fuseseră transformate într-o manta sub care păcatul era în continuă creștere, nu mai exista niciun alt remediu: trebuia să vină distrugerea. Și a venit: printr-o oaste sălbatică și brutală, este adevărat, dar ale căror obiceiuri sociale erau așa de mult deasupra celor ale populației pe care au distrus-o încât, deși erau barbari, pe bună dreptate au roșit la vederea depravării rușinoase pe care au găsit-o în societatea așa zis creștină a Romei.

Un scriitor care a trăit în timpul invaziilor barbare și care a scris în calitate de creștin, a exclamat: „Biserica, aceea care ar trebui să răspândească peste tot împăcarea cu Dumnezeu, nu face altceva decât să Îi provoace mânia. Câți oameni poți întâlni, chiar și în Biserică, să nu fie încă bețivi, destrăbălați, adulteri, păcătoși, hoți, criminali sau ceva asemănător, sau toate la un loc? Există chiar un soi de sfințenie printre creștini, de a fi mai puțin viciați. De la închinarea publică înaintea lui Dumnezeu, și chiar în timpul acesteia, ei trec la fapte de rușine. Cu greu găsești un bogat care să nu comită crime și adulter. Am pierdut întreaga putere a

creștinismului, și Îl ofensăm pe Dumnezeu și mai mult, pentru că păcătuim având numele de creștini. Suntem mai răi decât barbarii și păgânii. Dacă saxonii sunt sălbatici, dacă francii sunt necredincioși, goții inumani, alanii bețivi, hunii triviali, sunt așa datorită ignoranței lor, fiind cu mult mai puțin vrednici de pedeapsă decât noi care, cunoscând poruncile lui Dumnezeu, comitem toate aceste nelegiuiuri.

Voi, romani, creștini și catolici, îi escrocați pe frații voștri, uscați fețele săracilor, vă irosiți viețile la spectacolele necurate și păgâne din amfiteatru, vă bălăciți în trivialitate și beție. Dar barbarii, deși păgâni sau eretici, și cruzi față de noi, sunt drepti și corecți în relațiile dintre ei. Cei din același trib, care au același rege, se iubesc unii pe alții cu o dragoste neprefăcută. Mizeriile teatrului nu sunt cunoscute printre ei. Multe triburi ale lor nu cunosc mănjitura beției și, la toate triburile, cu excepția alanilor și hunilor, castitatea este lege.

Niciunul din aceste triburi nu este pe deplin viciat. Dacă își au viciile lor, au și virtuțile lor, clare, curate și bine definite. În timp ce voi, dragii mei concetățeni, mă doare să o spun, cu excepția câtorva oameni sfinți din mijlocul vostru, sunteți cu totul răi. Viețile voastre, de la leagăn până la mormânt, sunt o țesătură de stricăciune și depravare, și toate acestea în ciuda faptului că aveți sfânta Scriptură în mâinile voastre.

În ce alt neam de oameni mai găsiți asemenea rele ca relele practicate printre romani? Unde s-a mai pomenit nedreptate ca la noi? Francii nu cunosc o astfel de nemernicie. Hunii nu au fărâdelegi ca la noi. Storcerea de bani nu este practică printre vandali și nici printre goți. Barbarii goți sunt atât de departe de a tolera astfel de fraude, încât nici romanilor care trăiesc sub dominația gotică nu li se impun, și, prin urmare, singura dorință a tuturor romanilor din acele părți este ca niciodată să nu fie nevoiți să treacă sub jurisdicția romană. Într-un singur glas, oamenii din aceste pături de jos ale romanilor se roagă să le fie permis să-și petreacă viața alături de barbari. Și ne mai mirăm că armatele noastre nu le pot învinge pe cele ale goților, în condițiile în care compatrioții noștri vor a trăi mai degrabă cu ei decât cu noi.” – *Salvian*.

Evenimentele celor Șapte Trâmbițe sunt importante și din alt

punct de vedere, și anume: popoarele prin care a fost adusă la îndeplinire „judecata divină de distrugere peste lumea așa zis creștină, care era de fapt în esență păgână,” mai ales peste Imperiul Roman de Apus, sunt, prin descendenții lor, marile națiuni de astăzi; și astăzi sunt subiecții de interes ai profețiilor legate de timpurile noastre.

Primele patru din cele Șapte Trâmbițe se referă la căderea Imperiului Roman de Apus. Dar aceste patru trâmbițe nu reprezintă o relatare a nașterii popoarelor care au devenit marile națiuni de astăzi; ele sunt descrieri profetice ale celor mai teribile dintre invaziile puternice, și a celor mai notabile evenimente prin care s-a realizat distrugerea completă a Imperiului Roman de Apus, și prin care a fost deschisă calea pentru așezarea noilor populații care s-au dezvoltat în marile națiuni de astăzi. De fapt, aceste patru Trâmbițe se raportează la Alaric, Genseric, Attila și Odoacru ca și conducători, la fel cum Daniel 8:5-8, 21 se raportează la Alexandru cel Mare, mai degrabă decât la națiuni ca atare; până și istoria clasică referitoare la acele vremuri și acele evenimente, scoate în evidență numele lui Alaric, Genseric și Attila ca având „o pondere egală în distrugerea Imperiului Roman.” (*„Declinul și căderea Imperiului Roman” cap. 33, par.5*)

Capitolul 3 Prima Trâmbiță

Despre profețiile legate de aceste Trâmbițe s-a afirmat pe bună dreptate că „nimeni nu a reușit să elucideze textele mai clar, sau să

le prezintă mai complet, decât lucrarea realizată de Gibbon.” Capitolele din Gibbon „care tratează în mod direct această chestiune, nu au nevoie decât de un text care să le preceadă ... pentru a se constitui într-o serie de expuneri despre capitolele opt și nouă din Apocalipsa.” Istoria reprezintă singurul comentariu real al profețiilor; iar expunerea corectă a profețiilor se realizează prin punerea față în față a istoriei cu profeția; deoarece istoria, așa cum este ea în realitate, este doar complementul profeției așa cum este scrisă. În această broșură nu poate fi redată întreaga istorie; dar va fi relatat suficient de mult pentru a clarifica evenimentele avute în vedere de profeție, cu referințe care vor indica exact locul în care se poate găsi istoria completă.

„Îngerul dintâi a sunat din trâmbiță, și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ: și a treia parte a pământului a fost ars, și a treia parte din copaci au fost arși, și toată iarba verde a fost arsă.” Apocalipsa 8:7.

Timpul acoperit de această profeție este din 395 până în 419 d.Hr., și vorbește despre invaziile vizigoților, în special sub Alaric, și a marilor hoarde de barbari sub Radagaisus. „Nașterea lui Alaric, slava faptelor sale eroice din trecut și încrederea în planurile sale de viitor au unit pe nesimțite întreaga națiune sub drapelul său victorios; și, cu acordul unanim al căpeteniilor barbare, generalul suprem al provinciei Iliricum a fost ridicat, potrivit unui obicei străvechi, pe un scut, fiind proclamat în mod solemn regele vizigoților. Înarmat astfel cu dublă putere, aflat la granița dintre cele două imperii, și-a vândut în mod alternativ promisiunile amăgitoare domniei lui Arcadius și Onorius, până când și-a declarat și executat decizia de invadare a regatelor din Apus.

Provinciile din Europa care aparțineau Împăratului din Răsărit erau deja epuizate; cele din Asia erau inaccesibile, iar puterea Constantinopolului rezistase atacului său. Acum era atras de faima, frumusețea și bogăția Italiei pe care o vizitase în două rânduri. În mod secret aspira să înfigă steagul gotic pe zidurile Romei și să-și îmbogățească armata cu prăzile acumulate de pe urma a trei sute de

victorii. ... Bătrânul gospodar care își petrecuse viața simplă și inocentă în vecinătatea Veronei, era străin de certurile dintre regi și episcopi; plăcerile lui, dorințele și cunoștințele lui se limitau la micul cerc al fermei părintești; un toiag îi sprijinea pașii marcați de vârstă pe același pământ pe care se jucase în copilărie. Chiar și această oază de fericire modestă și rustică era expusă furiei nepărtinitoare a războiului. Copacii săi, bătrânii săi copaci contemporani cu el, trebuiau să ardă în conflagrația care cuprindea întreaga țară (observați cuvintele profeției: „a treia parte din copaci au fost arși”); un detașament al cavaleriei gotice îi putea spulbera oricând căsuța și familia; iar puterea lui Alaric era în măsură de a distruge această fericire, pe care nu era capabilă nici să o guste, nici să o aducă oamenilor.

„Faima,” spune poetul, „zburând cu aripi întunecate ce aduceau groaza, anunța marșul armatei barbare, și umplu Italia de jale;” temerile fiecărui individ creșteau pe măsura averilor sale; iar cei mai fricoși, îmbarcându-și bunurile de valoare, s-au gândit să scape pe insula Siciliei sau pe coasta Africii.” (*„Declinul și căderea Imperiului Roman.” Cap. 30, par. 4,5.*)

După ce a devastat nordul Italiei, aproape până la orașul Turin, Alaric a suferit o înfrângere din partea armatelor Romei sub comanda lui Stilicho. Marșul său a fost oprit pentru un anotimp; dar numai pentru un anotimp. Totuși, perioada de timp dintre prima invazie a lui Alaric și cea din urmă, a fost din plin acoperită de invazia lui Radagaisus.

În anul 405 d.Hr., „arogantul Rhodogast, sau Radagaisus, a mărșăluit din nordul extrem al Germaniei aproape până la porțile Romei, lăsând ca restul armatei sale să ducă la bun sfârșit distrugerea Apusului. Vandalii, suevii și burgunzii au fost baza acestei puternice oștiri. ... Doisprezece mii de războinici, distinși față de soldații de rând prin descendența lor nobilă sau prin faptele lor eroice, străluceau în avangardă; iar întreaga mulțime, care număra nu mai puțin de două sute de mii de luptători, era sporită de prezența femeilor, a copiilor și a sclavilor, ajungând până la patru sute de mii de persoane. Această formidabilă emigrare a pornit de pe aceeași coastă a Mării Baltice de unde au plecat miile de Cimbri și

Teutoni, pentru a ataca Roma și Italia în vigoarea ei de republică.”

După ce această mare oaste a măturat totul dinaintea ei până la Florența în Italia, a suferit de asemenea un eșec, și a fost în final înfrântă. Văzând că nu mai puteau înainta în acea direcție, mai bine de o sută de mii dintre ei s-au întors pe calea pe care veniseră și „prin alăturarea unor dezertori din Panonia, au dobândit informații despre țară și căile de acces; iar invadarea Galiei pe care o plănuise Alaric, a realizat-o (pe 31 Decembrie, anul 406 d.Hr.) ce a mai rămas din marea armată a lui Radagaisus.”

„Aliații biruitori și-au urmat marșul, și în ultima zi a anului (406), într-un anotimp când apele Rinului erau cel mai probabil înghețate, au intrat fără a întâmpina opoziție, în provinciile lipsite de apărare ale Galiei. Această memorabilă traversare a suevilor, vandalilor, alanilor și burgunzilor, care nu s-au mai retras niciodată, poate fi considerată drept momentul căderii Imperiului Roman în țările de dincolo de Alpi; iar barierele care despărțiseră atât de mult timp națiunile civilizate ale pământului de cele necivilizate, din acel moment fatal au fost făcute una cu pământul.”

„În timp ce pacea Germaniei a fost asigurată prin atașarea francilor și prin neutralitatea alemanilor, supușii Romei, inconștienți de calamitățile ce se apropiau, se bucurau de o stare de liniște și prosperitate, cum rareori fuseseră binecuvântate frontierele Galiei. Turmelor și cirezilor lor li se permitea să pască pe pășunile barbarilor; vânătorii lor intrau fără teamă sau pericol în adâncurile întunecoase ale pădurii Herciniene. Malurile Rinului s-au umplut, asemenea celor ale Tibrului, de case elegante și ferme prospere; iar dacă un poet ar fi coborât pe malul râului, ar fi putut exprima cu nedumerire că nu știe de ce parte este teritoriul romanilor.”

„Această scenă de pace și belșug a fost schimbată pe neașteptate într-o pustietate; și doar privescând ruinelor fumegânde mai putea face diferența între solitudinea naturii și pustiirea făcută de om. Orașul înfloritor Mentz a fost luat prin surprindere și distrus; multe mii de creștini au fost în mod inuman masacrați în biserică. Worms a pierit după un asediu îndelung și persistent; Strasburg, Spire, Rheims, Tournay, Arras, Amiens au experimentat opresiunea crudă a jugului german, iar flăcările mistuitoare ale războiului s-au

întins (în anul 407 d.Hr.) de pe malurile Rinului peste cea mai mare parte a celor șaptesprezece provincii ale Galiei. Țara aceasta bogată și întinsă, de la ocean, până la Alpi și Pirinei, a fost dată barbarilor, care mânau într-o gloată pestriță pe episcop, senator și nevinovați, încărcăți cu prada luată din casele și de pe altarelor lor.” („*Declinul și căderea Imperiului Roman*” cap. 30, par. 14-19.)

În anul 408 d.Hr. Alaric împreună cu vizigoții săi au invadat din nou Italia, înaintând biruitori spre zidurile Romei. Pe când mărșăluia pe calea sa; „un pustnic italian, ale cărui zel și sfîntenie erau respectate până și de barbari, a ieșit în fața monarhului victorios, rostind cu hotărâre indignarea Cerului împotriva opresorilor pămîntului. Dar sfîntul însuși a fost pus în încurcătură de declarația solemnă și categorică a lui Alaric, cum că el simțea un îndemn tainic și supranatural care îl dirija, chiar îl constrângea să meargă spre porțile Romei.”

De trei ori în trei ani succesivi, 408, 409, și 410, cetatea Romei a fost asediată de Alaric, și a fost chinuită de foamete, ciumă și toate ororile care însoțesc un asediu persistent și o apărare înverșunată. În cele din urmă, în anul 410, asediul final a luat sfârșit, și „la o mie o sută șaizeci și trei de ani de la fondarea Romei, orașul imperial care stăpânise și civilizase o parte considerabilă din omenire, a fost lăsat pe seama furiei oarbe a triburilor Germaniei și Scitiei.” Timp de șase zile orașul a fost supus jafului, focului, captivității și crimei. „Nu este ușor a calcula mulțimile celor care, de la o situație onorabilă și un viitor prosper, au fost dintr-odată reduși la condiția mizerabilă de prizonieri și exilați. ... Această groaznică catastrofă a Romei a umplut imperiul consternat de durere și groază” în asemenea măsură încât pe bună dreptate au fost „ispitiți să confunde distrugerea capitalei cu dezagregarea globului terestru.”

După șase zile, „în fruntea unei armate îngreuiate de bogății și trofee valoroase, conducătorul cutezător a înaintat de-a lungul Căii Appia spre provinciile din sudul Italiei, distrugând tot ceea ce îndrăzne să i se opună, și bucurându-și sufletul cu prăzile unei țări care nu avea putere de împotrivire.” A continuat să înainteze până la extremitatea sudică a Italiei, și a planificat chiar să ajungă în Sicilia. Dar, în toiul pregătirilor de a-și duce armata peste strâmtori, Alaric a

murit în 410 d.Hr. În doi ani, cumnatul său, Adolfus, a traversat din nou, cu oastea gotică, întreaga suprafață a Italiei, de la sud la nord, și a trecut finalmente în sud vestul Galiei, loc în care națiunea s-a așezat și a rămas.” (*Idem, cap. 31, par. 2, 14-28*)

„Unitatea Imperiului Roman a fost dizolvată; geniul ei a fost umilit, fiind făcut una cu țărâna, iar armatele barbarilor necunoscuți, venind din regiunile înghețate ale Nordului, și-au stabilit dominația victorioasă asupra celor mai frumoase provincii din Europa și Africa.” (*Idem cap. 33, ultima frază*)

Capitolul 4

Cea de-a doua Trâmbiță

Acel ultim cuvânt, „Africa”, indică spre scenele celei de-a doua Trâmbițe. Centrul acțiunilor „se schimbă de pe țărmurile Mării Baltice, pe coasta de sud a Mediteranei, de la regiunile înghețate din Nord, la granițele Africii toride.” Sub această Trâmbiță, în locul unei furtuni de grindină care cade peste pământ, un munte mare de

foc aprins a fost aruncat în mare.

„Al doilea înger a sunat din trâmbiță. Și ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare s-a făcut sânge; și a treia parte din făpturile care erau în mare și aveau viață, au murit; și a treia parte din corăbii au pierit.” Apocalipsa 8:8, 9.

Perioada de timp acoperită de sunetul acestei trâmbițe este din anul 428 până în 476 d.Hr., iar profeția a fost împlinită prin cumplitul Genserik, regele vandalilor și „Stăpânul Mării”, ale cărui ravagii au fixat pentru totdeauna în limbajul oamenilor termenul ce exprimă distrugerea deliberată, nestăvilită și ignorantă drept „vandalism”, și care „și-a impus termenii tratativelor în jurul lumii.” (*Gibbon cap. 32, 34*)

După ce vandalii împreună cu alanii, suevii și burgunzii au devastat Galia, tot ei, împreună cu alanii și suevii, au pus stăpânire pe întreaga peninsulă spaniolă. Acolo și-au pierdut alanii regele și, în loc de a alege un altul, au ales să se unească cu națiunea vandalilor. În anul 429 întreaga națiune a vandalilor s-a mutat din Spania în Africa. În timp de zece ani au pus stăpânire pe întreaga coastă mediteraneană până la Cartagina, oraș pe care l-au cucerit și l-au proclamat capitala lor, pe 9 octombrie, 439 d.Hr. „De îndată ce a ajuns pe coastă, sau mai bine zis de îndată ce docurile și porturile din Hippo și Cartagina au ajuns sub puterea sa, el, conducătorul unui trib de barbari din interiorul continentului, care a depins de ofițerii amicali ai lui Bonifaciu pentru transportul vaselor sale în traversarea Gibraltarului, și-a concentrat toate energiile în construirea de corăbii și, curând a ajuns să aibă de departe cea mai formidabilă putere navală din Mediterana.” (*„Italia și invadatorii ei”, vol.3, cap.2, par.49*)

Din capitala sa africană, „cunoașterea și cucerirea popoarelor de culoare neagră care locuiau în sudul torid, nu a putut ispiti ambiția rațională a lui Genserik; însă el și-a aruncat privirile spre mare; a hotărât să creeze o putere navală, iar decizia lui îndrăzneță a fost dusă la realizare cu o perseverență riguroasă și activă.

Pădurile Muntelui Atlas ofereau o sursă inepuizabilă de material lemnos, iar noii săi supuși erau dibaci în arta navigației și construcției navale. El îi însufleții pe vandalii lui temerari, inspirându-le dorința de a-și însuși un mod de luptă care să facă fiecare țară maritimă accesibilă armatelor lor. Maurii și africanii au fost ademeniți de speranța jafului și, după trecerea a șase secole, flotele plecate din portul Cartaginei pretindeau din nou stăpânirea asupra Mediteranei.”

Din anul 439 până în 445 d.Hr., acțiunile întreprinzătoare ale lui Genseric au fost încununate de succes prin „cucerirea Siciliei, jefuirea orașului Palermo și frecvente descinderi pe coasta Lucania.” Aceste succese au trezit și alarmat slabii conducători ai Romei aflate în declin. Dar toate „planurile guvernului roman au fost în mod repetat dejucate de amânări abile, promisiuni ambigue și concesii aparente.” Genseric avea un aliat formidabil la Dunăre, ale cărui mișcări răsturnau orice încercare din partea autorităților Romane de atac asupra Cartaginei; și, în 455 d.Hr., Genseric împreună cu flota sa „a aruncat ancora la gura Tibrului.” Tocmai în vremea aceea familia imperială din Roma traversa o criză, iar Împăratul Maximus a fost atacat de populație pe străzi, fiind omorât cu pietre și aruncat în Tibru. „A treia zi după tumult, Genseric înaintă cu îndrăzneală din portul Ostia până la porțile orașului lipsit de apărare.”

Nu exista nicio armată care să apere orașul, iar Papa Leo cel Mare, în fruntea clerului său, l-a întâmpinat în afara porților și l-a rugat să cruțe orașul. Însă, tot ceea ce Genseric a promis a fost că populația nu va fi măcelărită, clădirile nu vor fi arse, iar prizonierii nu vor fi torturați. Cu toate acestea întregul oraș și populația lui „au fost lăsați pradă trivialității vandalilor și maurilor, ale căror porniri oarbe au răzbunat vătămările aduse Cartaginei. Jaful a durat paisprezece zile și nopți, și tot ce a mai rămas din bunurile publice sau private, din comorile sacre sau profane, a fost transportat pe vasele lui Genseric. ... Instrumentele sfinte ale închinării evreilor, masa de aur și sfeșnicul de aur cu șapte brațe, făcute potrivit instrucțiunilor lui Dumnezeu Însuși, și așezate în sanctuarul templului Său, fuseseră arătate în mod ostentativ poporului roman în cadrul desfășurării ceremoniei de onorare a victoriei lui Titus. Mai

târziu au fost depozitate în Templul Păcii; iar la finele a patru sute de ani, prada luată din Ierusalim a fost transferată de la Roma la Cartagina de un barbar care se trăgea de pe țărmurile Mării Baltice. ...”

„În cei patruzeci și cinci de ani care trecuseră de la invazia goților, splendoarea și luxul Romei au fost în anumită măsură restaurate, și era dificil de a satisface sau de a scăpa de avariția unui cuceritor care avea timp să strângă, și corăbii să transporte averea capitalei. Ornamentele imperiale ale palatului, mobila și garderoba magnifică, dulapurile din plăci masive, au fost strânse într-un jaf dezordonat; aurul și argintul a ajuns la câteva mii de talanți, până și alama și cuprul au fost laborios adunate. ... Multe mii de romani, bărbați și femei, care posedau vreun meșteșug util sau plăcut barbarilor, au fost siliți a se îmbarca pe navele lui Genseric, iar suferința lor a fost agravată de barbarii fără inimă care, împărțind prada, au despărțit pe femei de soții lor și pe copii de părinți.”

După doi ani, Împăratul Majorian a decis să invadeze Africa și să înfrângă puterea lui Genseric. Trei ani au fost necesari construirii unei flote. „Pădurile Apeninilor au fost doborâte; arsenalele și manufacturile din Ravenna și Misenum au fost restaurate; Italia și Galia rivalizau în ce privește contribuțiile libere pentru serviciul public; forța navală imperială de trei sute de galere, alături de un număr considerabil de transportoare și vase mai mici, a fost strânsă în portul sigur și încăpător al Cartaginei în Spania.” Dar Genseric „a luat prin surprindere flota nepăzită în Golful Cartaginei; multe corăbii au fost scufundate, capturate sau arse, iar pregătirile de trei ani de zile au fost distruse într-o singură zi.”

După această experiență, Roma a devenit mai slabă, iar Genseric și mai înspăimântător decât înainte. „În fiecare primăvară ei echipau o forță navală formidabilă în portul Cartaginei și Genseric însuși, cu toate că era înaintat în vârstă, comanda personal cele mai importante expediții. Planurile sale erau ascunse în mod desăvârșit până în momentul în care ridica vela. Atunci când pilotul său întreba despre direcția pe care s-o urmeze, barbarul replica cu o aroganță cucernică: „Lasă vânturile să decidă! Ele ne vor duce la coasta vinovată a cărei locuitori au provocat dreptatea divină.” Dar

atunci când Genseric catadicsea să dădea ordine mai exacte, el le considera pe cele mai bogate ca fiind cele mai vinovate. Vandalii au vizitat în repetate rânduri coastele din Spania, Liguria, Tuscany, Campania, Lucania, Brutium, Apulia, Calabria, Veneția, Dalmația, Epirus, Grecia și Sicilia; au fost tentați să cucerească insula Sardinia, așezată într-o poziție atât de avantajoasă în mijlocul Mediteranei, iar armatele lor au răspândit pustiirea sau teroarea de la coloanele lui Hercule până la gurile Nilului. Pentru că doreau mai mult să jefuiască decât să fie încununați de glorie, rareori atacau cetăți fortificate sau angajau trupe obișnuite în câmp deschis. Dar repeziciunea mișcărilor lor le oferea posibilitatea ca, aproape în același timp, să amenințe și să atace cele mai îndepărtate ținte care le atrăgeau dorințele; și pentru că luau mereu un număr suficient de cai, imediat ce aruncau ancora, măturau țara consternată cu un corp de cavalerie ușoară.”

Resursele lor fiind pe deplin epuizate, conducătorii a ceea ce mai rămăsese din Imperiul de Apus au cerut ajutorul Imperiului de Răsărit împotriva vandalilor. Acest ajutor a fost în final obținut. A fost adunată și echipată o flotă imensă estimată la cinci milioane, opt sute cinci zeci de mii de lire sterline – aproape treizeci de milioane de dolari (la valoarea dolarului din anii 1800 – n.tr.). „Puterile Imperiului de Răsărit s-au străduit cu perseverență să elibereze Italia și Mediterana de vandali; iar Genseric, care oprimase atât de mult timp atât marea cât și pământul, s-a trezit amenințat din toate părțile de o formidabilă invazie.”

„Flota care a navigat de la Constantinopol către Cartagina (în anul 468 d.Hr.) număra o mie o sută treisprezece corăbii, și un număr de soldați și marinari care întrecea cifra de o sută de mii.” O altă forță, din Egipt și Libia, a acostat la Tripoli și a mărsăluit în vederea unui atac asupra Cartaginei pe uscat. Cele două forțe s-au întâlnit la Capul Bona, la patruzeci de mile de Cartagina și, dacă comandantul superior „ar fi sesizat momentul de consternare, și ar fi avansat cu îndrăzneală spre capitală, Cartagina ar fi trebuit să se predea, iar împărăția vandalilor ar fi fost nimicită.”

„Genseric a tratat pericolul cu fermitate, și l-a evitat cu dexteritatea veteranului.” El s-a prefăcut că este gata să se predea pe

sine și dominioanele sale Împăratului; dar a cerut un armistițiu de cinci zile pentru a aranja termenii. Comandantul roman „a consimțit să acorde armistițiul fatal.”

„În acest scurt interval de timp, vântul a devenit favorabil planurilor lui Genseric. El a echipat cele mai mari dintre navele sale de război cu cei mai curajoși dintre mauri și vandali, și au remorcat după ei multe ambarcațiuni pline cu materiale inflamabile. În întunericul nopții aceste vase distrugătoare au fost împinse înspre romani, care s-au trezit simțind pericolului imediat. Așezarea navelor în ordine strânsă, una lângă alta, a favorizat extinderea incendiului care s-a propagat cu o forță rapidă și irezistibilă, iar sunetul vântului, trosnetul focului, strigătele disonante ale soldaților și marinarilor care nu puteau nici să ordone nici să se supună, au făcut ca oroarea tumultului nocturn să sporească. În timp ce încercau să scape din incendiu și să salveze măcar o parte din flotă, galerele lui Genseric i-au atacat cu o dârzenie calmă și disciplinată; așa că mulți romani care au scăpat de furia flăcărilor, au fost uciși sau capturați de vandalii biruitori. ...”

„După eșecul acestei imense expediții, Genseric a devenit din nou tiranul mării. Coastele Italiei, Greciei și Asiei au fost din nou expuse răzbunării și avariției sale. Tripoli și Sardinia au revenit la supunere față de el. A adăugat și Sicilia la provinciile care îi erau supuse și, înainte de a muri, în plinătatea vârstei și a gloriei, a văzut STINGEREA FINALĂ a Imperiului de Apus.” (*Gibbon, cap. 36, par. 1-4, 13, 14, 17, 21, 22.*)

Capitolul 5

Cea de-a treia Trâmbiță

Prin intermediul acestei profeții atenția ne este îndreptată către un alt bici îngrozitor: arogantul Attila cu hunii săi înspăimântători care, pe parcursul stăpânirii sale, au devenit „teroarea lumii.” Attila s-a autointitulat de fapt „Biciul lui Dumnezeu”, „Nepotul lui Nimrod, educat în Engedi, prin harul lui Dumnezeu, Regele hunilor, goșilor, danezilor și mezilor, teroarea lumii.” Și „există un proverb

despre mândria feroce a lui Attila, potrivit căruia iarba nu mai creștea niciodată pe locul pe care a pășit calul său.” El „a insultat și invadat alternativ Răsăritul și Apusul, și a determinat căderea rapidă a Imperiului Roman.” (*Gibbon, cap 34, par. 1, 8; cap. 35, par. 12; Hodgkin, „Italia și invadatorii ei”, vol.2, cap 4. par.7*)

„Dacă s-ar fi tras o linie de despărțire între lumea civilizată și cea necivilizată de pe glob, între locuitorii orașelor, care cultivau pământul și vânătorii și păstorii care locuiau în corturi, Attila ar fi putut aspira la titlul de singur și suprem monarh al barbarilor. Numai el, dintre cuceritorii timpurilor antice și moderne, a unit cele două regate puternice ale Germaniei și Sciției, iar acele vagi denumiri când sunt aplicate regatului său vor fi înțelese cu o libertate de interpretare mult mai mare. Turingia, care se întindea dincolo de limitele ei actuale până la Dunăre, era în rândul provinciilor sale. El a intervenit, cu greutatea lui de vecin puternic, în afacerile private ale francilor; iar unul dintre locotenenții săi i-a pedepsit aspru și aproape i-a exterminat pe burgunzii de pe Rin. El și-a supus insulele oceanului, regatele Scandinaviei, înconjurată și împărțită de apele Mării Baltice, iar hunii au primit un tribut în blănuri din acea regiune nordică ce fusese protejată față de toți ceilalți cuceritorii de severitatea climei și de curajul locuitorilor. Spre est este dificil de a circumscrie întinderea domeniului lui Attila peste deșerturile din Sciția; dar putem fi siguri că a domnit peste malurile Volgăi; că regele hunilor era de temut nu numai ca războinic, ci și ca magician; că a insultat și a înfrânt pe hanul formidabilului Geougen; și că a trimis ambasadori pentru a negocia o alianță de la egal la egal cu imperiul Chinei.” (*Gibbon, cap. 35*)

Capitala acestui vast „Imperiu care pe întinderi de mii de mile nu avea niciun oraș,” era „o tabără neesențială care, datorită rezidenței îndelungate și frecvente a lui Attila, a devenit pe nesimțite un sat imens.” Se pare că a fost aproape, dacă nu chiar în locul unde se situează Tokai acum, puțin mai la est de râul Tisa din Ungaria. „Întreaga suflare a Europei, extinsă de-a lungul a cinci sute de mile, de la Euxin la Marea Adriatică, a fost dintr-odată invadată, ocupată și pustiită de miile de barbari conduși de Attila pe câmpul de luptă.” (*Idem, par.13, 7*)

În momentul acesta al carierei lui Attila a sunat Trâmbița a treia, iar hoardele lui pustiitoare s-au abătut peste Imperiul de Apus; Attila a fost adus aici prin intermediul acțiunilor „vicleanului Genseric care și-a întins negocierile pe tot pământul.” Cel mai mare fiu al lui Genseric se căsătorise cu fiica lui Theodoric, regele vizigoților, care guverna Spania. Printr-o anumită conjunctură, Genseric a nutrit suspiciunea că nora sa plănuia să-l omoare prin otrăvire. În ceea ce-l privește pe Genseric, simpla sa suspiciune era suficientă pentru a dovedi vinovăția; și, asupra nefericitei fiice a lui Theodoric, s-a pronunțat teribila sentință de a i se tăia nasul și urechile. Astfel mutilată, a fost trimisă înapoi la casa tatălui ei. Datorită acestei injurii, Theodoric a fost provocat să pornească război împotriva regelui vandalilor, în cadrul căruia a fost pe deplin sprijinit de simpatia vecinilor săi. Pentru a se proteja pe sine și regatul său de invazia periculoasă – de două ori periculoasă, pentru că și Roma dorea atunci să-i frângă puterea – Genseric, prin „daruri bogate și solicitări persistente, a aprins ambiția lui Attila” care, astfel convins, a pornit în anul 451 d.Hr. cu o armată de șapte sute de mii de oameni în memorabila invazie asupra Galiei.

Atunci și astfel s-a întâmplat că:

„Al treilea înger a sunat din trâmbiță. Și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor. Steaua se chema ‚Pelin’; și a treia parte din ape s-au prefăcut în pelin. Și mulți oameni au murit din pricina apelor, pentru că fuseseră făcute amare.” Apocalipsa 8:10, 11.

Perioada acoperită de această profeție este scurtă, ca trecerea unei „stele căzătoare”, din anul 451 până în 453 d.Hr. Despre această profeție, Albert Barnes a spus pe bună dreptate că în împlinirea ei „trebuie să fie vorba de o căpetenie sau un luptător, care poate fi comparat cu un meteorit aprins al cărui curs are o strălucire singulară; care apare deodată, ASEMENEA unei stele căzătoare aprinse, și apoi dispare asemenea stelei a cărei lumină s-a stins în ape; că drumul pustiitor al acelui meteorit trebuie să fie în principal prin acele porțiuni ale lumii care abundă în izvoare de apă

și pâraie; că efectul produs va fi comparabil cu transformarea acestor izvoare și pâraie în ape amare, ceea ce înseamnă că mulți oameni vor muri, și că o pustiire sălbatică se va produce în vecinătatea acestor râuri și izvoare, ca și când o stea otrăvitoare ar cădea în ape și moartea s-ar răspândi peste teritoriile învecinate lor și udate de ele.”

Și mai departe: „Este specificat că efectul se va răsfrânge asupra ‚râurilor’ și ‚izvoarelor de apă.’ Dacă această afirmație are o aplicație literală, sau dacă, așa cum s-a presupus în cazul celei de-a doua Trâmbițe, limbajul este de asemenea manieră încât face referire la partea din imperiu afectată în mod deosebit de invazia ostilă, atunci putem presupune că se referă la acele părți din imperiu care abundau în râuri și izvoare, și îndeosebi la acele părți în care râurile și pâraiele își au originea – căci efectul resimțit definitiv este peste ‚izvoarele apelor.” Și, ca o remarcă, principalele acțiuni ale lui Attila legat de Imperiul de Apus, s-au desfășurat în regiunile Alpilor și în acele părți din imperiu din care pornește curgerea râurilor spre cea mai mare parte a Europei în toate direcțiile. Aceasta este în mod categoric regiunea „izvoarelor apelor.”

Trâmbița a răsunat; iar „regii și națiunile Germaniei și Sciției, de la Volga probabil, și până la Dunăre, s-au supus chemărilor la război ale lui Attila. Din satul imperial de pe șesurile Ungariei steagul său s-a mutat spre vest; și, după un marș de șapte sau opt sute de mile, a ajuns la confluența Rinului cu Necker ... Miriadele ostile s-au revărsat cu o violență irezistibilă în provinciile Belgiei. Consternarea galilor era generală. ... De la Rin și Moselle, Attila a înaintat până în inima Galiei; a traversat Sena la Auxerre și, după un marș lung și obositor, a campat sub zidurile din Orleans.”

Aetius, comandantul roman, a adunat o mare armată din toate popoarele Apusului „pentru a lupta cu oastea nenumărată a lui Attila.” Cele două mari forțe s-au întâlnit pe câmpia din Chalons, unde s-au angajat în „una din cele mai gigantice și totodată importante confruntări rămase în istorie.” („*Encyclopedia Britannica*” – Attila.)

„Națiunile de la Volga până la Atlantic, s-au adunat pe câmpia de la Chalons. ... Numărul celor uciși s-a ridicat la o sută șaiszeci și

două de mii, sau, potrivit unei alte numărători, la trei sute de mii de persoane; iar aceste incredibile exagerări presupun o pierdere efectivă, reală, suficientă pentru a justifica remarca istoricului că generații întregi trebuie să fi fost măturate de nebunia regilor, numai într-o singură oră.”

Cu toate că niciuna din părți nu a obținut o victorie decisivă, „hunii au fost fără îndoială înfrânți, de vreme ce Attila a fost nevoit să se retragă.” „Cu toate acestea nici spiritul, nici forțele și nici reputația lui Attila nu au fost slăbite de nereușita expediției din Galia.” „Calea meteoritului aprins a fost schimbată, nu oprită; și, ajungând în Italia pentru prima dată, marea stea, după ce arsesse ca o făclie, a căzut peste ,a treia parte din râuri’, și peste izvoarele apelor.

În primăvara ce a urmat (a anului 453 d.Hr.) ... a traversat câmpia, a trecut Alpii, a invadat Italia și a asediat Aquileia cu o nenumărată oaste de barbari. ... Zidurile cetății Aquileia au fost asediate cu un arsenal formidabil de berbeci de atac, turnuri portabile și mașini care aruncau pietre, sulite și foc. ... Hunii s-au lansat în asalt cu o furie irezistibilă, iar următoarea generație abia a mai putut descoperi ruinele cetății Aquileia. După această aspră pedeapsă, Attila și-a continuat marșul și, în trecerea lui orașele Altinum, Concordia și Padua au fost prefăcute în mormane de ruine și scrum. Orașele din interiorul țării, Vicența, Verona și Bergamo au fost supuse cruzimii avide a hunilor. Milan și Pavia s-au predat fără rezistență, cu pierderea bogăției lor, și au aplaudat clemența neobișnuită care a ferit de flăcări clădirile publice și private, și care a cruțat viețile mulțimilor captive. ... Attila și-a întins ravagiile peste câmpiile bogate ale Lombardiei moderne, care erau despărțite de râul Po și mărginite de Alpi și Apenini.” (*Gibbon Idem cap. 35 par. 7-12*)

„Valea râului Po era acum pustiită, spre mulțumirea inimii invadatorilor. Să treacă acum Apeninii și să ștergă Roma de pe pământ, așa cum au șters și Aquileia din rândul orașelor? Aceasta era marea problemă discutată în tabăra hunilor; și, în mod ciudat, nu toate vocile erau în favoarea războiului. ... În timp ce această discuție era purtată în tabăra barbară, toate vocile au fost aduse la tăcere și întreaga atenție a fost atrasă de veștile sosirii unei

ambasade de la Roma.” (Hodgkin „Italia și invadatorii ei”, vol. 2 cap. 4, par.11)

Înainte de campania sa în Galia, Attila ceruse mâna prințesei Honoria, sora împăratului Valentinian III; dar oferta sa a fost respinsă. Anul următor, după lupta de la Chalons, și-a reînnoit cererea; și, fiind din nou respinsă, s-a răzbunat prin această campanie în Italia. La apropierea lui Attila, împăratul Valentinian III a fugit la Roma din capitala sa Ravenna, iar la Roma s-a decis de către împărat, senat și popor să se trimită „o ambasadă solemnă și rugătoare”, condusă de Papa Leo cel Mare, pentru a condamna mânia lui Attila. „Monarhul barbar a ascultat cu o atenție îngăduitoare, chiar respectuoasă; iar eliberarea Italiei a fost câștigată cu imensul preț de răscumpărare, sau zestre, al prințesei Honoria.

Înainte ca regele hunilor să evacueze Italia, a amenințat că va reveni într-un mod mai neîndurător și teribil dacă mireasa lui, prințesa Honoria, nu avea să fie predată ambasadorilor săi în termenul stipulat în tratat. Dar, între timp, Attila și-a alinat anxietatea prin adăugarea unei frumoase fecioare, pe nume Ildiko, la lista nenumăratelor sale soții. Nunta lor a fost celebrată cu o pompă și festivitate barbară la palatul său construit din lemn, de dincolo de Dunăre; iar monarhul, doborât de vin și oboseală, s-a retras la o oră târzie de la banchet în patul nupțial. Servitorii săi au continuat să-i respecte plăcerile, sau odihna, pe tot parcursul zilei care a urmat, până când tăcerea neobișnuită le-a alarmat temerile și suspiciunile; și după ce au încercat să îl trezească pe Attila cu strigăte puternice și repetate, au pătruns în cele din urmă în apartamentul regal. Au găsit mireasa tremurândă stând lângă pat, cu fața ascunsă de un văl, plângând datorită pericolului în care se găsea, ca și pentru moartea regelui care se consumase în timpul nopții (453 d.Hr.). O arteră îi plesnise brusc și, cum stătea întins pe spate, a fost sufocat de un torent de sânge care, în loc să iasă pe nări, a ajuns în plămâni și în stomac.” (Gibbon, „Declinul și căderea”, cap. 35, par.15)

„În mod evident, sunetul trâmbițelor indică ordinea debutului lor, și nu durata lor, sau durata războaielor sau a evenimentelor pe care le reprezintă. Atunci când cel de-al doilea înger a sunat din trâmbiță, s-a văzut ceva asemănător cu un munte care ardea. Atunci

când cel de-al treilea înger a sunat, a căzut din cer o mare stea care ardea ca o torță. Simbolul, în fiecare din aceste cazuri, este în mod expresiv asemănător; și unul este față de celălalt, în ce privește asemănarea comparativă, ca un munte în flăcări față de o stea care cade; și unul și altul a fost ,mare.’ Cel dintâi a fost aruncat în mare, iar cel din urmă a fost văzut căzând, și a căzut peste izvoare și râuri. Există deosebiri în ce privește descrierea și locația, ceea ce implică în mod necesar o diferență în ce privește obiectul reprezentat.” (Keith) Astfel, cea de-a doua Trâmbiță – acțiunea lui Genserik pe mare, 439-477 d.Hr. – a început mai repede și a durat mai mult decât cea de-a treia Trâmbiță – acțiunea lui Attila în zona râurilor și izvoarelor apelor: 451-453 d.Hr., așa cum un munte care arde există mai mult timp decât o stea căzătoare; iar muntele aprins, în mod natural strălucește mai mult timp decât o stea căzătoare ce luminează ca o făclie.

De asemenea, o făclie aprinsă, căzută în apă, se va stinge mult mai repede decât un munte aprins chiar dacă este aruncat în mare. La începutul acestui capitol, Barnes a observat că Trâmbița a treia indică o activitate de o „strălucire singulară”, „asemenea unei stele căzătoare aprinse, care apoi dispare asemenea stelei a cărei lumină s-a stins în ape”. Istoria declară: „Dramatic de repede, după moartea lui Attila, scena este părăsită de toți actorii principali.” Vocea unanimă a istoriei spune că „moartea lui Attila a fost urmată de dizolvarea imperiului său, într-un mod la fel de complet și încă mai dezastruos decât cea a monarhiei macedoniene după moartea lui Alexandru.” (Hodgkin „Italia și invadatorii ei”, vol.3, cap. I)

Distrugerea imperiului lui Attila s-a consumat în cadrul luptei de la râul Netad sau Nedao, din Panonia, la câteva luni după moartea sa. „Treizeci de mii de huni și aliații lor au rămas morți pe câmpul de luptă, printre care Ellak, întâiul născut al lui Attila. ... Restul națiunii lui a fugit peste câmpiile Daciei și dincolo de Munții Carpați, spre stepele din sudul Rusiei. ... Ernak, iubitul lui Attila, a domnit liniștit sub protecția romană în regiunea dintre Dunărea de jos și Marea Neagră, pe care o numim acum Dobrogea, și care reprezenta atunci ,Sciția mică.’ ... Nu mai există nimic de interes legat de acest imperiu, în istoria care a urmat a acestor fragmente ale

națiunii. De acum înainte, imperiul hun este o simplă bucată de lemn care plutește pe calea inevitabilă a uitării.” (*Hodgkin, Idem., par.3*) „Imensul imperiu fondat de regele Attila, a fost destinat să fie de scurtă durată după moartea fondatorului său. Fii săi, Aladar și Csaba, în lupta lor pentru moștenire, au recurs la arme. Războiul s-a încheiat cu distrugerea totală a națiunii.” (*Arminius Vambery „Istoria Ungariei” cap.4*. Pentru mai multe informații, vezi „*Marile Imperii ale Profeției*” pag. 686-693)

Capitolul 6

Cea de-a patra Trâmbiță

Evenimentele primei, celei de-a doua și a treia Trâmbițe au adus Imperiul de Apus pe marginea dispariției; ce-a de-a patra Trâmbiță va realiza stingerea sa cu desăvârșire.

„Al patrulea înger a sunat din trâmbiță. Și a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei, și noaptea de asemenea.” Versetul 12.

Această Trâmbiță ilustrează dizolvarea guvernării Romane.

Soarele, luna și stelele sunt în mod evident simboluri care ilustrează puterile conducătoare în cadrul guvernului – împărații, consulii și senatorii.

Ultimul paragraf (al 19-lea) al capitolului, din lucrarea „Declinul și căderea Imperiului Roman”, care redă istoria invaziilor lui Atila, și astfel a celei de-a treia Trâmbițe, este intitulat „Simptome ale decăderii și ruinei” Imperiului de Apus; iar în relatarea istoriei lui Genseric, „monarhul mării”, istoria marelui munte aruncat în mare, care a durat mai mult decât căderea stelei care ardea ca o făclie – în relatarea acestei istorii, ultimele cuvinte au afirmat că Genseric „a văzut stingerea finală a Imperiului de Apus.”

Astfel, prin însăși cuvintele istoriei literare suntem introduși în marele subiect al Trâmbiței a patra; și prin aceasta, către un alt nume – Odoacru – cel care, în distrugerea Imperiului Roman, trebuie să rămână pentru totdeauna remarcabil alături de Alaric, Genseric și Atila.

„Într-o perioadă de 20 de ani după moartea lui Valentinian (16 martie 455 d.Hr.), au dispărut nouă împărați; iar fiul lui Orestes (Odoacru), un tânăr recomandat numai de frumusețea sa, ar fi fost cel mai puțin demn de remarcat pentru posteritate, dacă domnia sa, care a fost marcată de STINGEREA Imperiului Roman de Apus, nu ar fi lăsat o eră memorabilă în istoria omenirii.”

„Soarele a fost lovit.” „Stingerea Imperiului de Apus în anul 476 sau 479 d.Hr.” este titlul paragrafului 31 din capitolul 36 al lucrării „Declinul și căderea Imperiul Roman.” Și acesta spune: „Regalitatea era familiară barbarilor, iar populația docilă a Italiei era pregătită să se supună fără murmur autorității pe care el (Odoacru) ar fi binevoit să o exercite ca viceregent al împăratului de Apus. Dar Odoacru a decis să abolească acea funcție nefolositoare și costisitoare; și atât de mare era greutatea prejudecății antice, încât era necesară îndrăzneală și perspicacitate pentru a descoperi marile avantaje ale acestei acțiuni. Nefericitul Augustulus a fost făcut instrumentul propriei sale dizgrații; și-a prezentat demisia în fața senatului, iar acea adunare, în ultimul lor act de supunere față de un prinț roman, a continuat să influențeze spiritul de libertate și

prevederile constituției.

„Prin decretul lor unanim a fost scrisă o epistolă către împăratul Zeno, ginerele și succesorul lui Leo, care a fost ulterior repus în funcție pe tronul bizantin după o scurtă rebeliune. În mod solemn ei au repudiat necesitatea sau chiar dorința de a mai continua succesiunea imperială în Italia; de vreme ce în opinia lor, maiestatea unui singur monarh era suficientă pentru a penetra și proteja în același timp Răsăritul și Apusul. În propriul lor nume și în numele poporului au consimțit ca tronul imperiului universal să fie transferat de la Roma la Constantinopol; și de fapt au renunțat la dreptul de a-și alege conducătorul, singurul vestigiu care mai rămăsese din autoritatea care dăduse legi lumii...”

„Vanitatea lui Zeno a fost satisfăcută de titlul de singurul împărat și de statuile ridicate în onoarea sa în cele câteva cartiere din Roma; el a întreținut o corespondență prietenoasă dar ambiguă cu patricianul Odoacru; și a acceptat cu bucurie însemnele imperiale, ornamentele sacre ale tronului și ale palatului, pe care barbarul nu a dorit să le înlăture dinaintea privirii populației.”

Puterea și gloria Romei, ca lider al tuturor popoarelor, se stinsese. Doar numele i-a rămas reginei națiunilor. Orice însemn regal a dispărut din cetatea imperială. Cea care domnise peste națiuni zăcea în țărână, ca un al doilea Babilon, ca și când nici nu ar fi existat un tron pe care șezuse Cezarul. Ultimul act de supunere față de un prinț roman pe care l-a făcut acea adunare odinioară augustă, a fost acceptarea demisiei ultimului împărat al Apusului și abolirea succesiunii imperiale în Italia. Soarele Romei fusese lovit.

„Mult timp acest nume constituise o spaimă pentru națiuni, identificându-se cu autoritatea supremă în lume. Mult timp împăratul Romei strălucise și condusesse pe pământ, la fel ca soarele pe firmament. El avusese un regat și dominion mare, înfricoșător și peste măsură de puternic, căruia toate celelalte fuseseră supuse sau subordonate. Autoritatea lui supremă sau imperială, în perioada de declin a imperiului fusese în mare măsură întunecată, dar până atunci nu fusese stinsă. Fusese întunecată și desfigurată de o mare furtună; eclipsată ca de un munte în flăcări; și întrecută în strălucire ca de o stea căzătoare, ca de un meteorit în flăcări. A supraviețuit

asalturilor goților, vandalilor și hunilor. Deși întunecată și eclipsată, nu fusese niciodată doborâtă; și cu toate că lumina ei nu mai ajungea atât de departe în locurile în care strălucise odinioară, nu fusese niciodată stinsă.

„Dar nu tot soarele a fost lovit, ci numai ,a treia parte.’ Tronul Cezarilor fusese timp de veacuri soarele lumii, în timp ce alți regi fuseseră asemenea stelelor. Dar puterea imperială a fost în primă fază transferată la Constantinopol de către Constantin, și a fost mai apoi împărțită între Răsărit și Apus. Iar Imperiul de Răsărit încă nu era destinat distrugerii. Chiar și Imperiul de Apus a fost revigorat după aceea, și o dinastie mai modernă s-a ridicat pentru a pretinde și menține titlul de împărat al romanilor. Dar acum, pentru prima dată, după frământări neașteptate și violente, puterea imperială DIN ROMA, unde stăpânise triumfătoare pentru o perioadă atât de lungă de timp, a fost redusă la tăcere pentru totdeauna; și a treia parte din soare a fost lovită.”

„Dar, cu toate că Roma însăși, ca oraș imperial a încetat să exercite suveranitate peste toate națiunile, însemnele imperiale, alături de ornamentele sacre ale tronului și ale palatului, au fost transferate la Constantinopol, unde Zeno domnea sub titlul de unic împărat. Aclamațiile militare ale aliaților Italiei l-au salutat pe Odoacru cu titlul de rege.”

„Un nou cuceritor al Italiei, Theodoric ostrogotul, s-a ridicat cu repeziciune, și-a asumat roba împărătească și a domnit prin dreptul cuceritorului. ,Theodoric a fost proclamat rege de către goți (5 martie 493 d.Hr.), cu consimțământul tardiv, repulsiv și ambiguu al împăratului din Răsărit.’ Puterea imperială a Romei, a cărei tron fusese fie la Roma, fie la Constantinopol, fie în ambele locuri, nu mai era recunoscută în Italia, și cea de-a treia parte din soare a fost lovită până când nu a mai emis nici razele cele mai slabe. Puterea Cezarilor nu mai era recunoscută în Italia, și un rege got domnea peste Roma.”

„Dar cu toate că cea de-a treia parte din soare fusese lovită iar puterea imperială a Romei era la finele ei în cetatea Cezarilor, luna și stelele încă străluceau, sau licăreau pentru încă puțin timp în emisfera de vest, chiar în mijlocul întunericului gotic. Consulatul și

senatul (,luna și stelele’) nu au fost abolite de Theodoric. ,Un istoric got aplaudă consulatul lui Theodoric ca fiind la o înălțime mai presus de orice putere și măreție temporală.’ – la fel cum luna domnește noaptea, după apusul soarelui. Și, în loc să desființeze acea funcție, Theodoric însuși ,felicită pe acei favoriți anuali ai șansei care, fără griji, se bucurau de splendoarea tronului.’

„Dar, în ordine profetică, consulatul și senatul Romei și-au împlinit soarta, deși nu au căzut lovite de mâinile vandalilor sau de cele ale goșilor. Următoarea revoluție în Italia a fost pentru supunerea ei lui Belisarius, generalul lui Iustinian, împăratul din Răsărit. El nu a cruțat ceea ce barbarii îngăduiseră.” „Consulatul Roman nimicit de Iustinian în 541 d.Hr.”, este titlul ultimului paragraf al capitolului patruzeci din Istoria lui Gibbon despre declinul și căderea Romei. „Succesiunea consulilor a încetat în final în cel de-al treisprezecelea an al lui Iustinian, al cărui temperament despotice a fost satisfăcut de stingerea în tăcere a unui titlu care amintea romanilor de vechea lor libertate.”

„Soarele a fost lovit.” Odoacru a făcut ca titlul de împărat să nu mai existe. Dar numai a treia parte a fost afectată – jurisdicția Romei se extindea atunci numai asupra diviziunii de mijloc a imperiului, care fusese cedat de Constantin celor trei fii ai săi. A treia parte din lună a fost lovită; efectul acestei calamități politice a avut aceeași întindere ca și precedentă. Atunci când consulatul a fost desființat, Roma a cedat toate teritoriile ei de dincolo de Alpi.”

„A treia parte din soare a fost lovită, a treia parte din lună, și a treia parte din stele. Pe firmamentul politic al lumii antice, sub domnia imperială a Romei, scaunul împăratului, consulatul și senatul străluceau asemenea soarelui, lunii și stelelor. Istoria declinului și căderii lor descrie ,stingerea’ primelor două, făcând referire la Roma și Italia, care fusese considerate atât de mult timp cel dintâi dintre orașe, și prima țară între toate celelalte. În final, la încheierea sunetului celei de-a patra Trâmbițe, vedem ,stingerea acelei ilustre adunări,’ senatul roman. Orașul care stăpânise lumea, ca și cum cineva și-ar fi bătut joc de măreția omenească, a fost cucerit de eunucul Narses, succesorul lui Belisarius. El i-a înfrânt pe goți (552 d.Hr.), a reușit să ,cucerească Roma’, iar soarta senatului a

fost pecetluită.”

„Calamitățile venite asupra Romei imperiale, în căderea ei, au fost descrise până la ultima, până când Roma a ajuns fără împărat, consul și senat. ‚Sub Exarhatul de la Ravena, Roma a fost coborâtă la un rang secundar.’ Cea de-a treia parte din soare fusese lovită, la fel și a treia parte din lună și a treia parte din stele. Descendența Cezarilor nu s-a stins odată cu împărații din Apus. Roma, înainte de căderea ei, poseda numai o parte din puterea imperială. Constantinopolul împărțea cu ea stăpânirea imperială asupra lumii. Nici goții, nici vandalii nu au domnit peste orașul acela totuși imperial, al cărui împărat, după cel dintâi transfer al scaunului imperial realizat de către Constantin, deseori a pretins că împăratul Romei este viceregentul său. Iar soarta Constantinopolului a fost rezervată pentru alte secole și a fost anunțată de alte trâmbițe. Cât despre soare, lună și stele, numai a treia parte din ele a fost lovită.

„Ultimele cuvinte ale celei de-a patra Trâmbițe implică restabilirea viitoare a Imperiului de Apus: ‚ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei, și noaptea de asemenea’ (și ziua nu a mai avut lumină a treia parte a ei, și noaptea de asemenea – *trad. KJV*). Din punct de vedere al autorității civile, Roma a devenit supusă Ravenei, iar Italia a fost făcută provincie cucerită a Imperiului de Răsărit. Dar, fapt descris mai degrabă de alte profeții, pledarea pentru închinarea la icoane a adus pentru prima oară în violentă coliziune puterea spirituală a papei și cea temporală, a împăratului; și, prin faptul că a conferit papei toată autoritatea asupra bisericilor, Iustinian a contribuit la promovarea supremației papale, care mai apoi și-a asumat puterea de a crea monarhi. În anul 800 d.Hr., papa a conferit lui Charlemagne titlul de Împărat al Romanilor.” (*Keith*). Acel titlu a fost apoi transferat de la regele Franței, regelui Germaniei. Și, odată cu împăratul Francis al Doilea, s-a renunțat în cele din urmă, și pentru totdeauna, la această ficțiune, la 6 august 1806.

Capitolul 7

Națiunile moderne ale Europei Occidentale

Au existat nu mai puțin de 18 triburi barbare care, prin prezența lor activă, au contribuit la ruina Imperiului de Apus. În ordine alfabetică, cele 18 triburi sunt: alemanii, alanii, anglii, burgunzii, francii, gepizii, herulii, iutlanzii, lombarzii, ostrogoții, rugienii, saxonii, scirii, suevii, turingienii, vandalii și vizigoții. Dintre acestea, unele, după ce și-au făcut lucrarea de distrugere, au părăsit teritoriile Apusului și s-au stabilit altundeva, fie s-au pierdut printre alte popoare sălbatice din nordul și estul Europei sau din Asia. Altele s-au unit, iar numele triburilor mai mici s-a pierdut sub numele tribului predominant. Astfel, atunci când și ultimul vestigiu

al Imperiului Roman de Apus a dispărut, teritoriul acestuia era porționat în exact zece părți, ocupate de exact zece națiuni independente; nici mai mult, nici mai puțin.

Amintindu-le de la nord către hotarele sudice ale Imperiului de Apus, acestea zece, așa cum erau în anul 476 la stingerea Imperiului, sunt următoarele:

1. Anglii și saxonii în Britania.
2. Francii în toată Galia, la nord și vest de râul Moselle.
3. Alemanii în nordul Elveției, Șvabia, Alsacia și Lorena.
4. Burgunzii în vestul Elveției și în văile Ronului și Saone în sud-estul Galiei.
5. Vizigoții în sud vestul Galiei și în Spania.
6. Suevii în acea parte a Spaniei care constituie acum Portugalia.
7. Ostrogoții în partea Panoniei, care ține acum de Austria.
8. Lombarzii în Noricum, între ostrogoți și alemani.
9. Herulii în Italia.
10. Vandalii în nordul Africii, cu capitala la Cartagina.

Detaliile acestea le poate trasa oricine, oricând, pe orice hartă pe care doar să vrea să o țină în față și să o însemneze în timp ce citește istoria căderii Imperiului Roman.

Aceste zece regate au fost pentru prima oară menționate în profeția lui Daniel, în mod deosebit în profeția în care el a văzut „o a patra fiară,” ce reprezintă Roma, că „avea zece coarne.” Iar aceste zece coarne „din împărăția aceasta (a patra)”, ne este spus în mod distinct de către înger că sunt „zece regi (regate) care se vor ridica.” Daniel 7:7, 24. Ele sunt amintite și mai târziu, în cartea Apocalipsei în cadrul descrierii balaurului, și de asemenea a Fiarei care avea „șapte capete și zece coarne.”

De asemenea, în profeția lui Daniel este relatat că din mijlocul celor zece s-a ridicat un alt corn, și că „dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne.” Daniel 7:8, 20, 24. Cele trei care au fost smulse, au fost herulii, care ocupau Italia, în anul 493; vandalii, care ocupau nordul Africii, în anul 534; și ostrogoții, care au constituit mijlocul pentru smulgerea herulilor și care au ocupat Italia în locul lor, în anul 538. Acel „alt corn” dinaintea căruia au

fost smulse cele trei, este descris ca având „niște ochi ca ochii de om, și o gura care vorbea cu trufie.” Cornul acesta a fost, și este, papalitatea.

Trei luate din zece, rămân șapte. Aceste șapte din cele zece regate inițiale care au împărțit Imperiul Roman de Apus se află pe același teritoriu și astăzi, și sunt Puterile Europei Occidentale de astăzi. Saxonii, francii, alemanii, burgunzii, vizigoții, suevii și lombarzii reprezintă puterile respectiv ale Britaniei, Franței, Germaniei (în limba franceză, și pentru poporul francez de astăzi, germanii sunt tot alemani, iar Germania este tot Alemania), Elveția, Spania, Portugalia și Italia de astăzi. Căci după smulgerea celei de-a treia din cele trei împărății, lombarzii s-au mutat din locul lor de pe Dunăre, stabilindu-și regatul în Italia; iar unei porțiuni considerabile din acea țară „i se spune încă Lombardia.” În evul mediu, Lombardia „a fost, este drept, pentru o vreme, numele pentru Italia însăși.” Astfel, Puterile Europei Occidentale de astăzi sunt indicate atât de clar de profeție, pe cât se putea fără a li se specifica numele.

Din cele șapte, unele sunt foarte puternice, ca Britania, Franța și Germania, în timp ce altele sunt slabe, ca Elveția, Spania și Portugalia; iar Italia a rămas așa cum a fost: între slabă și puternică. Astfel, aceste șapte dintre cele zece inițiale sunt exact așa cum Daniel a spus că vor fi, după cele văzute în visul lui Nebucadnețar. Daniel 2: 40-43. Ele sunt exact în condiția în care profeția a spus că vor fi – „în parte puternice, și în parte plâpânde” sau slabe. Britania, Franța și Germania și-au răspândit puterea pe tot cuprinsul pământului, amestecându-se în așa măsură în problemele întregii lumi, încât ceea ce afectează lumea, le afectează pe ele, iar ceea ce le afectează pe ele, afectează lumea.

Așadar, primul efect al primelor patru din cele Șapte Trâmbițe a fost dezmembrarea Imperiul Roman de Apus; iar cel de-al doilea efect a fost formarea națiunilor moderne ale Europei Occidentale, și odată cu ele, a marilor națiuni de astăzi.

Acum trebuie să studiem cea de-a Cincia și cea de-a Șasea Trâmbiță; iar la finalul celei de-a Șasea vom reveni la aceste națiuni, și la altele dintre marile națiuni de astăzi.

Capitolul 8

Cea de-a Cincia Trâmbiță – Primul vai

După ce a patra Trâmbiță a terminat de sunat și înainte de a începe cea de-a cincia Trâmbiță să sune, profetul s-a „uitat, și a auzit un vultur (înger - eng.) care zbura prin mijlocul cerului și zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care au să mai sune.” Apocalipsa 8:13. Fiecare dintre ultimele trei Trâmbițe reprezintă un vai, chiar dacă le comparăm cu perioadele îngrozitoare ale primelor patru. Motivele pot fi descoperite în desfășurarea acestor ultime trei trâmbițe.

După cum primele patru din cele Șapte Trâmbițe marchează ruina Imperiului Roman de Apus și așezarea, în locul acestuia, a

popoarelor care formează națiunile Europei Occidentale de astăzi, tot așa cea de-a Cincia și cea de-a Șasea Trâmbiță marchează ruina Imperiului Roman de Răsărit, și prezintă popoarele prin care a fost îndeplinită această lucrare, și care constituie națiunile moderne ale Europei de Est și ale Asiei.

„Îngerul al cincilea a sunat, și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ; și lui i s-a dat cheia gropii fără fund. El a deschis groapa fără fund; și din groapă a ieșit un fum, ca fumul unui cuptor mare; și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul gropii. Din fum au ieșit lăcuste pe pământ. Lor li s-a dat o putere, ca puterea pe care o au scorpionii pământului. Li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care n-aveau pe frunte sigiliul lui Dumnezeu. Și lor li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni; și chinul lor era precum chinul scorpionului când înțeapă un om. În acele zile oamenii vor căuta moartea, și n-o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei. Lăcustele semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi care păreau din aur. Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni. Aveau părul ca părul femeilor și dinții lor erau ca dinții de lei. Aveau platoșe ca niște platoșe din fier; și vuietul pe care-l făceau aripile lor era ca vuietul de care și de mulți cai care se aruncă la luptă. Aveau cozi ca de scorpioni, cu ace. Și puterea lor era de a răni oamenii cinci luni. Peste ele aveau un împărat, care este îngerul gropii fără fund, al cărui nume este în limba ebraică Abaddon, dar în limba greacă numele său este Apolion. („adică distrugător.” Nota marginală.)” Apocalipsa 9:1-11 (KJV).

Această Trâmbiță acoperă o perioadă de 817 ani: din 632 până în 1449 d.Hr., și prezintă ridicarea și lucrarea de distrugere a musulmanilor asupra Imperiului de Răsărit – este vorba mai întâi de musulmanii arabi, iar apoi de cei turci. Despre aceasta, Albert Barnes remarcă: „studiind această profecie, cu o unanimitate surprinzătoare comentatorii au fost de acord că se referă la imperiul sarazinilor, sau la apariția și dezvoltarea religiei și imperiului format de Mohamed.” Nu vedem cum cineva care citește profetia, alături de

istoria lui Gibbon despre Mohamed și succesorii săi în lumina acesteia, nu va fi de acord cu aplicarea acestei profeții la musulmani.

Termenul „groapa fără fund”, care indică locul provenienței lor, vine din grecescul „abussos” care înseamnă o regiune pustie, stearpă. Un studiu scurt asupra Arabiei clarifică semnificația și competența termenului de a fi aplicat acelei țări.

Arabia are aproximativ 1500 de mile pe distanța ei cea mai lungă și aproape jumătatea din distanța aceasta ca lățime, la mijlocul ei; dar lățimea cea mai mare o are la Oceanul Indian, fiind de 1000 de mile. „Întreaga suprafață a peninsulei este de patru ori mai mare decât Germania sau Franța; dar cea mai mare parte a ei a fost pe drept stigmatizată cu epitele pietroasă și nisipoasă. Chiar și regiunile sălbatice ale Tatariei sunt acoperite de mâna naturii cu pomi semeți și vegetație luxuriantă; iar călătorul singuratic se poate bucura de confortul prezenței vieții vegetale. Dar în pustiul mohorât al Arabiei, nemărginita suprafață de nisip este intersectată de munți ascuțiți și goi; iar suprafața deșertului, fără umbră sau refugiu, este pârjolită de razele directe și intense ale soarelui tropical. În locul brizelor înviorătoare, vânturile, mai ales cele din sud vest, răspândesc un vapor nociv; dealurile de nisip care se ridică pentru a se împrăștia sunt comparate cu talazurile oceanului, și caravane întregi, armate întregi s-au pierdut și au fost îngropate în furtuni de nisip. Apa reprezintă un motiv de dorință și competiție; iar lemnul este atât de rar, încât este necesară o artă pentru a păstra și răspândi elementul focului”.

„Arabia este lipsită de râuri navigabile care să fertilizeze solul și să poarte apa spre regiunile învecinate; torențele care cad din regiunile înalte sunt absorbite de pământul uscat; plantele rare și viguroase, tamarindul sau salcâmul, care pătrund cu rădăcinile lor în fisurile stâncilor, sunt hrănite de roua nopții; apa insuficientă provenită de la ploaie este strânsă în cisterne și apeducte; fântânile și izvoarele constituie comoara secretă a deșertului; iar pelerinul ce se îndreaptă spre Mecca, după un marș în condiții uscate și înăbușitoare, este dezgustat de gustul apei care a curs peste un strat de sulf sau de sare. Acesta este tabloul general al climatului Arabiei.” (*Gibbon cap. 50*) De-a lungul coastei există o regiune

îngustă cu pământ fertil care se remarcă față de marea parte a țării prin denumirea de „fericita.”

„În timp ce resursele Statului au fost epuizate datorită războiului persan, iar Biserica a fost tulburată de secta nestoriană și cea monofizită, Mahomed, cu sabia într-o mână și Coranul în cealaltă, și-a înălțat tronul pe ruinele creștinismului și ale Romei. Geniul profetului arab, obiceiurile poporului său și spiritul religiei sale au condus la declinul și căderea Imperiului de Răsărit; iar privirile noastre sunt în mod bizar absorbite de una dintre cele mai memorabile revoluții care a imprimat un nou și mult mai durabil caracter asupra națiunilor de pe glob.” (*Idem, par.1*)

Uriășele hoarde de musulmani sunt simbolizate prin norul de lăcuste; iar în versetele 7-9, înțelesul simbolului este clarificat astfel: „Lăcustele semănau cu niște cai pregătiți de luptă. ... și vuietul, pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul de care și de mulți cai, care se aruncă la luptă.”

„În opinia naturaliștilor, Arabia este adevărata țară de origine a cailor; cel mai propice climat, nu neapărat pentru dimensiunea, ci pentru spiritul și agerimea acestui generos animal. Meritul raselor de Barbaria, ale calului spaniol și englez se datorează împerecherii cu cel pur sânge arab; iar beduinii păstrează cu o grijă superstițioasă onoarea și trăsăturile celei mai pure rase. Acești cai sunt dresați în corturi, printre copiii arabilor, cu o familiaritate duioasă, ceea ce le formează trăsăturile de blândețe și atașament. Ei sunt învățați să meargă doar și să alerge; simțurile lor nu au fost tocite prin folosirea neîncetată a țepușei și a biciului; puterile lor sunt păstrate pentru momentul luptei și atacului; dar de îndată ce simt atingerea mâinii sau a scăriței de la șa, atunci aleargă cu repeziciunea vântului.”

„Pe capete aveau un fel de cununi, care păreau din aur.” Atunci când Mahomed a intrat în Medina (622 d.Hr.) și a fost pentru prima dată primit ca prințul ei, „a fost desfășurat un turban înaintea lui pentru a suplini lipsa unui stindard.” Turbanele sarazinilor, asemenea unei coroane, constituiau ornamentele și mândria lor. Prăzile bogate le furnizau din belșug aceste turbane și deseori le reînnoiau. Este proverbial că a-ți pune turbanul, înseamnă a deveni musulman. Iar arabii se distingeau prin scufile pe care le purtau, în

care galbenul era culoarea dominantă.

Era mahomedanismului a început la 16 iulie, 622 d.Hr. În cei zece ani care au trecut de la acesta dată până la moartea sa, pe 7 iunie 632, Mahomed a cucerit Arabia, asigurându-și supunerea acesteia. El a fost succedat imediat de Abubakâr al Khalif, în calitate de calif sau comandant al celor credincioși; și, odată cu ascensiunea acestuia, au început cu adevărat cuceririle și răspândirea mahomedanismului. Cât despre ceea ce „îi călăuzea”, găsim în primul discurs al lui Abubakâr către prima armată de musulmani pe care a condus-o. Căci, „imediat după ce Abubakâr a refăcut unitatea credinței și a guvernului, a trimis o scrisoare circulară tuturor triburilor arabe” care suna astfel:

„Această scrisoare este menită să vă informeze că intenționez să-i trimit pe adevărații credincioși în Siria pentru a o scoate din mâinile necredincioșilor, și vreau să știți că lupta pentru religie este un act de supunere față de Dumnezeu.”

„Soliile săi au revenit cu veștile despre ardoarea pioasă și războinică pe care au aprins-o în fiecare provincie; tabăra de la Medina s-a umplut în mod succesiv de bandele îndrăznețe ale sarazinilor al căror sânge zvâcnea în așteptarea acțiunii, plângându-se de căldura anotimpului și de lipsa proviziilor, acuzând, cu murmure nerăbdătoare, întârzierile califului. De îndată ce numărul lor a fost complet, Abubakâr s-a urcat pe deal, a străbătut cu privirea oamenii, caii și armele, și a înălțat o rugăciune fierbinte pentru succesul acțiunii lor. Ordinele sale către conducătorii sirienilor au fost inspirate de acel fanatism războinic care se dezvoltă pentru a apuca obiectele ambiției pământești.”

Oștilor adunate, Abubakâr le-a spus:

„Amintiți-vă că sunteți în permanență în prezența lui Dumnezeu, la granița cu moartea, cu certitudinea judecății și speranța paradisului. Evitați nedreptatea și opresiunea, consultați-vă cu frații voștri și căutați să păstrați dragostea și încrederea trupelor voastre. Atunci când luptați în războiul Domnului, purtați-vă ca

bărbații, fără să fugiți; dar nu faceți ca biruința voastră să fie pătată de sângele femeilor și copiilor. Nu distrugeți palmierii și nu ardeți câmpurile de cereale. Nu tăiați pomii fructiferi, nici nu faceți rău vreunei vite, în afară de acelea pe care le tăiați pentru a mânca. Când veți încheia vreun acord, respectați-l, și fiți la fel de buni ca și cuvântul vostru. Pe măsură ce veți înainta, veți găsi persoane religioase care trăiesc retrase în mănăstiri și care și-au propus să-L slujească astfel pe Dumnezeu; lăsați-i în pace, și nu-i omorâți, nici nu le ardeți mănăstirile. Dar veți găsi un alt gen de oameni care aparțin sinagogii lui Satan, care au creștetul capului ras; acestora să le despicăți capetele, și să nu le dați odihnă până când nu trec la mahomedanism sau plătesc tribut.” (*Decline and Fall of the Roman Empire*, cap.51, par.10)

Abubakâr a murit la 24 iulie 634 d.Hr., fiind urmat de Omar. În cei zece ani ai administrației acestuia, „sarazinii au supus 36.000 de orașe sau castele, au distrus 4.000 de biserici sau temple ale necredincioșilor, și au înălțat 1.400 de moschei, pentru exercitarea religiei lui Mahomed. În o sută de ani după plecarea sa din Mecca, armatele și stăpânirea succesorilor lui s-a extins din India până la Oceanul Atlantic, peste diferite și îndepărtate provincii, care pot fi cuprinse sub denumirile: 1. Persia, 2. Siria, 3. Egiptul, 4. Africa și 5. Spania.” (*Idem*, cap.51, par.3.) Consecința a fost aceea că „la sfârșitul primului secol al Hegirei, califii erau cei mai puternici și absoluți monarhi de pe glob. ...

Sub domnia ultimului din dinastia Omiazilor (750 d.Hr.), Imperiul Arab s-a extins cale de 200 de zile de călătorie de la est la vest, de la hotarul cu tătarii și India, până pe țărmurile Oceanului Atlantic. Și dacă tăiem mâneca hainei, cum o spun stilistic scriitorii lor, lungă și îngustă provincie a Africii, dominionul solid și compact din Fargana până la Aden, de la Tars la Surat, se întindea de fiecare parte pe distanța de patru sau cinci luni de mers cu caravana. Vom căuta în zadar o indisolubilă legătură și imediată supunere față de Augustus și antonini. Dar progresul religiei mahomedane a răspândit peste acest spațiu întins, o asemănare generală de maniere și păreri. Limbajul și legile Coranului erau studiate cu egală devoțiune la

Samarcand și la Sevilia; maurii și indienii erau primiți ca și compatrioți și frați în pelerinajele la Mecca; iar limba arabă a fost adoptată ca idiom popular în toate provinciile aflate la vestul râului Tigru.” (*Idem*)

Iar Scriptura spune că aveau putere „ca să vatăme pe oameni cinci luni.” Cinci luni sunt 150 de zile; acest timp fiind unul profetic – o zi pentru un an (Ezechiel 4:3-6) – echivalează cu 150 de ani, timp în care au făcut rău oamenilor.

Acești 150 de ani trebuie socotiți din anul în care au avut un rege peste ei, așa cum spune versetul 11: „Peste ele aveau un împărat ... al cărui nume este în limba ebraică Abaddon, dar în limba greacă numele său este Apolion. (adică „distrugător.” *Nota marginală.*)” Timp de mai bine de 600 de ani, mahomedanii nu au avut o guvernare oficial organizată, și nu au recunoscut niciunei persoană o astfel de demnitate care să fie potrivită titlului de rege. „Autoritatea tovarășilor lui Mahomed se sfârșea odată cu moartea lor; iar șefii sau emirii triburilor arabe lăsau să dăinuiască acolo, în deșert, spiritul egalității și independenței.” (*Gibbon, Idem*) Fiecare trib, sub propriul conducător, era independent de toate celelalte, acționând după bunul plac. Cât timp a durat această situație, este evident și este adevărat, că nu puteau avea acel caracterul de „distrugători” ca atunci când s-au unit sub o singură guvernare, sub stăpânirea unui conducător recunoscut de toți.

Acest lucru apare și mai evident atunci când observăm ce urma să fie distrus de acest „distrugător”. Primele patru trâmbițe descriu ruina Imperiului Roman de Apus; iar cea de-a cincia se referă la distrugerea Imperiului de Răsărit. Și această putere acționează conform caracterului distrugătorului ultimelor rămășițe ale Imperiului Roman. Nu era un distrugător al oamenilor, ca oameni, pentru că este spus că „li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni”, „și puterea lor era de a răni oamenii cinci luni.” Astfel, este evident faptul că acest caracter și această lucrare de „distrugător” se referă la distrugerea finală a Imperiului Roman, care pe atunci era reprezentat de Imperiul de Răsărit, cu capitala la Noua Romă: Constantinopol.

Osman (Othman) este califul care a instaurat guvernarea

organizată a mahomedanilor; și astfel, de la el, și de atunci, se trage numele și titlul de Imperiul Otoman. Sub puterea organizată a lui Osman, a început lucrarea de distrugere amintită de profeție. La finele relatării sale despre furia devastatoare a mongolilor și tătarilor sub Gingis Han și generalii săi, Gibbon afirmă: „În acest naufragiu al națiunilor (1240-1304 d.Hr), ne miră faptul că Imperiul Roman a scăpat, Imperiu ale cărui relicve, la momentul invaziei mongole, erau dezmembrate între greci și latini.” (*Idem cap. 64, par.31*)

Dar atunci când declinul mongolilor a făcut loc ridicării musulmanilor sub Osman, despre acesta el afirmă: „El (Osman) era situat la hotarul Imperiului Grecesc; Coranul sfințise jihadul, sau războiul sfânt împotriva necredincioșilor; iar erorile lor politice au făcut cu puțință trecerea Muntelui Olimp și l-au invitat să coboare pe câmpiile Bitiniei. ... La 27 iulie, 1299, Osman a invadat pentru prima dată teritoriul Nicomediei; iar acuratețea singulară a datei pare să dezvăluie o previziune despre creșterea rapidă și distructivă a monstrului.” (*Idem, par.14*)

Trebuie observate câteva idei din acest citat:

1. Osman este persoana care a reușit să reunească elementele dispersate ale puterii mahomedane într-o formă de guvernare organizată în mod compact și distinct. Odată cu el începe perioada în care, ca niciodată până atunci, „peste ele aveau un împărat.”

2. Observați expresia istoricului: „creșterea distructivă a monstrului.” Astfel, el observă tocmai caracteristica de „distrugător” care este prezisă despre acest imperiu în Scriptură.

3. Istoricul subliniază „acuratețea singulară a datei.” În documentele originale din care și-a extras materialul, el a găsit această dată specificată atât de clar, încât se vede nevoit să remarce „acuratețea singulară” a acesteia. Totuși, pentru cei ce recunosc modul în care procedează Dumnezeu cu națiunile și cu imperiile, și care înțeleg că din momentul în care musulmanii au avut un împărat peste ei li s-a dat o perioadă de 150 de ani în care să facă o anumită lucrare, nu este de mirare faptul că data este indicată cu o asemenea acuratețe singulară.

Astfel, lucrarea de distrugere care trebuia să submineze ultimele rămășițe ale Imperiului Roman, a început la 27 iulie 1299,

și a trebuit să dureze 150 de ani, ceea ce ne duce la 27 iulie 1449. În noiembrie 1448 a murit Împăratul grec Ioan Paleologul. Au existat doi pretendenți rivali la tron – Demetrius și Constantin. Demetrius era prezent pentru a pune mâna pe tron; Constantin era absent. „Împărăteasa mamă, Senatul și soldații, clerul și poporul, s-au exprimat cu toții în favoarea succesorului legal,” Constantin. Dar, deși toată această putere era de partea sa, în momentul acela exista încă o putere care trebuia consultată: Sultanul turc, Amurat al II-lea. De aceea, în 1449, a fost trimis un ambasador la curtea lui Amurat, la Adrianopol. „Amurat l-a primit cu onoare și la plecare i-a dat daruri; dar aprobarea binevoitoare a Sultanului turc a anunțat SUPREMAȚIA sa, și apropiata cădere a Imperiului de Răsărit.” (*Idem, cap. 57, par.14.*)

„Cel dintâi vai a trecut. Iată că mai vin încă două vaiuri după el.” (Ap. 9:12 - KJV)

Capitolul 9

Cea de-a Șasea Trâmbiță – Al doilea vai

„Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului din aur, care este înaintea lui Dumnezeu, zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: ‚Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Eufrat!’ Și cei patru îngeri, care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni. Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul. Și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călăreții: aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă. A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa, care ieșeau din gurile lor. Căci puterea cailor stătea în gurile și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete, și cu ele vătămau. Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine diavolilor și idoloilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.” Apocalipsa 9:13-21.

Cei patru îngeri menționați aici, care erau legați la marele râu Eufrat și care în acest timp trebuiau să fie dezlegați, simbolizează cele patru sultanate: Bagdad, Damasc, Iconium și Aleppo care formau la acea dată puterea mahomedană. Porunca de a le dezlega simbolizează pe scurt slobozirea tuturor elementelor mahomedanismului pentru a realiza distrugerea finală a ultimului element al Imperiului Roman.

Platoșele asemănătoare focului, iacintului și pucioasei; focul, fumul și pucioasa care păreau a ieși din gurile cailor, se explică prin folosirea din plin a prafului de pușcă cu ajutorul armelor de foc care, în acea vreme, abia fusesse descoperit în occident. „Salvele neîncetate de lănci și săgeți erauacompaniate de fumul, sunetul și focul muschetelor și artileriei lor. Armele lor mici descărcau în

același timp cinci sau zece bile de plumb de mărimea unei nuci; și, după cât de compacte erau rândurile, și după forța prafului de pușcă, mai multe platoșe și trupuri erau străpunse de aceeași împușcătură.” (*Gibbon cap. 68, par.11*)

În șirurile de oameni care trăgeau cu arme de foc, de pe spatele cailor, armele lor ținteau direct în linie cu gurile cailor; și astfel, în viziune, priveliștea era exact ca și când platoșele luptătorilor ar fi fost din foc, iacint și pucioasă, și ca și când din gurile cailor ar fi ieșit focul, fumul și pucioasa.

Așa a fost în ceea ce privește folosirea armelor de calibru mic; dar „artileria sa a depășit tot ceea ce apăruse până atunci în lume. Inventatorul tunului, un danez sau ungur care aproape a murit de foame în serviciul grecilor, a dezertat la musulmani unde a fost susținut de către Sultanul turc. Mahomed a fost satisfăcut de răspunsul la prima sa întrebare pe care a adresat-o maestrului: „Dacă pot fabrica un tun capabil să arunce o bilă sau o piatră suficient de mare pentru a sparge zidurile Constantinopolului? Nu sunt în necunoștință de tăria lor, dar dacă ar fi mai tari decât zidurile Babilonului, aş putea face o mașină de o putere mai mare; poziția și dimensiunea acelei mașini trebuie lăsată pe seama inginerilor voștri.”

„Pe baza acestei asigurări la Adrianopol a fost înființată o turnătorie; metalul a fost pregătit; și la capătul a trei luni, Urban a produs un tun de calibru mare din alamă, de o mărime uimitoare, aproape incredibilă; țeava avea un diametru de 12 palme, iar ghiuleaua cântărea aproximativ 600 livre (272 kg). Un loc gol din fața noului palat a fost ales pentru primul experiment; dar, pentru a preveni efectele neașteptate și nedorite de frică și consternare, s-a anunțat public faptul că tunul urma să fie testat ziua următoare. Explozia a fost simțită sau auzită pe o suprafață de 100 de furlongi (20 km); ghiuleaua, prin forța prafului de pușcă, a fost aruncată la o milă (1,6 km); iar pe locul în care a căzut, s-a îngropat la aproape 2 metri în pământ. ... Acel instrument enorm era flancat de încă două, aproape de aceeași dimensiune. Lunga formație a artileriei turce a fost îndreptată către zid. 14 baterii au tunat deodată către cele mai accesibile locuri. Și se spune ambiguu că o singură baterie conținea

130 de arme, sau că putea descărca 130 de ghiulele.” (*Idem*)

Aceste detalii sunt suficiente pentru a oferi o idee despre adevărata aplicație a profeției.

În anul 1449, după moartea împăratului Imperiului Roman de Răsărit, imperiul era redus aproape numai la zidurile capitalei. Iar faptul că și capitala urma să cadă părea atât de sigur, încât succesorul tronului nu a vrut să accepte acea poziție fără înștiințarea și acordul lui Amurat, sultanul turcilor. Astfel, în mod real, imperiul a trecut la acea dată sub controlul puterii turce; și tot ceea ce a mai rămas de făcut pentru a desăvârși distrugerea totală a imperiului, era cucerirea efectivă a capitalei, care a fost realizată de Mahomed al II-lea, la data de 29 mai, 1453.

Tempul celei de-a Șasea Trâmbițe a început imediat după expirarea celei de-a cincia, la 27 iulie 1449, și trebuia să dureze „un ceas, o zi, o lună și un an.” Socotind 30 de zile pentru o lună, potrivit modului Scripturii de a socoti timpul, un an are 360 de zile; socotind „o zi pentru fiecare an” (Ezechiel 4:4-6), avem 360 de ani. O lună - 30 de zile - sunt 30 de ani literal. O zi reprezintă un an. Acestea adunate, dau 391 ani. De la 27 iulie 1449, socotind cei 391 ani, ajungem la 27 iulie 1840. dar mai este încă „un ceas”. Un ceas reprezintă a 24-a parte din zi; și (o zi fiind pentru un an) aceasta ar însemna a 24-a parte dintr-un an, adică 15 zile. Din 27 iulie, 15 zile ne duce la 11 august. De aceea, la 11 august 1840, această perioadă de un ceas, o zi, o lună și un an, trebuia să expire. În această perioadă de timp, și până la această dată, trebuia să dureze puterea Imperiului Otoman.

Și după cum această putere, ridicată în locul Imperiului Roman de Răsărit, a dobândit o suveranitate completă prin supunerea voluntară în fața ei a autorității Imperiului de Răsărit, tot așa, când ajungem la sfârșitul perioadei de timp marcat pentru existența ei, această putere, ca putere independentă, este de așteptat să înceteze – și în același fel. Chiar în ziua aceea, puterea efectivă a guvernului turc a trecut în mâinile marilor puteri ale Europei; și din acea zi și până astăzi, însăși existența Imperiului Otoman a fost pe deplin dependentă de sprijinul acestor mari puteri.

Înainte de expirarea acestui timp, lumina acestei profeții a fost

înțeleasă; și, în 1838, cu doi ani înainte de expirarea timpului, s-a vestit lumii că la 11 august 1840 independența puterii turcești va înceta să existe. De câțiva ani se manifesta o nemulțumire din partea Egiptului și a pașei lui, care era sub dominația puterii turcești. În 1839 au început ostilitățile, iar forțele pașei Egiptului au fost victorioase, armata sultanului a fost distrusă, iar flota sa a fost capturată și dusă în Egipt.

Potrivit ordinii obișnuite a evenimentelor umane, această chestiune ar fi trebuit să sfârșească cu eliberarea Egiptului de sub puterea turcă, și stabilirea independenței acestuia față de acea putere. Dar în loc ca acest lucru să se întâmple, cele patru Puteri – Britania, Rusia, Austria și Prusia – au intrat în scenă, au intervenit cu autoritatea lor unită, și au hotărât că vor rezolva ei neînțelegerea. Și modul în care această chestiune urma să fie rezolvată, a fost ca pașa Egiptului să se supună din nou dominației sultanului înfrânt, a cărui stabilitate și autoritate urma să fie asigurată de aceste Puteri, fapt pentru care ele au devenit responsabile. Iar acest aranjament, prin care autoritatea Imperiului Turc a trecut în mâinile Puterilor Europei, a fost realizat la 11 august 1840, chiar în ziua în care se sfârșea timpul prezis de profeție, și în chiar ziua pe care, cu doi ani înainte, lumina profeției o descoperise ca marcând acest eveniment.

Următorul extras dintr-un document oficial care a apărut în *Monitorul Otoman* din 22 august 1840, ne va oferi o idee despre cursul evenimentelor din această împrejurare. Conferința despre care se vorbește era formată din cele patru Puteri amintite mai sus, și s-a consumat la Londra, la 15 iulie 1840:

„În urma consumării disputelor avute în vedere, și după eșecurile experimentate, după cum știe toată lumea, ambasadorii marilor Puteri la Constantinopol, au declarat într-o notă colectivă oficială că guvernele lor au căzut de acord în mod unanim să ia măsuri pentru a rezolva diferențele prezentate. Pentru a opri vărsarea de sânge musulman și diversele rele care s-ar putea naște din reluarea ostilităților, Înalta Poartă Otomană a acceptat intervenția marilor Puteri.”

Aici s-a produs o predare voluntară a problemei în mâinile marilor Puteri. Dar acest document mai menționează:

„Excelența Sa, șeicul Efendi Rifat Bey, a fost de aceea trimis ca plenipotențiar pentru a reprezenta Sublima Poartă la conferința care a avut loc la Londra în acest scop. Întrucât se simțea că toate încercările conferinței de la Londra pentru a satisface pretențiile pașei erau inutile; și că singura cale publică era de a recurge la măsuri coercitive pentru a-l aduce la supunere, în cazul în care persista în a nu asculta propunerilor pacifiste; împreună cu plenipotențiarul otoman, Puterile au conceput și semnat un tratat prin care sultanul oferă pașei guvernarea Egiptului pe linie ereditară, și toată partea Siriei care se întinde de la Golful Suez până la lacul Tiberiadei, împreună cu provincia Acra, pentru totdeauna; pașa, de partea lui, trebuie să evacueze toate teritoriile sultanului ocupate de el și să returneze flota otomană. I-a fost acordat un timp pentru a îndeplini aceste condiții; și, pentru că propunerile sultanului și ale aliaților săi, cele patru Puteri, nu suportă nicio schimbare sau alte premise, în cazul în care pașa refuză să le accepte, este evident că consecințele nefaste care se vor abate asupra sa, îi vor fi atribuite în exclusivitate.

Excelența Sa, Rifat Bey, Musleshar pentru afaceri externe, a fost trimis pe un vapor guvernamental la Alexandria pentru a comunica pașei ultimatumul.”

Din aceste extrase reiese:

1. Că sultanul, conștient de propria sa slăbiciune, a acceptat în mod voluntar intervenția marilor Puteri ale Europei pentru a rezolva dificultățile pe care el însuși nu era capabil de a le rezolva.

2. Că marile Puteri au decis să ia măsuri pentru a rezolva aceste dificultăți.

3. Că ultimatumul formulat la conferința de la Londra lăsa pe seama sultanului să-și rezolve problemele cu Mehmet, dacă putea. Sultanul trebuia să-i prezinte termenii stabiliți. Astfel că, dacă

Mehmet accepta termenii, nu era necesară intervenția Puterilor între sultan și pașă.

4. Că dacă Mehmet respingea oferta sultanului, ultimatumul nu accepta „nicio schimbare sau alte premise.” Marile Puteri s-au pus garant că îl vor constrânge la supunere. De aceea, atât timp cât sultanul avea ultimatumul în propriile-i mâini, menținea încă independența tronului său. Dar odată ce documentul era predat lui Mehmet, totul era dincolo de posibilitățile sale de a mai controla problema. Mehmet era cel ce avea să spună dacă Puterile vor interveni sau nu.

5. Sultanul l-a trimis pe Rifat Bey pe un vapor guvernamental (care a părăsit Constantinopolul la 5 august) spre Alexandria, pentru a-i comunica lui Mehmet ultimatumul.

Acesta a fost un act voluntar din partea sultanului.

O întrebare potrivită este aceasta: când a fost acel document pus în mod oficial sub puterea de decizie a lui Mehmet Ali?

Următorul extras dintr-o scrisoare a unui corespondent al „*London Morning Chronicle*” din 18 Septembrie 1840, datată: Constantinopol, 27 august 1840, va oferi răspunsul la întrebare:

„Cu vaporul francez de pe 24, am primit știri din Egipt din data de 16. Acestea nu prezintă nicio schimbare în decizia pașei. Încrezător în vitejia armatei sale arabe și în puterea fortificațiilor care îi apără capitala, pare hotărât să persiste în fața ultimei alternative; și ca rezultat, este acum inevitabilă rezolvarea problemei fără vărsare de sânge, orice speranță putând fi considerată acum spulberată. Imediat după ce vaporul Ciclop a ajuns cu vești despre convenția celor patru Puteri, se spune că Mehmet Ali a plecat din Alexandria pentru a face o călătorie scurtă prin Egiptul de Jos; motivul absenței sale într-un asemenea moment a fost parțial de a evita întâlnirile cu consulii europeni, dar în principal de a se strădui, prin propria sa prezență să incite fanatismul triburilor de beduini și de a facilita noile recrutări. În timpul absenței sale, vaporul guvernamental turc care ajunsese la Alexandria pe 11 cu trimisul Rifat Bey la bord, a fost ținut, din ordinele sale, în carantină, și nu a fost eliberat până în data de 16. Oricum, înainte de plecarea pașei și

în chiar ziua în care i s-a permis să acosteze, funcționarul mai sus numit a avut o audiență la pașa, și i-a comunicat porunca sultanului cu privire la evacuarea provinciilor siriene, fixând o altă audiență pentru următoarea zi când, în prezența consulilor Puterilor Europene, avea să primească răspunsul lui definit, urmând să-l informeze despre alternativa în cazul refuzului de a se supune, și oferindu-i cele zece zile fixate de convenție pentru a decide calea potrivită de adoptat.”

Potrivit acestei declarații, ultimatumul a fost în mod oficial pus în mâinile lui Mehmet Ali în a UNSPREZECEA ZI DIN AUGUST 1840.

Dar mai există și alte dovezi ale faptului că supremația otomană s-a stins, sau era stinsă, în acea zi, pe lângă faptul că Rifat Bey a ajuns la Alexandria cu ultimatumul la 11 august.

Citim următoarea scrisoare semnată de același autor, datată: Constantinopol, 12 august 1840:

„Nu pot adăuga decât puțin la ultima mea scrisoare referitor la planurile celor patru Puteri; și cred că detaliile pe care vi le-am oferit atunci cuprind tot ceea ce s-a hotărât. Partea pașei, așa cum am afirmat, nu trebuie a se extinde dincolo de linia delimitată de Acra, și nu include nici Arabia și nici Candia. Numai Egiptul trebuie să fie moștenit pe linie ereditară în familia sa, iar provincia Acra va fi considerată pašalâc, și va fi guvernată de fiul său pe durata vieții sale, dar după aceea va depinde de voința Porții; și chiar și aceasta din urmă îi este acordată doar cu condiția de a accepta acești termeni și de a înapoia flota otomană în zece zile. În cazul în care nu se supune, pašalâcul său va fi distrus. Atunci i se va oferi Egiptul, cu alte zece zile pentru deliberare, înainte ca forțele să se implice împotriva sa.

Oricum, felul de aplicare a forței în cazul în care va refuza respectarea acestor termeni – că va fi stabilită o simplă blocadă pe coastă, sau că va fi bombardată capitala, și armatele sale din provinciile siriene vor fi atacate – este încă un lucru care urmează să fie aflat; și nici nota înmănată IERI de cei patru ambasadori, ca

răspuns la întrebarea adresată lor de către Poartă, referitor la planul de adoptat în acest caz, nu aduce nici cea mai mică lumină cu privire la acest subiect. Afirmă pur și simplu că s-au luat măsuri, și că nu este necesar ca Divanul să se alarmeze pentru vreun eveniment neprevăzut care ar putea apare mai apoi.”

Să analizăm acum această mărturie:

1. Scrisoare este datată „Constantinopol, 12 august.

2. „Ieri” 11 august, sultanul s-a adresat în capitala sa ambasadorilor celor patru Puteri pentru a cunoaște măsurile care se vor lua în cazul unor circumstanțe care pot afecta în mod vital imperiul său; și i s-a spus numai că „s-au luat măsuri”, dar că el nu le poate cunoaște; și că nu este nevoie să se alarmeze „pentru vreun eveniment neprevăzut care ar putea apare mai apoi.” Astfel, din acel moment, ei, și nu el, se vor ocupa de acest caz.

Unde era așadar supremația turcă la 11 august 1840? Nu mai era! Cine deținea acum puterea? Cele patru mari Puteri ale Europei. De aceea, potrivit calculului făcut și publicat în 1838 pe baza profețiilor legate de timp cuprinse în Trâmbița a Cincia și a Șasea – că la 11 august 1840 supremația turcă va înceta să mai existe – în chiar acea zi supremația turcă a încetat. Exact așa cum supremația Răsăritului trecuse de la ultimul rămas din Imperiului Roman în mâinile sultanului turc, Amurat al II-lea, tot așa a trecut acum de la sultanul turc, Abdul-Medjid, în mâinile celor patru mari Puteri ale Europei, unde a și rămas până astăzi.

De multe ori după 1840 guvernul turc și-ar fi încetat existența, dacă nu ar fi fost susținut de aceste Puteri. Într-un scurt pamflet despre problema turco-armeană publicat în 1895 de societatea armeană din Londra, referitor la legătura Angliei cu această chestiune se afirmă: „Noi (Britania) suntem responsabili pentru Turcia. Noi am salvat turcii de două ori cel puțin de la distrugerea pe care o meritau pe deplin. În urmă cu 60 de ani Ducele de Wellington se plânga că rușii nu au intrat în Constantinopol în 1825 pentru a pune capăt Imperiului Otoman. Noi avem motive în plus să ne plângem că nu a fost distrus în 1853, și din nou în 1878. În fiecare din aceste două ocazii noi am intervenit pentru a-l salva.

Dacă ar fi după noi, nu ar exista niciun sultan pe Bosfor.”

Pe aceeași pagină există un citat dintr-un articol semnat de Ducele de Argyle, în *Times*, în care acesta afirmă: „Nu este prea mult a spune că Anglia a salvat Turcia de două ori de la îngenunchere deplină începând cu 1853. În mod deosebit datorită intervenției noastre există ea acum ca putere independentă. În ambele ocazii am implicat Puterile Europei alături de noi, pentru menținerea guvernului Otoman.”

Nu reproducem aceste declarații pentru a acuza Anglia, sau vreo altă Putere, datorită faptului că a menținut astfel guvernul Otoman, ci numai pentru a clarifica faptul că Imperiul Otoman, începând din 1840, nu a mai existat prin propria sa putere, ci numai prin acțiunea altor Puteri. În acord cu acest fapt, pamfletul afirmă pe bună dreptate: „Este imposibil să vorbim despre Imperiul Otoman ca fiind o națiune, asemenea Statelor Unite sau Olandei. Un artificiu ... creat de tratate, este ceea ce l-a menținut în existență de către aceste Puteri, spre avantajul lor.”

Iar aceste Puteri care în 1840 au luat asupra lor responsabilitatea pentru Turcia, se numără printre marile națiuni de astăzi; și din a 11-a zi a lunii august până în prezent, aceste mari națiuni de astăzi au fost continuu apăsate, încurcate și nedumerite din cauza Problemei Orientale.

11 august 1840: timpul stabilit de Scriptură pentru existența și lucrarea Imperiului Otoman, ca atare, a expirat; în ziua aceea, cea de-a Șasea Trâmbiță a încetat să mai sune, iar cea de-a doua nenorocire a trecut; iar despre cea de-a Șaptea Trâmbiță – cel de-al Treilea Vai – citim: „Al doilea vai a trecut. Iată, că al treilea vai vine curând.” (Apocalipsa 11:14 - KJV)

Capitolul 10
Problema Orientală
Cea de-a Șaptea Trâmbiță – Al treilea vai

Cea de-a Șaptea Trâmbiță trebuia să sune, cel de-al Treilea Vai urma să vină „curând” după ce a Șasea Trâmbiță înceta să sune; Trâmbița a Șasea a încetat la 11 august 1840.

Observați în mod deosebit expresia referitoare la venirea celui de-al Treilea Vai – „vine curând” după încetarea celei de-a Șasea Trâmbițe. Nu a venit imediat după terminarea celei de a Șasea, așa cum a Șasea a urmat imediat celei de-a Cincia; a existat un timp între terminarea celei de-a Șasea și începerea celei de-a Șaptea, timp care este anunțat și a cărui durată scurtă este descrisă prin acel cuvânt „curând.” Și, în acest scurt răstimp dintre cea de-a Șasea și cea de-a Șaptea Trâmbiță, intervine îngerul puternic descris în Apocalipsa 10, cu solia lui care trebuie să răsună peste pământ și mare.

Că aici este locul în timp al acestui înger, este certificat de faptul că el vorbește despre debutul Trâmbiței Îngerului al Șaptelea la timpul viitor. „Și îngerul, pe care îl văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer, și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă; ci că în zilele în care Îngerul al Șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, proorocii.” Apocalipsa 10:5-7.

Iar când cel de-al Șaptelea Înger va suna din trâmbiță și taina lui Dumnezeu se va sfârși, împărățiile acestei lumi „vor trece în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său.” Căci este scris:

„Îngerul al Șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.” Și cei douăzeci și patru de bătrâni care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: „Îți mulțumim

Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii; pentru că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi, prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!’ Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis, și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.” Apocalipsa 11:15-19.

Observați că mai înainte de toate, la sunetul Trâmbiței a Șaptea, atenția profetului este îndreptată mai întâi spre cer, și apoi către pământ. Și observați că, înainte de toate, el aude în cer „glasuri puternice” care anunță venirea împărăției și guvernării Domnului în marea Sa putere; și că, atunci când atenția îi este îndreptată spre pământ, primul lucru menționat este că „neamurile se mâniaseră.” Și, adevărul solemn al istoriei moderne este că de la scurt timp – „curând” – după 1840, până astăzi, temperamentul și atitudinea națiunilor au devenit așa cum le descrie expresia: „neamurile (națiunile – eng.) se mâniaseră.” Pe parcursul întregului timp care a trecut de la data aceea, este o realitate, conducătorii marilor națiuni au trebuit să fie în alertă continuă pentru a evita un război mondial. Iar puterea Turcă – acea putere care este ultima reminiscență în moștenirea ei, a ceea ce a reprezentat la început Imperiul Roman de Răsărit: guvernul pentru care, la 11 august 1840, marile Puteri ale Europei au devenit responsabile – acesta este pivotul de care a depins pacea lumii în toți acești ani. În capitolul anterior am prezentat declarații ale autorităților care afirmă că puterea turcă ar fi dispărut de mult, dacă nu ar fi fost marile Puteri ale Europei.

Dar importanța principală a acestui adevăr mare nu stă doar în faptul că existența Turciei a fost menținută în toată această perioadă de timp de către marile Puteri; ci în faptul că lucrul acesta a fost făcut cu un scop precis. Așa cum au recunoscut chiar aceste Puteri, guvernul turc a fost menținut de către Puteri în mod expres pentru a evita un război mondial. Acest lucru a fost afirmat de către premierul britanic, Lordul Salisbury, la 5 noiembrie 1895, într-un

discurs adresat lumii care îl asculta pentru a ști ce se afirmă despre chestiunea, pe atunci fierbinte, turco-armeană. Vorbind în dreptul marilor Puteri, el a afirmat:

„Turcia se găsește în condiția în care a rămas de o jumătate de secol, în principal datorită faptului că Marile Puteri ale lumii au hotărât că pentru pacea Creștinătății este necesar ca Imperiul Otoman să rămână. Puterile au ajuns la această concluzie cu aproape o jumătate de secol în urmă. Nu cred că o vor modifica acum. Pericolul, dacă Imperiul Otoman ar cădea, nu ar fi numai pericolul care ar amenința teritoriilor care îl compun acum; ar fi pericolul ca focul care mocnește acolo să se întindă la alte națiuni, și să implice toate națiunile puternice și civilizate ale Europei într-un conflict periculos și dezastruos. Acesta a fost pericolul prezent în mințile părinților noștri când au decis să facă din integritatea și independența Imperiului Otoman un subiect al acordurilor europene, și pericolul acesta ÎNCĂ EXISTĂ.”

Dar care trebuie să fie adevăratul spirit al acestor mari Puteri în condițiile în care, de mai bine de o jumătate de secol, au căzut de acord cu menținerea existenței puterii turcești, pentru a se feri pe ele însele de război, dacă nu pot cădea la înțelegere între ele ca să nu se lupte? De ce nu pot cădea de acord să nu se lupte între ele, la fel de ușor cum au căzut de acord să mențină acea Putere preventiv, ca să nu pornească un eventual război între ele? Ce ar putea exprima mai clar adevărata stare de lucruri dintre aceste Puteri, decât afirmația: „națiunile se mâniaseră” (KJV)?

Situația descoperă în mod clar faptul că aceste Puteri sunt supuse unui spirit care, odată dezlănțuit, le va duce dincolo de posibilitatea de a se mai controla; și chiar ele însele recunosc că așa stau lucrurile. Și recunoscând că aceasta este adevărata situație, tot ceea ce pretind că sunt în stare a face este ca, prin menținerea puterii turcești cât de mult timp cu putință, să țină în frâu cât mai mult timp posibil acel spirit nesupus care, odată dezlănțuit, le va târî în acel teribil și îngrozitor vârtej care ar implica „toate națiunile puternice și civilizate ale Europei într-un conflict periculos și dezastruos.”

Care sunt aceste „mari Puteri ale lumii”, implicate fără scăpare, și care au „hotărât” astfel? – Sunt marile Puteri ale Europei, principalele puteri care au fost aduse pe scenă odată cu încetarea celei de-a Șasea Trâmbițe, la 11 august 1840: Puterile care atunci au devenit responsabile pentru Turcia, și au devenit astfel în mod vital legate de Problema inițială a Orientului. Acestea au fost mai întâi Rusia, Prusia, Austria și Britania.

Înainte de acest timp, Rusia a apărut în istoria Imperiului Roman de Răsărit mai mult decât o dată. Începând cu anul 865 d.Hr, „într-o perioadă de 190 de ani, rușii au făcut patru încercări de a jefui comorile Constantinopolului.” Toate aceste expediții au fost navale: în anii 865, 904, 941 și 1043. „Amintirea acestor flote arctice care păreau că vin de la cercul polar, au lăsat o impresie adâncă de teroare asupra orașului imperial. În rândul populației de rând se afirma și se credea că pe o statuie equestă din piața Taurus, era în mod secret săpată o profeție care spunea că, în zilele din urmă, rușii vor deveni stăpânii Constantinopolului. Probabil că generația prezentă privește încă spre împlinirea acestei preziceri, o prezicere rară, al cărei stil este clar și indiscutabil.” (*Decline and Fall*, cap. 60, par. 12, 13)

Însă nu doar în această profeție își găsește Rusia locul în ceea ce privește evenimentele ultimelor zile; Rusiei i se acordă un loc și în profețiile Cuvântului lui Dumnezeu. În Ezechiel, capitolele 38 și 39 este descrisă o mare putere care va domina „în zilele de pe urmă” în „părțile de nord” ale Asiei. Primele versete al fiecărui capitol vorbesc despre „Gog, țara lui Magog, domnitorul Meșecului și Tubalului.” Spre exemplu: „fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog, din țara lui Magog, spre domnul Roșului, Meșecului și Tubalului, și proorocește împotriva lui!” Ezechiel 38:2.

Meșec era unul dintre nepoții lui Noe care a plecat din țara Eufratului, trecând prin Mesopotamia spre teritoriul care este acum Rusia, și a devenit strămoșul celor care s-au stabilit în locul și au ridicat orașul care acum se numește Moscova – moscoviții – „și care este renumele Rusiei în întregul Răsărit.”

Magog a fost un alt nepot al lui Noe care a populat tot nordul Asiei – teritoriu denumit în vechime Scitia, iar acum Siberia.

Tubal a fost un altul dintre nepoții lui Noe, care s-a așezat în acea regiune din nordul Asiei care poartă încă de la el numele de Tobolovsk.

Conform cuvântului din Ezechiel, conducătorul tuturor acestora este „domnul Roșului;” iar cuvântul „Roș” reprezintă rădăcina cuvântului „ruși” – roșii – și la fel a cuvântului „Rusia”, țara rușilor. Relatarea din Ezechiel despre puterea aceasta vorbește în mod hotărât despre ea plasând-o „în vremurile de pe urmă” și „în zilele din urmă”. Ezechiel 38:8, 16. În aceeași relație este menționat (Ezechiel 39:17, 18) marele ospăț al păsărilor cerului descris în Apocalipsa 19:17, 18, care are loc la venirea Domnului și la sfârșitul lumii. La cele Șase Plăgi din Apocalipsa 16 face referire Ezechiel 39:2 (vezi nota marginală!); iar Plaga a Șaptea din Apocalipsa 16:18-21 este amintită în legătură cu prințul Roșului, în Ezechiel 38:19, 22.

Pe tot parcursul capitolelor 38 și 39 din Ezechiel, această putere a Roșului, a lui Magog, Meșec și Tubal este prezentată ca existând în „părțile de nord”, iar acest domnitor al Roșului este prezentat ca venind din „locul său din părțile de nord.” Și, doar privind pe hartă, este ușor pentru oricine să vadă că Rusia ocupă părțile de nord ale celei mai mari regiuni din întreaga lume Orientală. Astfel, fie că a existat sau nu vreo inscripție pe acea statuie din Constantinopol sugerând că în zilele din urmă rușii vor deveni stăpânii Constantinopolului, ar fi fost foarte ușor pentru oricine să afle din aceste versete locul pe care îl ocupă în lume Rusia în zilele din urmă; și, de aici, să ajungă la concluzia a ceea ce acum întreaga lume așteaptă să se întâmple – ca „rușii să devină în zilele din urmă stăpânii Constantinopolului.”

După anul 1840 Austria a decăzut la rangul de a doua sau a treia putere; dar Franța continuă să fie din plin una dintre marile Puteri care controlează problemele Turciei, cu toate că și Austria este implicată în această chestiune. Franța a devenit de fapt implicată în această Problemă Orientală în 1798 când Napoleon și-a realizat ambițioasa expediție în Egipt și în Orient pentru a cuceri Constantinopolul și pentru a „schimba fața lumii”; așadar, și ea trebuie socotită împreună cu celelalte. Din 1840 Prusia a format o

combinație care include întreaga Germanie, ea fiind în frunte, și regele ei fiind Împărat al Germaniei. În felul acesta Prusia încă rămâne una dintre primele Puteri ale lumii. Astfel, cu excepția Austriei, Puterile implicate în ceea ce a fost originea Problemei Orientale sunt cele mai puternice dintre marile națiuni de astăzi: Rusia, Britania, Germania și Franța. Și, trei dintre acestea – Britania, Germania și Franța – implicate în Problema Orientală, care este rezultatul căderii Imperiului Roman de Răsărit, sunt trei dintre cele mai mari Puteri ale națiunilor Occidentului, care s-au format ca rezultat al căderii Imperiului Roman de Apus. Sau, altfel spus, Aceste trei mari Puteri – Britania, Germania și Franța – implicate în Problema Orientală, care este rezultanta Trâmbițelor a Cincia și Șasea, sunt primele trei Puteri între națiunile care s-au format pe teritoriul Imperiului Roman de Apus, a cărui ruină a fost produsă de evenimentele anunțate de primele patru dintre cele Șapte Trâmbițe.

Aici intervine un alt gând important: care este motivul pentru care aceste Puteri sunt atât de sigure că, dacă Puterea Turcă ar fi lăsată să cadă, ele se vor război între ele? De ce și-au consumat împreună timpul zi și noapte pentru mai bine de jumătate de secol, pentru a păstra acea putere de la cădere? Iată răspunsul: atunci când Puterea Turcă va cădea, va exista mult teritoriu de valoare ce va trebui să intre în posesia unei Puteri. „*The London Economist*” a afirmat recent că acel teritoriu „ar putea și trebuie să fie una dintre cele mai prospere regiuni de pe fața pământului.” Și, de vreme ce fiecare dintre aceste Puteri este hotărâtă să intre în posesia a cât mai mult din aceste teritorii, le este pur și simplu imposibil să ajungă la o înțelegere în ceea ce privește divizarea teritoriilor. De aceea, sunt conștiente că, inevitabil, va izbucni războiul între ele în chiar clipa în care Puterii Turce i se va permite să cadă.

Aceasta este starea general recunoscută a lucrurilor. Iar aceste Puteri sunt îngrozite de inevitabilul război care trebuie să urmeze pentru împărțirea teritoriului.

De aceea, cu cât mențin mai mult guvernarea imperiului turc, cu atât mai departe este momentul divizării, care trebuie să genereze război. Și, în același timp, fiecare dintre aceste Puteri lucrează după orice plan posibil, chiar până la limita cu războiul, pentru a-și mări

puterea și dominația în Orient, astfel încât, atunci când momentul inevitabil care trebuie să vină, va veni, să aibă cel mai puternic fundament în baza căruia să-și poată înainta pretențiile în adevărata și finala împărțire a prăzii.

Pe de altă parte, acest lucru a determinat ca fiecare dintre aceste mari Puteri să-și întindă cât mai mult influența peste întregul Orient; iar acum, în ziua de astăzi, aceste Puteri, în lupta pentru câștigarea puterii și influenței în Orient, au absorbit așa de mult în aceasta, încât au ajuns să se întâlnească în extremul Orient, la capitala Chinei. Astfel, este foarte real că încurcătura din China, așa cum se prezintă astăzi, este consecința directă a Problemei Orientale care a debutat la 11 august 1840. Iar această Problemă Orientală extinsă, așa cum se prezintă astăzi, este doar desfășurarea pe scară mai largă a Problemei Orientale inițiale, focalizată în Constantinopol din 11 august 1840. Și, prin natura situației, nu poate exista nicio soluție pentru Problema Orientală extinsă, care se centrează în China, ce să nu implice aceeași Problemă Orientală inițială ce s-a centrat în Turcia. Aceasta se datorează faptului că Problema Orientală extinsă, centrată la Beijing este rezultanta directă a Problemei Orientale inițiale, centrată la Constantinopol; și datorită faptului că toate Puterile ce au interes acum în Problema Orientală extinsă, care se centrează la Beijing (cu excepția Statelor Unite și a Japoniei) sunt aceleași Puteri interesate în Problema Orientală inițială ce s-a centrat la Constantinopol.

Cu toate că aceste Puteri, cu excepția Rusiei și Austriei, au fost inițial și continuă să fie Puterile cele mai mari ale Occidentului, totuși, pentru că Problema Orientală de care au devenit legate în 1840 a continuat să se amplifice până când a absorbit întregul Orient, aceste Puteri ale Occidentului au devenit de asemenea, datorită cursului natural al lucrurilor, Puterile Orientului.

Acum trebuie să luăm în considerare două Puteri care se numără acum printre principalele Puteri implicate în Problema Orientală, care nu au avut legătură cu chestiunea inițială, dar au devenit părți implicate în ea ulterior. Aceste puteri sunt Japonia și Statele Unite.

În 1895 a izbucnit războiul dintre China și Japonia. Japonia a

fost peste tot și rapid victorioasă. Atunci când s-a stabilit pacea, un teritoriu considerabil din China a fost cedat Japoniei și s-a căzut de acord și asupra unei imense sume de bani ca despăgubire. Dar Rusia, Franța și Germania s-au unit într-un protest împotriva cedării teritoriului convenit. De vreme ce protestul amenințător al acestor trei Puteri a fost sprijinit de „sfatul” Marii Britanii ca guvernul japonez să se supună, Japonia, pentru a evita un nou război, s-a supus cererii acestor trei Puteri, iar teritoriul în cauză a ajuns imediat sub „influență” rusă.

Mai departe: pentru a ajuta guvernul chinez să plătească prima rată din despăgubire, bancherii din Paris și din St. Petersburg au împrumutat China cu 80 de milioane de dolari, pe baza garanției guvernului rus. Mai târziu, China a obținut un alt împrumut de la bancherii din Anglia și Germania, girat cu venitul anual al Chinei. În urmă la toate acestea, Anglia și-a asigurat autoritatea asupra fortăreței și stațiunii navale de la Wei-Hai-Wei.

Aceste tranzacții au luat Japoniei toate teritoriile care i-au fost cedate de China, cu excepția Insulei Formosa și a grupului Pescadores, și a dat naștere în inimile japonezilor unei decizii de a se răzbuna pe Rusia cu prima ocazie. Astfel, Japonia a intrat, și a rămas, o parte din Problema Orientală de astăzi.

În 1898 Statele Unite s-au implicat într-un război cu Spania. Flota americană, în apele Orientului îndepărtat, au găsit și distrus la Manila flota spaniolă; și, ca urmare a acestei confruntări, Statele Unite au intrat în posesia Insulelor Filipine, devenind astfel o Putere Orientală. Fiind o Putere Orientală, Statele Unite au cerut și au obținut în China „ușa deschisă” pentru ea și pentru toate națiunile în vederea comerțului cu China.

În luna iunie din anul 1900, misiunile diplomatice ale puterilor din China au fost atacate; cea a Statelor Unite fiind printre ele. Pentru a-și salva miniștrii, fiecare dintre aceste Puteri a fost nevoită să trimită o armată; Statele Unite de asemenea. Acest eveniment a adus Statele Unite ca Putere în China, și a alăturat-o acolo celorlalte mari Puteri care, de la început, fuseseră implicate în Problema Orientală. Și, într-o circulară trimisă pe 3 iulie 1900 tuturor Puterilor interesate, Statele Unite au anunțat întreaga lume că „politica

guvernului Statelor Unite este de a căuta o soluție care să asigure pacea și securitatea permanentă în China, să păstreze ENTITATEA administrativă și teritorială a Chinei, să protejeze toate drepturile garantate Puterilor prietene prin tratatul și legea internațională, și să protejeze pentru toată lumea principiul comerțului egal și imparțial cu toate zonele Imperiului Chinez.” Aceasta demonstrează faptul că Statele Unite nu numai că au devenit, dar și că intenționează să rămână una dintre Puterile Orientului, și chiar una dintre cele mai mari dintre cele interesate în Problema Orientală. Și până la data la care acest pamflet a fost publicat, influența Statelor Unite s-a dovedit a fi predominantă în orice progres realizat în vederea unui acord real între Puterile din China.

S-a arătat clar că această Problemă Orientală cu centrul la Beijing, este doar extensia și lărgirea Problemei Orientale inițiale cu centrul la Constantinopol. Iar criza anilor 1900 care a adus față în față toate aceste Puteri în China, este doar rezultatul logic al pașilor făcuți în 1840 în cadrul crizei care a adus Puterile inițiale în poziția de susținători ai guvernului imperiului turc. Astfel, modul în care s-a prezentat problema în Turcia, este cheia înțelegerii aceleiași probleme în forma sa mai extinsă, așa cum se prezintă acum în China. În consecință, profețiile care se referă la Puterea Turcă în această perioadă de timp reprezintă cheia pentru înțelegerea problemei în care este implicată China și puterile lumii: Marile Națiuni de astăzi.

Dar care sunt versetele care se referă la Turcia din acest timp? Ultimele versete din Daniel 11 se referă la Turcia care, ca „împărat din miazănoapte” cu capitala sa la Constantinopol, ocupă prin moștenire directă, locul „împăratului de miazănoapte” original, adică acea diviziune rezultată din împărțirea imperiului lui Alexandru cel Mare potrivit versetelor 4 - 15 din Daniel 11, numită partea de miazănoapte. Iar despre această Putere este scris: „Își va întinde corturile palatului său între mări pe muntele cel slăvit și sfânt. Totuși, își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va veni în ajutor.” Daniel 11:45 (KJV).

În acest studiu am văzut că de mai multe ori în ultimii 60 de ani guvernul turc și-ar fi găsit sfârșitul dacă nu ar fi fost în mod clar

„ajutat.” De fapt, am văzut că în acești mai bine de 60 de ani guvernul turc nu ar mai fi putut exista dacă nu ar fi fost în mod clar „ajutat” de Puterile ale căror relații constituie suma și substanța întregii Probleme Orientale. Toți se așteaptă ca, în final, guvernul Turc să dispară de la Constantinopol.

De mai multe ori s-a așteptat în acești ani ca guvernul Turc să părăsească cu siguranță imediat Constantinopolul. Toți se așteaptă ca, atunci când guvernul turc va părăsi Constantinopolul, să se prăbușească fulgerător. Totuși se așteaptă ca, după ce guvernul va părăsi Constantinopolul, și înainte de a cădea, corturile palatului său să fie așezate în Ierusalim, „între mări pe muntele cel slăvit și sfânt.” Și când va veni acel timp, care trebuie să vină curând, stă scris: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta.” Daniel 12:1.

Acest eveniment final din cadrul Problemei Orientale, cu tot ce îl însoțește, este descris mai departe în Apocalipsa 16:12: „Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secăt, ca să fie pregătită calea împăraților, care au să vină din Răsărit. (calea împăraților din Răsărit – KJV)”

Cât despre râul literal, Eufrat, de la începutul istoriei a fost traversat mereu, chiar și în timpul inundațiilor, fără vreo dificultate anume, de regi și armatele lor. De aceea, nu poate fi vorba aici despre râul Eufrat, cel literal. Însă, de vreme ce apele simbolizează „popoare, mulțimi, neamuri și limbi” (Apocalipsa 17:15 - KJV), „apa” de aici simbolizează Puterea care domină popoarele ce locuiesc pe teritoriul Eufratului; și aceasta este puterea Turcă, ce va ajunge la distrugere când nimeni nu o va mai ajuta.

Și acest lucru se va întâmpla „ca să fie pregătită calea împăraților din RĂSĂRIT.” Dar, cu excepția Statelor Unite și a Japoniei, acești „împărați din Răsărit” sunt aceiași care au constituit cauza principală și substanța Problemei Orientului, de la originea ei din 11 august 1840 și până în prezent.

Atunci, cum poate guvernul Turciei să-și ajungă sfârșitul? Cum poate fi „secată” această „apă” a „râului cel mare, Eufrat”,

decât prin intervenția acestor Puteri? Acești „împărați ai Răsăritului” a căror „cale” trebuie să fie „pregătită” prin căderea Turciei, sunt tocmai Puterile care sunt împreună responsabile pentru Turcia.

Atunci, cum poate Turcia să-și ajungă sfârșitul decât prin acțiunea directă a acestor Puteri care sunt acum „împărații din Răsărit”? În mod clar, aceasta este singura cale prin care Turcia își poate ajunge sfârșitul, singura modalitate prin care apele râului Eufrat pot fi secate.

De aceea, este clar că aceste Puteri care sunt acum „împărații din Răsărit” și care sunt în prezent prinși într-un vârtej, al cărui imediat turbion este China, dar al cărui centru inițial și ultim este Turcia, vor ajunge în punctul în care vor înlătura guvernul de la Constantinopol și vor permite ca acesta să fie instaurat la Ierusalim. Și curând după aceasta, vor lăsa ca guvernul Turciei „să-și ajungă sfârșitul.”

Iar când acest lucru va fi realizat, oricare ar fi intenția Puterilor, finalul lor va fi că se vor strânge la Armaghedon pentru bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. Căci este scris: „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura profetului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. ... i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon.” Apocalipsa 16:13-16.

Observați aici declarația izbitoare din asocierea celor două expresii ce apar în aceste versete din Apocalipsa 16: puterea turcă își ajunge sfârșitul, - apa Eufratului este secată - „ca să fie pregătită calea împăraților din Răsărit”; iar acești „împărați din Răsărit” sunt prezentați ca fiind „împărații pământului întreg.”

Acum, adevărul este că trei din aceste Puteri care au creat Problema Orientală în 1840, împreună cu Germania și Statele Unite, controlează practic întreaga lume. Și acestor cinci Puteri – Marea Britanie, Rusia, Germania, Franța și Statele Unite – toate Puterile mai mici, într-un fel sau altul, s-au alăturat ori s-au asociat. Deci

este foarte adevărat că împărații Occidentului sunt „împărații din Răsărit”, și că împărații din Răsărit sunt cu adevărat „împărații pământului întreg.”

Aceste Puteri, prin faptul că și-au centrat interesul în Orient și și-au trimis armatele în Orient, se înrolează și își dispun forțele, pregătindu-se pentru bătălia zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic. Și acest lucru se va realiza când, în confuzia lor, guvernul turc va fi lăsat de aceste Puteri să cadă, și astfel, „calea” va fi pregătită pentru ei ca „împărații ai Răsăritului” să fie „adunați” în acel loc „numit pe evreiește Armaghedon.”

Astfel am aflat originea, locul, situația prezentă, lucrarea și destinul marilor națiuni de astăzi, care includ de fapt toate națiunile de astăzi, deoarece marile națiuni de astăzi sunt „împărații pământului întreg.” Originea lor o aflăm prin înțelegerea primelor cinci din cele Șapte Trâmbițe; locul lor este întreaga lume; situația lor prezentă este interminabila încurcătură a Problemei Orientului, care cuprinde acum și China; având China ca centru imediat, iar Turcia ca centru originar și ultim, lucrarea lor este de a se înrola și de a-și aduna forțele în pregătirea pentru „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic”; iar destinul lor este ARMAGHEDONUL.

Primele Patru trâmbițe marchează căderea Imperiului Roman de Apus; cea de-a Cincia și cea de-a Șasea Trâmbiță marchează distrugerea Imperiului Roman de Răsărit; iar cea de-a Șaptea Trâmbiță marchează căderea tuturor imperiilor, tuturor regatelor și tuturor națiunilor; căci atunci când Dumnezeu cerului Își va așeza împărăția, „va sfărâma și va nimici toate acele împărății.” Daniel 2:44.

Vaiul celei de-a Cincia Trâmbițe a fost numit de Gibbon „naufraziul națiunilor”; dar Vaiul celei de-a Șaptea Trâmbițe va fi nu doar naufraziul națiunilor, ci și al întregului glob. Căci, în Apocalipsa 11:19, printre evenimentele celei de-a Șaptea Trâmbițe – cel de-al Treilea Vai – se numără un cutremur cum n-a mai fost de când locuiesc oamenii pe pământ, atât de puternic și atât de mare încât fiecare munte și insulă vor fi mutate de la locurile lor; și o grindină mare; ambele vor veni în perioada celei de-a șaptea plăgi,

când Dumnezeu „Se va scula să zguduie îngrozitor pământul”; când glasul puternic se aude din templul din cer, de la tron, spunând: „S-a sfârșit.”; și când cerurile se vor strânge ca un sul, „iar împărații pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii liberi se ascund în peșteri și în stâncile munților. Și zic munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce stă pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?”” Apocalipsa 16:17-21; 6:14-17.

De vreme ce aceasta este situația, lucrarea și destinul marilor națiuni de astăzi; și de vreme ce complicațiile în care sunt implicați vor culmina în acel timp de necaz „cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta”, când vor fi eliberați numai cei care „au fost găsiți scriși în carte”; aceste lucruri îndeamnă fiecare minte să-și pună întrebarea neliniștită, care a mai fost pusă înainte de criza unei națiuni: „Bărbaților și fraților, ce să facem?”

Iar la această întrebare, răspunsul este desăvârșit și complet și din aceeași sursă: Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, din care vine orice informație adevărată despre marile națiuni de astăzi.

Capitolul 11

Solia Îngerului al Treilea

Răspunsul la această importantă întrebare pentru zilele noastre, „Ce să facem?”, poate fi oferit cu certitudine pe baza celor

Șapte Trâmbițe și a locului pe care îl ocupă marile națiuni de astăzi; pentru că răspunsul este oferit de cuvântul lui Dumnezeu chiar pe această bază.

Am văzut că în mod inseparabil, de ultimele trei din cele Șapte Trâmbițe sunt legate cele trei Vaiuri, sau trei nenorociri. În chiar mijlocul celor Șapte Trâmbițe – după terminarea celei de-a Patra și înainte de debutul celei de-a Cincia – este scris: „Și m-am uitat, și am auzit un înger care zbura prin mijlocul cerului, și zicea cu glas tare: ,Vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care au să mai sune.”” Apocalipsa 8:13.(KJV)

Faptul că cele Trei Vaiuri sunt în mod inseparabil legate de ultimele trei din cele Șapte Trâmbițe, fiecareia corespunzându-i un Vai, este dincolo de orice îndoială datorită faptului că atunci când sunetul celui de-al Cincilea Înger se termină, este scris: „Un vai a trecut; și iată că mai vin încă două vaiuri după el.” Apocalipsa 9:12 (KJV). Și atunci când ce-a de-a Șasea Trâmbiță se sfârșește, este scris: „Al doilea vai a trecut; și iată că al treilea vai vine curând. Și îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță.” Apocalipsa 11:14,15. (KJV)

Dar, legat inseparabil de îngerul care anunță venirea celor Trei Vaiuri, care sunt inseparabil legate de ultimele trei din cele Șapte Trâmbițe, este „Îngerul al Treilea” din Apocalipsa 14.

Pentru ca acest lucru să poată fi de asemenea înțeles fără nicio îndoială, să începem cu Solia Îngerului al Treilea din Apocalipsa 14, și să urmărim legăturile sale directe cu începuturile lor.

Primele cuvinte referitoare la „cel de-al Treilea Înger” sunt: „Apoi a urmat un alt înger, al treilea.” Apocalipsa 14:9. Acest lucru înseamnă că alți îngeri au trecut înainte, îngeri pe care cel de-al Treilea Înger „i-a urmat.”

Atunci, să citim versetul precedent: „Apoi a urmat un alt înger, al doilea.” Acest lucru arată că un alt înger a existat și înaintea acestuia, datorită căruia, atunci când acesta urmează, este numit un „alt” – ul.

Acum să mergem la versetul 6: „Și am văzut un alt înger.” Și acesta indică faptul că a mai fost un înger înainte, care a făcut ca

acesta, care zboară prin mijlocul cerului, să devină un „alt” – ul.

Mergând înapoi prin cartea Apocalipsei nu mai găsim niciun înger, decât îngerul cu Trâmbița a Șaptea, până când ajungem la primul verset al capitolului 10; și acolo citim: „Apoi am văzut un alt înger puternic.” Ca și înainte, această expresie arată că înaintea acestuia a mai fost un înger care, atunci când a apărut acesta, a făcut să fie prezentat ca un „alt” – ul.

Mergând mai înapoi nu mai găsim îngeri, cu excepția îngerilor cu Trâmbițele Șase și Cinci, până când ajungem la ultimul verset al capitolului 8. Aici găsim primul înger, căci citim: „Și m-am uitat, și am auzit un înger” – nu „un alt înger”, ci, cel dinainte, „un înger.”

Astfel, începând cu Apocalipsa 8:13, este prezentată o serie neîntreruptă de îngeri legați prin termenul „alt”, până la Îngerul al Treilea din Apocalipsa 14, cu solia sa. Astfel:

„M-am uitat, și am auzit un înger.” Apocalipsa 8:13.

„Apoi am văzut un alt înger puternic.” Apocalipsa 10:1.

„Și am văzut un alt înger.” Apocalipsa 14:6.

„Apoi a urmat un alt înger.” Versetul 8.

„Apoi a urmat un alt înger, al treilea, (Și cel de-al treilea înger i-a urmat – KJV).” Versetul 9.

Probabil că următoarea diagramă simplă va ajuta în a clarifica legătura dintre îngerul care anunță cele Trei Vaiuri ale celor din urmă trei din cele Șapte Trâmbițe, și Solia Îngerului al Treilea din Apocalipsa 14:

Prima Trâmbiță,	Ap. 8:7.
A Doua Trâmbiță,	Ap. 8:8.
A Treia Trâmbiță,	Ap. 8:10.
A Patra Trâmbiță,	Ap. 8:12.
„Un înger”: „Vai, vai, vai.”	Ap. 8:13.

A Cincia Trâmbiță,	Ap. 9:1-11 : Primul Vai.
A Șasea Trâmbiță,	Ap. 9:13-11:13 : al Doilea Vai;
„Un alt înger puternic.”	Ap. 10:1.
A Șaptea Trâmbiță	Ap. 11:13-19: al Treilea Vai: -
„Un alt înger.”	Ap. 14:6.
„A urmat un altul.”	Ap. 14:6
„Cel de-al treilea înger i-a urmat.”	Ap. 14:9.

Însemnătatea acestor lucruri poate fi văzută și mai mult dacă luăm în considerare ceea ce este cu adevărat Solia Îngerului al Treilea în ea însăși. În sine, expresia: „cel de-al Treilea Înger”, face în mod clar referire la al treilea dintr-o serie de trei îngeri. Așa cum s-a arătat înainte, această serie de trei îngeri, fiecare dintre ei ducând o solie, se găsește în capitolul 14 din Apocalipsa, versetele 6-12. Soliile acestor trei îngeri se combină și culminează în solia celui de-al treilea care nu încetează să răsună până când secerișul pământului nu este copt și pregătit pentru ca venirea Domnului să-l recolteze.

Solia Îngerului al Treilea în sine, așa cum este anunțată prin cuvintele Îngerului al Treilea, este următoarea: „Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:9-12.

Aceasta este Solia Îngerului al Treilea, așa cum se prezintă separat de celelalte două. Dar, de fapt, ea nu poate fi privită ca separată, și nu poate fi prezentată ca o solie singulară, o solie separată pentru lume; căci chiar primele cuvinte sunt: „Cel de-a Treilea Înger I-a urmat (PE CEILALȚI).” Astfel, prin chiar primele cuvinte ale soliei însăși suntem trimiși nu numai la cea care o precede, ci la ambele care o preced. Iar termenul grecesc tradus prin

„a urmat” nu înseamnă că a venit după, în mod separat, și nici doar că a urmat, ci „a urmat împreună cu,” așa cum soldații îl urmează pe căpitanul lor, sau servii pe stăpânii lor; de aceea: „a urma pe cineva în ceva; a se lăsa condus.” Atunci când se referă la lucruri, înseamnă a urma ca rezultat; a urma „ca o consecință a ceva ce s-a petrecut înainte.” Astfel, referitor la persoane, cel de-al Treilea Înger îi urmează pe cei doi care l-au precedat; iar solia sa, ca lucru, urmează ca rezultat sau ca o consecință a ceea ce s-a petrecut înainte.

Dar despre cel de-al Doilea este de asemenea scris: „Apoi a urmat un alt înger.” Așa cum cel de-al Treilea Înger îl urmează pe cel de-a Doilea, tot așa cel de-al Doilea îl urmează pe Primul. Iar despre cel Dintâi este scris: „Și am văzut un alt înger care zbura,” etc. Acesta este primul din seria aceasta de trei. După el vine altul, iar cel de-al Treilea vine după amândoi. Există o succesiune în ordinea apariției lor; dar, după ce toți trei au apărut, atunci merg împreună ca unul singur. Cel Dintâi își transmite solia; cel de-al Doilea îl urmează și i se alătură; cel de-al Treilea le urmează și se alătură lor; astfel că, atunci când toți trei sunt împreună și înaintează cu puterile unite, alcătuiesc o solie cu o putere întreită, expusă cu glas tare. Este nevoie de toți îngerii pentru ca Solia Îngerului al Treilea să fie completă; iar Solia Îngerului al Treilea nu poate fi vestită cu adevărat fără a face cunoscute toate celelalte solii.

Atunci, care este întreita solie în părțile ei? Iat-o pe prima: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică pentru a o vesti celor care locuiesc pe pământ, oricărei națiuni, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor. El zicea cu glas tare: ,Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă Lui, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!’” Apocalipsa 14:6, 7 (KJV).

Iat-o pe a Doua: „Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: ,A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei!’” Apocalipsa 14:8.

Și iat-o pe cea de-a Treia: „Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: ,Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și

va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului; și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor; și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:9-12.

Dacă privim la cuvintele fiecărei solii, vom descoperi acea semnificație a cuvântului grecesc „a urmat” care înseamnă „a urma ca o consecință.” Cel dintâi poartă Evanghelia cea veșnică pentru a o predica fiecărei făpturi, chemându-i pe toți să se teamă de Dumnezeu și să-I dea Lui slavă și să I se închine Lui pentru că a venit ceasul judecății Lui. Respingerea acestei solii produce o stare de lucruri care, ca o consecință a respingerii, este descrisă de cuvintele celui de-al Doilea Înger, care urmează. Și datorită respingerii Primei Solii, și datorită consecințelor acelei respingeri așa cum sunt descrise în cea de-a Doua, se produce o stare de lucruri, ca o următoare consecință, ce face necesar ca al Treilea Înger să vină după ei, proclamând cu voce tare avertismentul său îngrozitor față de teribilele rele ce s-au produs ca dublă consecință a respingerii celei Dintâi Solii.

Iar faptul că glasul și lucrarea celui de-al Treilea Înger se îmbină cu a Primului, se vede clar din cuvintele sale finale: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus;” pentru că acesta este mereu scopul predicării Evangheliei veșnice.

Aceasta reprezintă chiar substanța temerii de Dumnezeu și a oferirii slavei și închinării „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.” Păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus este singurul lucru care va face în stare orice suflet să stea în ceasul judecății Lui, despre care cel dintâi înger spune că „a venit.”

Urmând imediat cuvintelor de final ale celui de-al Treilea Înger, s-a auzit „un glas din cer, care zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!”” – de acum înainte. Apocalipsa 14:13. Imediat după aceea sunt rostite cuvintele: „Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună din aur; iar în mână o secere

ascuțită. Și un alt înger a ieșit din templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.” Atunci Celce stătea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.” Apocalipsa 14:14-16. „Secerișul este sfârșitul lumii.” Matei 13:39.

Încă o dată: cel de-al Treilea Înger îi avertizează în mod deosebit pe toți oamenii să nu se închine Fiarei și Chipului ei Icoanei ei), orice ar însemna acestea; și, din Apocalipsa 19:11-21, aflăm că Fiara și Chipul ei „sunt vii” atunci când Domnul vine pe norii cerului, și că „ambele” sunt distruse de strălucirea venirii Lui.

Toate acestea arată că Solia Îngerului al Treilea este o solie vestită cu voce tare, puternică, întreită, care ajunge la fiecare națiune, neam, limbă și popor chiar înainte de a doua venire a Domnului, și care coace secerișul pământului, pregătind un popor pentru Domnul, tot așa cum solia lui Ioan Botezătorul a pregătit calea pentru prima venire a Domnului. Așadar, aceasta este cea din urmă solie a lui Dumnezeu adresată lumii, solia de încheiere.

Iar acum, după ce am înțeles ce este Solia Îngerului al Treilea, relația acestei solii cu marile națiuni de astăzi poate fi mai bine înțeleasă printr-o considerare a timpului vestirii Soliei Îngerului al Treilea.

Capitolul 12

Timpul Vestirii Soliei Îngerului al Treilea

Am văzut că Îngerul al Șaselea din cei Șapte, a încetat să mai sune la 11 august 1840; și că atunci, așa cum spune Scriptura, „al Doilea Vai a trecut; și iată, al Treilea vai vine curând.” Apocalipsa

11:14 (KJV). Cel de-al Treilea Vai și cea de-a Șaptea Trâmbiță coincid în timp.

Atunci când „îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță”, spune profetul, „în cer s-au auzit glasuri puternice care spuneau: Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său; și El va împărăți în vecii vecilor.”

Profetul a mai spus de asemenea: „Națiunile se înfuriaseră” (KJV). Aceasta am văzut că s-a întâmplat cu națiunile începând din 1844, până în prezent – cu națiunile care sunt acum implicate în încurcătura din China: Problema Orientală extinsă.

Evenimentele celei de-a Șaptea Trâmbițe, cel de-al Treilea Vai, sunt astfel descrise de profet: „dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!’ Și Templul lui Dumnezeu care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.” Apocalipsa 11:18, 19.

Am dori să se înțeleagă limpede, și se poate înțelege, că evenimentele descrise aici sunt identice cu cele din Apocalipsa 14:6-20 – întreita solie – și 16:1-21 – consecințele respingerii acelei întreite solii. Evenimentele din Apocalipsa 14:6-20 și 16:1-21 nu constituie decât o explicare detaliată a celor menționate în Apocalipsa 11:18, 19, ca fiind evenimentele din cadrul sunetului celei de-a Șaptea Trâmbițe până la finalul ei. Pentru a clarifica acest lucru, vom reda aici împreună afirmațiile din Apocalipsa 11:18, 19 – următoarele evenimente ale Trâmbiței a Șaptea – împreună cu afirmațiile corespunzătoare din capitolele 14 și 16.

1. „Dar a venit mânia Ta.” Apocalipsa 11:18. Îngerul al Treilea spune: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei ... va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu.” 14:9, 10. Mânia lui Dumnezeu este revărsată în cele șapte plăgi de la sfârșit; odată cu ultima plagă, se produc acele fulgere, glasuri, tunete, cutremurul de pământ și grindina mare, care sunt prezente sub cea de-a Șaptea Trâmbiță. 15:1, 6-8; 16:17-21.

2. „A venit vremea să judeci pe cei morți.” Apocalipsa 11:18.

Acest timp în care cei morți sunt judecați este timpul la care face referire Apocalipsa 14:6,7, în care întreita solie încă vestește Evanghelia Veșnică celor ce locuiesc pe pământ, fiecărei națiuni, neam, limbă și popor, încă spunând cu glas tare tuturor: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui.”

Pavel a predicat aceeași Evanghelie, dar nu a predicat că a sosit ceasul judecății Lui, ci doar că va veni judecata. (Fapte 24:25; 17:31.) Dar când cel de-al Șaptelea Înger începe să sune, atunci este anunțat că a sosit ceasul judecății Lui, potrivit aceleiași Evanghelii.

Faptul că acest „ceas” nu reprezintă marea zi a Judecății care va interveni la sfârșitul lumii, ci este un timp care precede sfârșitul lumii, este demonstrat prin faptul că încă două solii o urmează pe aceasta înainte de venirea Domnului și de sfârșitul lumii. Dar acestea două o urmează pe aceasta, iar cea de-a treia dintre ele este Solia Îngerului al Treilea care îi avertizează pe toți oamenii să nu se închine Fiarei și Chipului ei și să nu primească semnul ei, fiind amenințați de groaznica pedeapsă de a bea vinul mâniei lui Dumnezeu; și care, în același timp, îi cheamă pe toți să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. „Am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului ... el zicea cu glas tare: ,Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci A VENIT ceasul judecății Lui.”” Apocalipsa 14:6, 7.

3. „Să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari.” Apocalipsa 11:18. Acest timp al răsplătirii este la venirea lui Hristos; căci El spune: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” Apocalipsa 22:12. Tot El a spus: „Ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.” Luca 14:14. Dar venirea Sa are loc imediat după vestirea Soliei Îngerului al Treilea, căci profetul spune: „M-am uitat, și iată, un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o seceră ascuțită.” „Atunci, Cel ce ședea pe nor, Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.” Apocalipsa 14:14, 16.

„Secerișul este sfârșitul lumii.” Matei 13:39.

4. „Și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul.” Apocalipsa 11:18. „Și din Templul care este în cer a ieșit un alt înger, care avea

și el un cosor ascuțit. Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului căci strugurii ei sunt copti.” Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.” Apocalipsa 14:17-19.

Aici sunt prezentate două recolte. O recoltă este adunată de Fiul lui Dumnezeu care culege secerișul pământului și strânge grâul în grânarele lui Dumnezeu. Cealaltă recoltă trebuie strânsă ca să-i adune pe cei care vor fi aruncați în teascul mâniei lui Dumnezeu. Cea dintâi reprezintă roadele adevăratei Vițe, Isus Hristos. Căci El afirmă: „Eu sunt adevărata Viță.” „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele.” Aceasta este Via cerului; căci Hristos, adevărata Viță, a coborât din cer pentru a face voia Tatălui Său; iar „Tatăl este Vierul” acestei Vii. Toți cei care rămân în Hristos, adevărata Viță, vor fi adunați de îngeri în împărăția lui Dumnezeu atunci când El va veni pe norul alb pentru a culege secerișul pământului. Ceilalți sunt denumiți „strugurii viei pământului.” Aceștia nu au nicio legătură cu Via cerească ci sunt de pe pământ, sunt pământești. Iar atunci când strugurii acestei viei vor fi strânși, acest lucru se va face numai pentru ca ei să fie aruncați în teascul mâniei lui Dumnezeu.

Același rezultat este înfățișat de Ioan Botezătorul printr-un alt simbol: „Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.” Matei 3:11, 12.

5. „Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis .”

Sanctuarul, templul legii levitice era un simbol al sanctuarului, al templului Evangheliei. Evrei 9:9, 11:23. Acela era pe pământ, acesta este în cer. Acela a fost făcut de mâini omenești și a fost ridicat de om; celălalt nu a fost făcut de mâini omenești, ci a fost ridicat de Domnul. Evrei 9:9, 23, 24; 8:2; 9:11. Cel de pe pământ avea două încăperi, sau locuri sfinte – locul sfânt și locul preasfânt – iar cel din cer are de asemenea două încăperi sau locuri sfinte. Evrei 9:2-7, 24. Iar chivotul Legământului se găsea în locul preasfânt.

Slujirea aceluia sanctuar era făcută de oameni după rânduiala preoției levitice, cu sânge de animale; slujirea celui alt sanctuar este făcută de Hristos Domnul, după preoția lui Melhisedec, cu sângele lui Hristos Însuși. Evrei 7:6, 9, 12-14, 22-26; 8:1. Slujirea din sanctuarul de pe pământ ajungea completă o dată pe an, odată cu lucrarea făcută de marele preot în locul preasfânt; slujirea din sanctuarul ceresc, atunci când ajunge completă, este o dată pentru totdeauna. Evrei 9:7, 25, 26; 10:3, 10.

Ultima lucrare a serviciului anual din sanctuarul pământesc se desfășura în ziua ce se numea „ziua ispășirii”; iar slujba, în mod deosebit desfășurată în locul preasfânt, era numită „curățirea sanctuarului” – îndepărtarea tuturor păcatelor care fuseseră aduse în sanctuar prin slujirea preoților cu ocazia mărturisirilor și jertfelor poporului, în timpul anului care atunci se sfârșea. Leviticul 23:27-32; 16:2-34. Ultima lucrare a slujbei făcute o dată pentru totdeauna în sanctuarul ceresc, va fi marea zi a ispășirii veșnice; iar slujirea va consta în îndepărtarea pentru totdeauna a tuturor păcatelor care au fost purtate de Marele nostru Preot, în urma mărturisirilor făcute de credincioși și a prezentării Lui prin credință ca jertfă a noastră: întrucât El se dă pe Sine Însuși pentru noi.

Lucrarea aceasta este numită de asemenea curățarea sanctuarului, dar nu a celui pământesc, ci a celui ceresc. Așa cum curățarea sanctuarului pământesc era ultima lucrare din an în favoarea poporului, tot așa curățarea sanctuarului ceresc va fi ultima lucrare, pentru totdeauna, în beneficiul vreunui om. După cum curățarea sanctuarului pământesc era chiar ultima zi a celui ciclu anual de slujbe, tot așa, când lumea va ajunge în timpul curățirii sanctuarului ceresc, va intra atunci în chiar ultimele zile ale lucrării Evangheliei. Iar după ce sanctuarul va fi fost curățit, Evanghelia – taina lui Dumnezeu – se va fi sfârșit, „după vestea bună vestită de El robilor Săi, proorocilor.”

Întrebarea este, potrivit Scripturii, când va începe curățarea sanctuarului ceresc? În Daniel 8.14, despre un anumit timp, este spus: „Până vor trece 2300 de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit.” Întrucât acesta este un timp profetic, fiecare zi reprezintă un an, și de aceea durează 2300 de ani.

De când? – „De la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului.” Daniel 9:25. Șaptezeci de săptămâni – adică 490 de ani – au fost hotărâți (*tăiați* – KJV) din cei 2300, și destinați poporului lui Daniel: evreilor; iar începutul celor 490 de ani este începutul celor 2300. Acest început, așa cum a fost citat mai sus, este marcat de darea poruncii pentru rezidirea Ierusalimului, poruncă dată în anul 457 î.Hr. Vezi Ezra 7.

Cu toate că Ezra a plecat din Babilon cu decretul în prima lună, nu a ajuns la Ierusalim decât în luna a cincia. Și pentru că decretul se adresa dregătorilor „de dincolo de râu” – Eufrat, și din Palestina, el nu a intrat în vigoare decât atunci când a ajuns în acea țară; astfel, aproape o jumătate de an a trecut până când se poate spune că s-a dat porunca de rezidire a orașului, ceea ce ne conduce spre mijlocul anului 457, sau 456 de ani și jumătate înainte de Hristos.

Dacă vom calcula 2300 de ani de la anul 456 și jumătate înainte de Hristos, ajungem la $2300 - 456 \frac{1}{2} = 1843 \frac{1}{2}$ după Hristos. 1843 de ani și jumătate după Hristos, înseamnă anul 1844. Atunci, după cum a spus îngerul lui Daniel, va fi timpul pentru curățirea sanctuarului: „Până vor trece 2300 de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit.”

Faptul că profeția aceasta nu poate fi aplicată sanctuarului pământesc este clarificat prin declarația din Daniel 9:26, că după ce Unsul va fi stârpit, poporul unui domn care va veni (romanii) „va nimici cetatea și sfântul locaș.” Iar Hristos a spus că după ce acestea vor fi distruse, Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până când se va împlini timpul neamurilor. Luca 21:24. Pentru că orașul și templul urmau să fie distruse, și urmau să fie distruse doar la câțiva ani după expirarea celor 490 de ani, este imposibil ca acela să fie sanctuarul ce avea să fie curățit la expirarea celor 2300 de ani. În consecință sanctuarul care trebuia să fie curățit la sfârșitul celor 2300 de ani este sanctuarul ceresc, deoarece este singurul care mai exista în vremea aceea. Așadar, este cert despre curățirea sanctuarului ceresc că a început în anul 1844 d.Hr.

Curățirea sanctuarului, lucrarea ispășirii sub legea levitică, era o lucrare de judecată. Căci Scriptura spune: „Oricine nu se va smeri

în ziua aceea, va fi nimicit din poporul lui.” Leviticul 23:29. Cine nu își mărturisea păcatul în acea zi, nu putea să aibă parte de ispășirea care se făcea în acea zi; iar după ce sanctuarul era curățat și ispășirea făcută, el trebuia nimicit fără milă – nu mai avea o altă șansă, timpul său de probă expirase. Este scris că în timp ce sună cea de-a Șaptea Trâmbiță a sosit „timpul ca cei morți să fie judecați;” iar Primul Înger din întreita solie spune: „A venit ceasul judecății Lui.”

De aceea, în perioada curățirii sanctuarului ceresc, care este acum, în cadrul ispășirii ce se realizează o dată pentru totdeauna, oricine nu își mărturisește păcatele pentru a avea parte de mijlocirea lui Hristos, nu poate avea parte de ispășirea lui Hristos; iar după ce sanctuarul va fi curățit și ispășirea terminată, va trebui nimicit fără milă – nu mai poate avea o altă șansă; timpul său de probă va fi încheiat. Despre unul ca acesta se va spune: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe.” Sângele prețios, care curăță, nu va mai fi aplicat. Aceștia sunt cei care sug și sorb până la fund paharul care este în mâna Domnului (Psalmul 75:8); aceștia sunt cei care vor bea „din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.” Apocalipsa 14:10.

Templul ceresc, locul preasfânt, a fost deschis în anul 1844. Atunci a început curățirea sanctuarului din cer; și, după cum se prezintă lucrurile, se va termina curând. Trăim acum în marea zi a ispășirii. Acum este timpul când de urgență fiecare trebuie să-și mărturisească păcatele, să se îndepărteze de orice fărădelege, să fie părtaș mijlocirii lui Hristos, să-și spele hainele și să le albească în sângele Mielului. Căci, Îngerul al Șaptelea sună din trâmbiță din anul 1844. În curând, taina lui Dumnezeu se va sfârși, lucrarea Evangheliei sa va termina și mânia neamestecată a lui Dumnezeu și a Mielului vor fi turnate peste toți nelegiuirii de pe pământ.

6. „Și s-a văzut chivotul Legământului Său în Templul Său.” Apocalipsa 11:19. De ce este numit „chivotul Legământului Său”? Pentru că în el se găsește mărturia Lui, așa cum era și în templul pământesc, care era un model al celui ceresc. „În chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da.” Exodul 25:21.

Dar care este mărturia, sau legământul ce trebuia pus în

chivot? „Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.” Exodul 31:18. „Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu, și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table.” Cap. 32:16.

Moise a spart aceste table atunci când a coborât de pe munte și a găsit poporul dedat idolatriei. Atunci Domnul i-a spus lui Moise: „Taie două table de piatră ca cele dintâi și suie-te la Mine, pe munte; fă și un chivot de lemn. Eu voi scrie pe aceste două table cuvintele care erau scrise pe tablele dintâi, pe care le-ai sfărâmat, și să le pui în chivot.” Atunci Moise a spus: „Am făcut un chivot din lemn de salcâm, am tăiat două table de piatră ca cele dintâi și m-am suit pe munte cu cele două table în mână. Domnul a scris pe table ce fusese scris pe cele dintâi, Cele Zece Porunci care vă fuseseră spuse pe munte din mijlocul focului, în ziua adunării; și Domnul mi le-a dat. M-am întors apoi și m-am pogorât de pe munte, am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem, și ele au rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul.” Deuteronomul 10:1-5.

Chivotul a fost denumit „chivotul mărturiei” sau al legământului, pentru că în el au fost așezate tablele mărturiei pe care Dumnezeu a dat-o lui Moise, iar această mărturie sunt cele zece porunci. Prezența acestei mărturii este cea care i-a conferit titlul de „chivotul mărturiei.”

Am văzut că sanctuarul, sau templul de pe pământ, a fost numai o machetă, o figurină a sanctuarului, sau templului din cer. De aceea, mărturia aceea care i-a conferit chivotului din sanctuarul pământesc titlul de „chivotul mărturiei”, trebuie să fie identică cu mărturia care conferă chivotului din cer titlul de „chivotul legământului Său”, și anume, cele zece porunci. Acum: Templul acesta al lui Dumnezeu din cer a fost deschis la sunetul celei de-a Șaptea Trămbițe; atunci s-a văzut chivotul ceresc al legământului Său, în care se află cele zece porunci – tablele legii Sale sfinte. În strânsă legătură cu aceasta, este ceea ce scrie în Apocalipsa 14:12, - Solia Îngerului al Treilea: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu.”

7. „Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și

o grindină mare.” Apocalipsa 11:19. Tabloul aceasta este identic cu descrierea evenimentelor din plaga a șaptea. Căci Scriptura spune: „Al șaptelea (înger) a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!’ Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare. ... Toate ostroavele au fugit, și munții nu s-au mai găsit. O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni. Și oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinii, pentru că această urgie era foarte mare.” Apocalipsa 16:17-21.

Dar ultimele șapte plăgi conțin mânia lui Dumnezeu. Această mânie este turnată peste cei care se închină Fiarei și Icoanei ei, peste cei care refuză să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Iar Solia Îngerului al Treilea este menită să-i avertizeze pe oameni împotriva acestei închinări, pentru a scăpa de această mânie. Ea îi invită în mod deosebit să „păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Toate acestea dovedesc că soliile din Apocalipsa 14 și mânia prevestită de cea de-a Treia dintre ele, precum și venirea Domnului ce urmează după vestirea celei de-a treia solii, sunt evenimente la care se face referire ca având loc în perioada în care sună din trâmbiță cel de-al Șaptelea Înger. De aceea, este sigur că în zilele celui de-a Șaptelea Înger, când el începe să sune, Solia Îngerului al Treilea din Apocalipsa 14 este datorată lumii.

Aici trebuie să ne referim din nou la Apocalipsa 10:7, unde îngerul afirmă sub jurământ că „în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu.” Întrucât zilele acestea sunt zile profetice – o zi pentru un an – expresia afirmă: „în anii în care îngerul al șaptelea va suna.” Cea de-a Șaptea Trâmbiță, cel de-al Treilea Vai cuprinde toate nenorocirile care există pe pământ din clipa în care această trâmbiță începe să sune. Dar taina lui Dumnezeu trebuie să se sfârșească în anii în care aceasta începe să sune (vezi KJV)– nu în ultima parte, nici la final, ci la început. De aceea, când cel de-al Șaptelea Înger începe să sune, încheierea tainei lui Dumnezeu este aproape.

Dar care este taina lui Dumnezeu? – Taina lui Dumnezeu este Evanghelia. Dovada: în Efeseni 3:3 Pavel afirmă: „Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta ... taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelie, ... mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine (*ce înseamnă să fii părtaș acestei taine – KJV*), ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic (*potrivit scopului etern pe care Și l-a propus în Hristos Isus – KJV*), pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru. ... așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste (*fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste – KJV*), să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” Efeseni 3:3-11, 17-19; Coloseni 2:9.

Din aceste texte se vede în mod evident faptul că scopul etern al lui Dumnezeu pe care Și l-a propus în Hristos pentru noi; că bogățiile nemăsurate ale lui Hristos, care sunt aduse copiilor oamenilor; că nemăsurata dragoste a lui Hristos și a lui Dumnezeu pentru om; că dragostea lui Hristos și a lui Dumnezeu care întrece orice cunoștință, toate acestea reprezintă taina lui Dumnezeu. Dar toate acestea nu sunt nimic altceva decât Evanghelia. Predicarea Evangheliei nu este decât efortul lui Dumnezeu de a descoperi taina aceasta și de a face pe înțelesul oamenilor adâncimile ei.

Din nou: în Efeseni 6:19, Pavel numește lucrarea sa de predicare, descoperirea tainei lui Dumnezeu, spunând: „Rugați-vă

... și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, al cărei sol în lanțuri sunt.” Colosenilor, de asemenea le-a spus: „Rugați-vă tot odată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri.” Coloseni 4:3. Și romanilor: „Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile profeților, și prin porunca Dumnezeului celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință.” Romani 16: 25, 26.

Nu poate exista nicio îndoială că taina lui Dumnezeu este Evanghelia lui Dumnezeu; că taina lui Hristos este Evanghelia lui Hristos, căci este numită atât „Evanghelia lui Dumnezeu” cât și „Evanghelia lui Hristos” (1 Petru 4:17; 1 Tesaloniceni 2:9; 1 Timotei 1:11); și este firesc să fie așa, deoarece Hristos este „Dumnezeu cu noi” (Matei 1:23), și „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.” (2 Corinteni 5:19).

Taina lui Dumnezeu fiind Evanghelia, atunci când îngerul a spus că taina lui Dumnezeu se va sfârși, nu spune altceva decât că, potrivit Scripturii, Evanghelia se va sfârși. Evanghelia „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.” De aceea, a spune că taina lui Dumnezeu – Evanghelia – se va sfârși, nu este altceva decât a afirma că puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor va înceta să mai fie exercitată.

Din nou: taina lui Dumnezeu este Dumnezeu manifestat în trup omenesc, „Hristos în voi, nădejdea slavei.” Finalul acestei taine nu va fi decât Dumnezeu manifestat: Hristos descoperit în plinătatea Lui: în trupul celor care cred în El. Potrivit cu aceasta, harul lui Hristos și darurile Duhului Său sunt date „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Efeseni 4:7-13.

Astfel, potrivit explicării oferite de aceste versete, îngerul din Apocalipsa 10:7 spune că în zilele – anii – în care cel de-al Șaptelea

Înger va suna din trâmbiță, Evanghelia se va sfârși, puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor va înceta să mai fie exercitată, iar lucrarea lui Dumnezeu în Hristos în cei care cu adevărat cred în El, va fi desăvârșită până când ei vor ajunge la înălțimea plinătății staturii lui Hristos, „așa cum le-a spus El slujitorilor Săi, profeții.”

Pe baza acestor aspecte, este sigur că în anul 1844 a început curățirea sanctuarului ceresc; este sigur că în 1844 Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer; este sigur că în 1844 a început perioada în care sunt judecați cei morți, când se poate spune pe bună dreptate: „A venit ceasul judecății Lui”. Iar pe baza tuturor acestor certitudini, este foarte cert că în 1844 a început să sune Trâmbița a Șaptea.

Toate aceste lucruri nu sunt decât evenimente care se petrec în zilele în care cel de-al Șaptelea Înger sună din trâmbiță. Și, după cum am descoperit că acest al Șaptelea Înger a început să sune în anul 1844, începând de atunci și până astăzi, Solia Îngerului al Treilea este datorată a fi vestită lumii. Când vestirea acestei solii se va sfârși, taina lui Dumnezeu se va sfârși. Când se va termina vestirea acestei solii, lucrarea Evangheliei se va încheia. Și atunci când cele din urmă șapte plăgi, despre care această solie spune că vor veni asupra celor ce se închină Fiarei și Chipului ei, vor fi vărsate peste cei care au semnul Fiarei și peste cei ce se închină Chipului ei – o dată cu turnarea ultimei plăgi, vine sfârșitul lumii.

De aceea, acum este timpul primejdiei de a fi atrași în închinarea înaintea Fiarei și a Chipului ei. Oamenii care trăiesc astăzi în cadrul marile națiuni de astăzi sunt cei amenințați de acest pericol. Oamenii care sunt acum în viață vor fi chemați să facă un Chip Fiarei. Marile națiuni de astăzi sunt cele care vor fi somate, și vor soma, la închinarea înaintea Fiarei și a Chipului ei. Și oamenii din cadrul marilor națiuni de astăzi sunt cei care vor fi avertizați de solia lui Dumnezeu să nu facă aceste lucruri, și vor fi chemați să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, pentru că „a venit ceasul judecății Lui.”

Iar în momentul dezlănțuirii maxime a mâniei marilor națiuni de astăzi, când va veni acel „timp de strâmtoare cum nu a mai fost

de când există națiunile”, vor putea scăpa numai cei „care vor fi găsiți scriși în carte.” Daniel 12:1. În ce privește pe Dumnezeu, Solia Îngerului al Treilea reprezintă punctul culminant al evenimentelor desfășurate în timpul celei de-a Șaptea Trâmbițe. De aceea, este extrem de lămurit faptul că Solia Îngerului al Treilea reprezintă chemarea plină de har a lui Dumnezeu adresată tuturor oamenilor, însoțită de toate cele necesare tuturor, pentru ca numele lor să fie scrise în Cartea Vieții, astfel încât să poate fi protejați în timpul acela de strâmtorare cum nu a mai existat. Și acest lucru este de două ori subliniat prin faptul că Solia Îngerului al Treilea îi avertizează pe toți oamenii să nu se închine înaintea Fiarei și Chipul ei; „Și toți locuitorii pământului i se vor închina (fiarei), toți aceia ale căror nume nu sunt scrise în Cartea Vieții Mielului, care a fost junghiat de la întemeierea lumii.” Apocalipsa 13:8. (KJV)

Este numele tău în Cartea Vieții? Crezi în Isus?

Întrucât am demonstrat că – începând din 1844 – trăim în timpul în care Solia Îngerului al Treilea, marea solie întreită, este datorată a fi vestită lumii, nu ne rămâne decât să studiem importanța acestei solii.

Este o solie de importanță mondială pentru că:

1. Cel Dintâi dintre cei trei îngeri ai marii Solii Întreite (Apocalipsa 14:6, 7) a vorbit cu glas puternic „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”; cel de-al Doilea Înger l-a urmat pe acesta, iar cel de-al Treilea Înger i-a urmat pe ambii. De aceea, așa cum Primul se adresează fiecărei națiuni, neam, limbă și popor; pentru că cel de-al Treilea îl urmează; și cel de-al Treilea trebuie de asemenea să ajungă la fiecare națiune, neam, limbă și popor.

2. Cel de-al Treilea Înger le-a urmat, spunând cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei,” etc. Această frază: „dacă cineva”, arată că această solie este adresată tuturor oamenilor, că este o solie universală.

3. Despre Fiară este spus: „Toți locuitorii pământului i se vor

închina, toți cei ale căror nume nu sunt scrise în Cartea Vieții Mielului care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii.” Apocalipsa 13:8. Iar lucrarea Chipului fiarei nu este decât de a determina oamenii să se închine Fiarei. Este adevărat, îi obligă pe oameni să se închine sieși – Chipului fiarei; dar, pentru că își derivă autoritatea și se inspiră de la Fiara, închinarea înaintea Chipului nu este decât închinare indirectă înaintea Fiarei. Acum, pentru că „toți locuitorii pământului” i se vor închina Fiarei; pentru că Solia Îngerului al Treilea reprezintă un avertisment împotriva închinării înaintea Fiarei și a Chipului ei; și pentru că acceptarea acestui avertisment reprezintă singura cale de a evita închinarea aceasta și mânia lui Dumnezeu – de aceea Solia Îngerului al Treilea trebuie să ajungă la „toți locuitorii pământului;” avertismentul trebuie vestit pe o scară la fel de largă pe cât va fi și închinarea. De aceea, este evident că acest eveniment nu se va petrece într-un colț.

Aceste considerații certifică la maxim faptul că Solia Îngerului al Treilea – întreita solie – din Apocalipsa 14, oricare ar fi această solie în plinătatea ei, nu numai că privește în mod vital marile națiuni de astăzi, ci se adresează în mod direct tuturor oamenilor – „fiecărei națiuni, neam, limbă și popor” – din marile națiuni de astăzi. Este solia lui Dumnezeu către marile națiuni de astăzi.

Iar acum, chiar acum, datorită timpurilor și a obiceiurilor și datorită obiceiurilor timpurilor, ni se impune următoarea întrebare: Ce este Babilonul? Ce este Fiara? Ce este Chipul fiarei?

Capitolul 13
Întreita Solie:
Ce spune despre Babilon?

„Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” Apocalipsa 14:8.

Așa cum am observat mai înainte, acest cuvânt „a urmat” nu înseamnă numai a merge singur pe urma cuiva care a trecut pe acolo mai înainte, ci de a porni și însoți pe cel care merge deja pe drumul lui, și astfel în realitate „să-l urmeze alături” sau „să meargă împreună cu el.” O ilustrare potrivită a acestei idei se găsește în 1 Corinteni 10 unde, vorbind despre Israel în pustie, spune: „Ei au băut din Stânca spirituală care îi urma (*„mergea cu ei”* – nota marginală); și acea Stâncă era Hristos.” (KJV)

Astfel, având în vedere faptul atât de important că în aceste zile ale Îngerului Trâmbiței a Șaptea lucrarea Evangheliei are să fie încheiată, îngerul Evangheliei celei veșnice merge pentru a proclama acea Evanghelie fiecărei națiuni, fiecărui neam, limbă și popor. După aceea, îngerul care are ceva de spus cu privire la Babilon se alătură celui Dintâi Înger, și merge împreună cu el.

Cuvântul „Babilon”, împreună cu ideea pe care o transmite, provine de la cuvântul „Babel.” Iar cuvântul „Babel” ne vorbește despre turnul descris în Geneza 11. Și din cauza încurcării limbilor care s-a creat acolo, datorită turnului, cuvântul înseamnă acum „confuzie.” Însă înțelesul original al cuvântului „Babel” nu a fost „confuzie.” Cetatea și turnul se numeau „Babel” atunci când oamenii au început să construiască, înainte ca limbile să le fie încurcate, și înainte ca acest cuvânt să primească conotația de „confuzie.”

Este scris că oamenii și-au spus unul altuia:

„Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn.” Iar numele pe care l-au dat atunci cetății a fost „Babel.” În vremea respectivă înțelesul cuvântului „Babel” – sensul său original – era „Poarta lui Dumnezeu.” De aceea au spus: „Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul.”

Însă datorită mândriei și înălțării lor de sine, întreaga acțiune s-a transformat într-o confuzie totală, și astfel cuvântul „Babel” și-a pierdut semnificația inițială de „Poarta lui Dumnezeu”, și a rămas numai cu înțelesul de „confuzie.” Astfel, ceea ce însemna inițial „Poarta lui Dumnezeu” a devenit numai un simbol al „confuziei.”

Iar acest cuvânt „Babel” cu înțelesul lui original – „Poarta lui Dumnezeu” – schimbat în noul înțeles de „confuzie”, ne transmite o

lecție în întregul subiect al Babilonului. Ne dă învățături și acum, în faza întreitei solii care vorbește despre Babilon și despre căderea sa.

Biserica lui Hristos este „trupul lui Hristos” în lume; iar El spune: „Eu sunt Calea,” „Eu sunt Ușa.” Biserica lui Hristos este mijlocul stabilit de Domnul prin care îi cheamă pe oameni la Sine pentru ca ei să găsească eliberare în El din această lume rea. Biserica lui Hristos este de aceea, în fapt și în adevăr, „Poarta lui Dumnezeu” pentru omenire; iar credința lui Isus este cea care ne dă accesul prin această poartă, la toată plinătatea lui Dumnezeu.

Dar dacă Biserica, sau vreo parte din ea, devine mândră și se înalță pe sine, determinând astfel o confuzie în principii și relații, rezultatul va fi că aceea ce era „Poarta lui Dumnezeu” devine confuzie. Atunci, ce spune Scriptura? Ea spune că se va produce „o îndepărtare” de adevărul Evangheliei; că va veni înălțarea de sine în Biserică prin oameni care se vor ridica chiar dintre cei ce ar trebui să păzească biserica – episcopii – care vor învăța „lucruri stricăcioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor.” 2 Tesaloniceni 2:3, 4; Fapte 20:28, 30.

Biserica din Roma a fost, la început, în mod deosebit o biserică a lui Hristos. Ea era atât de complet a Lui încât devenise un exemplu pentru întreaga lume. Inspirația a mărturisit, cu mulțumiri, despre credința ei care era „vestită în toată lumea.” Rom. 1:8.

Prin această credință măreață și exemplară, Biserica aceea a fost îmbrăcată cu frumoasele veșminte ale mântuirii și cu haina neprihănirii Domnului; ea a fost înzestrată cu puterea lui Dumnezeu și a sfințeniei, sub ochii tuturor națiunilor. Frumusețea Domnului Dumnezeu se odihnea peste ea, și ea a prosperat, iar renumele i s-a răspândit în toată lumea pentru frumusețea ei, căci era desăvârșită prin farmecul Său pe care El îl așezase peste ea. Dar, nefiind satisfăcută cu rangul înalt la care Domnul o ridicase, mărire în care putea rămâne numai dacă și-ar fi păstrat umilința și puritatea credinței, acea Biserică a devenit arogantă și s-a înălțat ea pe sine. Nemulțumindu-se cu frumusețea Domnului pe care El o așezase peste ea, s-a mândrit cu frumusețea personală. În loc de a avea încredere în Domnul pentru a avea frumusețe, ea s-a încrezut în sine. Nemulțumită ca numai Dumnezeu să fie glorificat în ea, „s-a slăvit

pe sine și a trăit în plăceri.”

Încrezându-se în sine, mândrindu-se cu propria frumusețe, exaltându-și meritele și fiind satisfăcută cu propria-i suficiență – prin aceasta s-a așezat în locul lui Dumnezeu. În situația aceasta era foarte natural să caute să-i atragă pe ucenici la sine mai degrabă decât la Domnul. Și deoarece se înălța și se preamărea pe sine, încrezându-se în sine, îi era imposibil să atragă ucenici spre altcineva decât spre sine. Astfel a apărut apostazia. Și astfel, în loc de a rămâne Biserica lui Hristos în adevăr, prin care să se manifeste pentru lume taina lui Dumnezeu și a sfințeniei, cu toate că a continuat a se pretinde Biserica lui Hristos, nu a lăsat să se manifeste înaintea lumii decât taina eului și a egoismului, care este însăși taina fărădelegii.

Biserica din Roma a fost foarte vestită în ambele faze ale ei. Ea a fost așa de proeminentă în credință, încât credința ei era „vestită în toată lumea.” Ea a fost apoi atât de proeminentă și în apostazie, încât și aceasta a fost la fel de vestită în întreaga lume, și încă timp de aproape 1800 de ani.

Mai este un gând în Scriptură care ilustrează această apostazie: în cel de-al cincilea capitol din Efeseni, apostolul vorbește „despre Hristos și Biserică” prin simbolul legăturii de căsătorie, Hristos fiind soțul și Biserica soția. Iar Cuvântul spune că „Bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. ... Taina aceasta este mare - vorbesc despre Hristos și despre Biserică.” Versetele 23-32. Relația dintre Biserică și Hristos este astfel clar arătată a fi aceeași cu relația dintre soție și soțul ei. Așa după cum soțul, și nu un alt bărbat, este „capul soției”, tot așa Hristos Însuși, și nu un altul, este „Capul Bisericii.”

Acum, să presupunem că un alt bărbat ar propune să se interpună între un soț și soția sa, pentru a-i transmite sentimentele soțului, și a i le transmite în credință și moralitate; ce ar face soția loială? – Toți știm că s-ar simți ofensată de o asemenea imixtiune și ar respinge imediat toate ofertele de acest gen. Dar să presupunem nu numai că un alt bărbat s-ar propune pe sine în locul soțului, dar și

că soția ar fi de acord cu propunerea și l-ar accepta pe acesta în locul soțului ei pentru a-i transmite sentimentele soțului ei, în credință și moralitate; nu ar fi aceasta trădare față de soțul ei, apostazie de la votul marital și adulter cu acest alt bărbat? Ce fel de credință și moralitate ai în acest caz? – Toți știu că aceasta nu este decât necredincioșie și imoralitate.

Acum, episcopul de Roma pretinde a fi, iar Biserica Romei pretinde că el este capul acelei Biserici. Următorul citat din Cardinalul Gibbons va fi suficientă dovadă pentru aceasta:

„Conciliul de la Florența (1439), la care au fost de asemenea prezenți episcopii Bisericii Grecești și Latine, spune: „Pronunțăm că pontiful Roman este succesorul binecuvântatului Petru, conducătorul apostolilor și adevăratul vicar al lui Hristos, capul întregii Biserici, părintele și medicul tuturor Creștinilor; și declarăm că, în persoana binecuvântatului Petru, i-a fost dat de Isus Hristos Mântuitorul nostru întreaga putere de a hrăni, conduce și guverna Biserica universală.”

Papa este numit aici adevăratul vicar sau reprezentant al lui Hristos în această împărăție mai mică a Bisericii luptătoare; aceasta înseamnă că papa este vocea Mântuitorului nostru, și rostește sentimentele Sale, în credință și moralitate.” – „*Credința părinților noștri*”, pag. 154, 155.

Conciliul de la Calcedon din 451 este cel dintâi care s-a adresat episcopului de Roma ca fiind „capul căruia noi toți îi suntem membrele.”

Astfel, Biserica Romei pretinde a fi „mireasa lui Hristos.” Ea pretinde că este „soția lui Hristos.” Și totuși a acceptat un alt bărbat ca „reprezentant” al soțului ei, ca „substitut” – vicar pentru soțul ei, pentru a ocupa locul soțului ei în absența Sa, pentru a-i rosti „sentimentele Sale, în credință și moralitate.” Ea nu numai că a acceptat un altul în locul Soțului ei, dar se și laudă fățiș cu aceasta și numește efectiv acest lucru ca fiind cea mai mare dovadă a credincioșiei, moralității și purității ei. Cum s-ar putea vedea mai clar necredincioșia, apostazia, imoralitatea și impuritatea unei

Biserici, decât prin această pretenție cu care se laudă?

Ce ar putea demonstra mai limpede abandonul total, dezmățul în sine, completa confuzie din principiile morale ale unei soții, decât citarea faptului confirmat că un alt bărbat ocupă pentru ea locul soțului ei, ca dovadă a credincioșiei și purității ei? Nu ar fi o asemenea pretenție, pentru un astfel de scop, cea mai puternică dovadă posibilă că modestia nativă a femeii și simțul ei moral au ajuns în totală confuzie?

Și totuși, exprimată prin propriile cuvinte, aceasta este situația Bisericii Romei. Ea a acceptat un altul care să ocupe locul Soțului ei pentru ea. Ea se laudă continuu înaintea lumii că aceasta este dovada credincioșiei, moralității și purității ei; și insistă ca toți oamenii să i se alăture pe această cale pentru a fi credincioși, morali și puri! Cum ar putea demonstra mai limpede că percepția corectă a ei în ce privește credincioșia, moralitatea și puritatea a ajuns în totală confuzie în conștiința ei? Ca o femeie adulteră dovedită, și prostituată, să se laude cu fărâdelegea ei ca fiind singura cale către neprihănire, cu siguranță nu este nimic altceva decât însăși taina fărâdelegii. Și, potrivit chiar spuselor ei, așa este Biserica Romei.

Cu toate acestea, ea nu s-a oprit aici; s-a dus mai departe, luându-și și alți bărbați; „a comis desfrâu” cu „împărații pământului.” Pentru că a pierdut puterea cerească, a căutat puterea pământească. Pentru că a părăsit brațul Domnului, a căutat brațul omului. Pentru că a rupt legătura dintre ea și împărăția cerului, a voit să se lege de împărățiile pământului.

Încrezându-se încă în propria frumusețe, împodobindu-se cu mătase, aur, pietre prețioase și perle; și ținând în mână oferta de daruri bogate pentru orice iubit care voia să accepte avansurile ei lipsite de modestie; ea a reușit finalmente, prin intermediul lui Constantin, să câștige favoarea imperială; Biserica nesfințită de acum, a realizat o legătură nesfințită cu statul nesfințit.

Așa a făcut ea, cea care fusese căsătorită, ca o fecioară castă, cu Hristos; ea, cea care fusese unită prin legăturile unei căsătorii curate și sfinte cu Cel care este desăvârșit în putere, dragoste și puritate; ea, care cunoscuse binecuvântatele desfătări ale iubirii Lui, - în felul acesta și-a violat legământul ei de fecioară, a rupt legăturile

căsătoriei sale și a devenit o prostituată nerușinată și vicioasă, și însuși simbolul confuziei. Potrivit acestui fapt, următoarea imagine care ni se oferă despre ea, este aceasta: „Am văzut o femeie stând pe o fiară stacojie, plină de nume de blasfemie, și care avea șapte capete și zece coarne. Femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu, și era împodobită cu aur și pietre prețioase și perle. În mână ținea o cupă de aur, plină cu spurcăciunile și murdăriile desfrâului ei; și pe fruntea ei era scris un nume: TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA PROSTITUATELOR ȘI URÂCIUNILOR PĂMÂNTULUI. Și am văzut-o pe femeie beată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus.” Apocalipsa 17:3-6 (KJV).

Pentru ca toți să poată cunoaște ce spun și cei mai autorizați, în afara Bibliei, că acest Babilon se referă la Roma, cităm aici afirmații din două lucrări de seamă ale Bisericii Romei. Una dintre acestea este făcută de Cardinalul Gibbons, care spune:

„Babilonul’, de unde a scris Petru prima sa epistolă, este înțeles și învățat de către scriitorii Protestanți și Catolici ca referindu-se la Roma.” „*Credința părinților noștri*” pagina 131.

Cealaltă afirmație este făcută de chiar reverendul Joseph Faa di Bruno, D. D., Rector General al Societății Religioase a misiunilor, și spune:

„Nimeni nu a interpretat greșit ceea ce Sfântul Ioan a descris în Apocalipsa prin imaginea Babilonului. La finalul primei epistole a Sfântului Petru, avem aceste cuvinte: ‚Biserica aleasă cu voi, care este în Babilon, vă trimite sănătate; tot așa și Marcu, fiul meu;’ în acest pasaj cuvântul ‚Babilon’ trebuie înțeles ca însemnând Roma; de fapt, nu este înregistrat nici în Sfânta Scriptură și nici în altă parte că Sfântul Petru sau Sfântul Marcu ar fi fost în vechiul Babilon din Asia; și niciun scriitor din vechime nu a spus vreodată că scrisoarea aceasta ar fi fost datată chiar din Babilonul antic, sau că ar fi înțeles cineva în felul acesta; dimpotrivă, în istoria lui Eusebius (Cartea II, Cap. XV) este în mod clar înregistrat că Papias, ucenic al Sfântului apostol Ioan evanghelistul și prieten al Sfântului Policarp, a afirmat

că Sfântul Petru, în prima sa epistolă pe care a scris-o de la Roma, a denumit Roma în mod figurativ Babilon. Același lucru este susținut de Sfântul Ieronim în cartea sa „Bărbați iluștri”, când vorbește despre Sfântul Marcu.” – „*Crezul Catolic*” pag. 323, 324.

Acum, de vreme ce acest Babilon simbolizează Roma, și de vreme ce o biserică – o femeie – este cea denumită Babilon, rezultă cu absolută siguranță că Biserica Romei este acest „Babilon mamă.”

Capitolul 14
Întreita Solie:
Ce spune despre fiicele Babilonului?

Dumnezeu a dorit să vindece Babilonul, dar ea nu a vrut să fie vindecată. Prin Reformă El i-a trimis un balsam pentru a fi vindecată; dar ea nu l-a primit și, de aceea, Domnul a fost obligat s-o lase să-și urmeze propriile căi.

Prin Reformă Domnul a trimis Evanghelia Sa cu un suflu nou, și cu putere, tuturor oamenilor. În vremea aceea toți oamenii, cu excepția unor puțini membri risipiți ai „Bisericii din pustiu”, se aflau în Babilon, pentru că toate națiunile erau sub dominația Romei.

Mulțimile au primit Evanghelia și au umblat în lumina care a fost atunci descoperită. Însă, pentru că acesta a fost primul pas afară din întuneric, urmau alți pași care trebuiau făcuți pentru a ajunge la plinătatea Evangheliei; era o lumină în creștere în care trebuia pășit.

În acest punct istoria începe din nou să se repete; mulți dintre cei care au ieșit din întuneric și au făcut primii pași în lumina Evangheliei, s-au oprit acolo, fiind satisfăcuți cu atât. S-au socotit suficient de bogați, au văzut că s-au îmbogățit și de aceea nu au mai simțit nevoia de nimic altceva. În consecință, s-au mândrit tot mai mult cu ce aveau, înălțându-se pe sine pe baza a ceea ce aveau, și au devenit exclusiviști. Atunci, pentru că Evanghelia trebuia să înainteze asemenea luminii care crește tot mai mult până la miezul zilei, a urmat că toți cei care doreau să umble în lumina crescândă, toți cei care doreau să primească mai mult adevăr – Evanghelia mai deplină – au fost excluși din compania celor mulțumiți de sine, și au fost obligați să înainteze, asemenea celor dinaintea lor.

Apoi, la rândul lor, aceștia au devenit satisfăcuți cu ce aveau, s-au mândrit tot mai mult cu aceasta, preamărindu-se pe sine și devenind exclusiviști. Însă, pentru că Evanghelia trebuia încă să avanseze, asemenea luminii care trebuie să strălucească mai pe deplin; și pentru că aceia care doreau să umble în lumina crescândă și să primească mai mult adevăr, nu puteau face asta și să fie recunoscuți ca făcând parte din grupul acelor care făcuseră pașii anteriori, au fost nevoiți, la rândul lor, să înainteze într-o grupă separată.

Despre acest subiect, Mosheim spune:

„Doctrina Bisericii Luterane a rămas nealterată de-a lungul acestui secol (XVII); principiile ei fundamentale nu au fost deloc alterate, și niciun doctor al acestei Biserici, care s-ar fi încumetat să renunțe sau să anuleze vreunul din punctele teologice care sunt însumate în cărțile simbolice ale Luteranilor, nu ar fi fost întâmpinat cu toleranță și îngăduință.”

Și din nou:

„Metoda ... respectată de Calvin ... a fost urmată, din respect pentru exemplul său, de aproape toți clericii comunități sale, care l-au privit ca modelul și călăuza lor.”

În loc de a continua a fi reformatori, ei au devenit Luterani, Calvinști, etc.

Astfel, fiecare fază a înaintării adevărului a dat naștere unei denominațiuni aparte. Aceasta este întreaga filozofie a principalelor diviziuni manifestate în diferitele denominațiuni ale Protestantismului. La început, bineînțeles, nu ar fi trebuit să fie așa; apoi, datorită felului în care au decurs circumstanțele, a devenit esențial ca lucrurile să aibă acest curs. Dacă cei care au pornit în Reformă ar fi continuat să umble în lumină pe măsură ce aceasta strălucea tot mai mult, dacă ar fi acceptat adevărul crescând pe măsură ce înaintau în înțelegerea Evangheliei, este destul de clar că nu ar mai fi existat niciodată vreo denominațiune nouă; ar fi fost cu toții reformatori într-o singură reformă continuă și progresivă.

Și așa ar fi trebuit să fie. Dar când, în loc de aceasta, cei care au primit lumina și adevărul au refuzat să primească mai mult, când au susținut că aveau toată lumina și tot adevărul; când au devenit mândri, îngâmfați și exclusiviști datorită adevărului; și când i-au exclus pe cei care doreau să primească lumină crescândă și mai mult adevăr, – atunci, prin natura lucrurilor, aceștia din urmă nu au putut face altfel decât să se adune în unitatea luminii și adevărului pe care îl primiseră, și, în spiritul Evangheliei să-l răspândească la toți oamenii.

Apoi, istoria s-a repetat mai departe. Aceste denominațiuni succesive, refuzând fiecare la rândul ei să înainteze și respingând astfel adevărul, au fost preschimbate de la originala „Poartă a lui Dumnezeu” în „confuzie.” Fiecare, la rândul ei, ca mama lor la început, s-a alipit de un alt bărbat. Au acceptat pe împărații pământului să le fie cap în locul lui Hristos, adevăratul Cap, și au intrat astfel într-o legătură ilegală cu împărații pământului.

Împăratul Germaniei de azi, în calitate de rege al Prusiei, este capul, pontiful suprem al Bisericii Luterane din Prusia. În țările Scandinave, Biserica Luterană este Biserica de Stat, și acolo de

asemenea capul Statului este capul Bisericii. În Anglia, suveranul este capul Bisericii Anglicane; iar în Scoția, același suveran este capul Bisericii (Presbiteriene) a Scoției. Și astfel, datorită faptului că aceeași persoană este suveranul ambelor țări, aceeași persoană este capul Bisericii în Anglia și a celeilalte în Scoția: este episcopal când este în Anglia, și presbiterian când este în Scoția. Independenței, sau Congregaționalității, care nu s-au alipit Statului în Europa, au făcut aceasta în coloniile din Noua Anglie, în timp ce Biserica Anglicană era biserica oficială în toate coloniile din Sud. Așa se face că în „Lumea Nouă”, Biserica și Statul au fost unite în fiecare colonie, cu excepția celei din Rhode Island, și întreaga influență a acestor biserici și a guvernelor coloniale se desfășura pentru susținerea legăturii ilegale a pretinsului Protestantism cu Statul, după exemplul întocmai al „Babilonului celui mare, mama.”

Dar în Virginia, imediat după formularea Declarației de Independență, prezbiterienii, baptiștii și quakerii au preluat conducerea într-o mișcare care a devenit universală și chiar națională de această parte a mării. Acea mișcare consta în absoluta separare a religiei de Stat, aducând bisericile înapoi la „principiile pe baza cărora a fost propagată la început Evanghelia și pe baza cărora Reforma ieșită din catolicism a dus-o mai departe.” După o luptă de aproape zece ani, această țintă splendidă a fost împlinită în Statul Virginia, „cu speranța că va ține pentru totdeauna.”

Îndelungata și universală discuție asupra acestui mare subiect în Statul Virginia a atras atenția tuturor celorlalte colonii către acest mare principiu; și atunci când, datorită triumfului principiului în Virginia, a fost convocată convenția pentru a formula Constituția și a pune bazele unui guvern pentru întreaga națiune, acest principiu al separării totale între Biserică și Stat a fost stabilit în Carta Națională și a fost recunoscut ca principiu fundamental al națiunii. De aici s-a răspândit influența lui și a determinat ca „în toate celelalte State Americane, articolele opresive referitoare la religie să nu mai fie aplicate, și în mod gradat să fie abrogate.”

Astfel, în marea națiune a Statelor Unite, Protestantismul a fost repus în poziția sa originală, ca la începutul Reformei, așa cum o cereau cele dintâi principii ale Reformei; și de asemenea, a fost

repus în poziția originală a Creștinismului, așa cum a fost predicat de Hristos și de apostoli, și așa cum o cer principiile fundamentale ale Creștinismului. Astfel, Protestantismul, - Biserica, deși împărțită în diferitele ei denominațiuni – întorcându-se iarăși la adevărul ei Domn, a fost îmbrăcată cu o putere care a făcut-o încă o dată și pe drept, „Poarta lui Dumnezeu.” Iar influența bună a acestui exemplu excelent a acționat asupra tuturor națiunilor din Lumea Veche, conducându-le pe calea luminii și a libertății care este calea adevăratului Protestantism, care este calea adevăratului Creștinism, care este calea separării totale a Bisericii de Stat: calea pe care Biserica pășește numai alături de adevărul ei Soț, depinzând numai de Dumnezeu.

Apoi, în 1840 – 1844 a venit timpul când „oricărei națiuni, oricărui neam, oricărei limbi și oricărui popor”, Dumnezeu i-a trimis mesajul „Evangheliei veșnice”, anunțând tuturor oamenilor: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.” Apocalipsa 14:6, 7. Întrucât Biserica din această mare națiune se afla în cea mai strânsă și mai curată relație cu Dumnezeu, față de orice altă biserică din lume – prin natura lucrurilor această Biserică trebuia să fie instrumentul ales prin care Dumnezeu să răspândească solia de binecuvântare și avertizare „oricărei națiuni, oricărui neam, limbă și popor.” De asemenea, prin natura lucrurilor, această națiune trebuia să fie locul în care această Solie să se ridice cu puterea sa, și din care să se răspândească spre toate națiunile.

A fost o minunată binecuvântare aceea pe care a avut-o Dumnezeu pentru Biserica Sa de la vremea aceea – o binecuvântare prin care ea ar fi putut să fie cu adevărat „Poarta lui Dumnezeu” pentru „fiecare națiune, neam, limbă și popor” de pe pământ. A fost o Solie de la Dumnezeu care deschidea în fața Bisericii perspectiva lungimii, lățimii, adâncimii și înălțimii slavei Evangheliei veșnice așa cum n-a mai fost văzută din zilele în care apostolii au predicat-o în plinătatea puterii sale. În această Solie era descoperită „taina lui Dumnezeu” în toată plinătatea ei – Dumnezeu manifestat în trupul omenesc – Hristos în oameni „nădejdea slavei.” Și toată această

binecuvântare și slavă trebuiau proclamate întregii lumi în vederea faptului că „a venit ceasul judecății Lui”; pentru ca oamenii să fie făcuți în măsură de a sta sfinți și fără vină înaintea lui Dumnezeu, pregătiți în toate privințele pentru a fi luați la cer fără a vedea moartea, la venirea preaslăvitului Domn.

Dar iată! În loc de a primi această minunată binecuvântare, în loc de a se desfăta și a se bucura că Dumnezeu i-a trimis o solie care să o îmbrace cu o asemenea putere încât să facă din ea instrumentul celei mai mărețe lucrări a lui Dumnezeu pentru salvarea națiunilor, ea a refuzat binecuvântarea, a respins solia lui Dumnezeu, și nu a vrut să umble în lumina care i s-a dat ei și întregii lumi.

Atunci, istoria s-a repetat din nou. Pentru că a respins astfel solia lui Dumnezeu, s-a produs din nou o „cădere” de la adevăr și cea care a fost „Poarta lui Dumnezeu” a devenit „confuzie”, și despre ea a trebuit să se spună „A căzut, a căzut Babilonul.”

Credința este tăria și salvarea Bisericii, ca și a individului. Credința este ca aerul pentru Biserică, la fel ca și pentru individ; și, asemenea aerului, trebuie să fie în mod constant și în fiecare moment folosită pentru a trăi prin ea; pentru că „neprihănitul va trăi prin credință;” iar credința vine prin auzirea cuvântului lui Dumnezeu.

Astfel, întrucât credința vine prin auzirea cuvântului lui Dumnezeu, oricând este respins vreun cuvânt al lui Dumnezeu, vreo solie a lui Dumnezeu, credința însăși este respinsă; pentru că este imposibil de a reține credința în timp ce se respinge singurul mijloc prin care vine credința. Mai departe: atunci când este respinsă o lumină suplimentară sau un adevăr adițional, aceasta înseamnă nu numai o respingere a acestei lumini sau adevăr suplimentar, ci și respingerea oricărei lumini sau adevăr deținut anterior. O persoană care refuză să respire, nu numai că refuză viața reînnoită, ci pierde și viața pe care o avea.

Acest adevăr este puternic ilustrat în cuvintele lui Isus referitoare la poporul care L-a respins în vremea în care era pe pământ: „Dacă nu așa fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum nu au nicio dezvinovățire pentru păcatele lor.” Ioan 15:22. Înainte de venirea lui Isus, poporul umbla în lumina credinței așa

cum o avea, iar Isus mărturisește că erau acceptați așa. Dacă aceste persoane ar fi murit înainte de venirea lui Isus, ar fi fost mântuite pentru că „n-ar fi avut păcat.” Dar când El a venit cu o asemenea lumină, adevăr și slavă; când le-a vorbit asemenea cuvinte cum nu le-au mai fost rostite niciodată; când a făcut printre ei asemenea lucrări cum nimeni nu mai făcuse vreodată; și când le-au respins pe toate și L-au refuzat; făcând așa au respins întreaga credință adevărată; nu numai credința prezentă în El și în solia Sa, ci, de asemenea și credința pe care au avut-o înainte ca El să fi venit, și care i-a făcut să fie primiți înaintea lui Dumnezeu înainte de venirea Sa. Potrivit acestor lucruri, Isus a spus mai departe: „Dacă n-aș fi făcut în mijlocul lor lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, nu ar avea păcat; dar acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu.” Versetul 24.

Oamenii nu pot respinge adevărul lui Dumnezeu, și totuși să păstreze adevărul lui Dumnezeu; ei nu pot refuza să umble în lumină, și să continue să meargă în lumină; ei nu-L pot urî pe Hristos și pe Dumnezeu, și să fie în continuare frații lui Hristos și copiii lui Dumnezeu.

De aceea, atunci când în 1840 – 1844 li s-a dat minunata solie de la Dumnezeu a Evangheliei celei veșnice, o solie a luminii, a binecuvântării și adevărului pentru fiecare națiune, neam, limbă și popor, aducându-le prezența, puterea și neprihănirea lui Dumnezeu care i-ar fi pregătit să reziste judecății – când aceasta a fost respinsă, și când solii lui Dumnezeu pe care el i-a trimis să le dea solia au fost urâți și persecutați, atunci cea care fusese „Poarta lui Dumnezeu” la vremea ei, a încetat de a mai fi „Poarta lui Dumnezeu” și a devenit numai „confuzie.”

Atât timp cât o persoană umblă în lumina lui Dumnezeu, cât timp iubește și acceptă adevărul lui Dumnezeu, indiferent de calea pe care vine acel adevăr, prezența și puterea lui Dumnezeu îl vor însoți și va avea influență asupra oamenilor. Atunci când Iacov a știut că nu avea putere să stea împotriva lui Esau care se apropia însoțit de patru sute de oameni înarmați, L-a căutat cu seriozitate pe Dumnezeu toată noaptea până la răsăritul soarelui; iar când îngerul a exclamat: „Lasă-mă să plec, pentru că se crapă de ziuă.” Iacov a

spus: „Nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.” „Omul acela i-a zis: „Cum îți este numele?” „Iacov”, a răspuns el. Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel; căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii, și ai fost biruitor.”” Geneza 32:26-28.

Permanentă prezență și putere a lui Dumnezeu este singura sursă adevărată a puterii legitime și influenței asupra oamenilor. Iar a continua să umbli în lumina crescândă, a primi adevărul suplimentar, este singurul mijloc real de a avea această permanentă prezență și putere a lui Dumnezeu; pentru că aceasta este singura cale a credinței; iar credința este singura cale prin care Dumnezeu locuiește cu noi, sau noi cu El. De aceea, este în natura lucrurilor faptul că oricând lumina crescândă sau adevărul adițional este respins, puterea și prezența lui Dumnezeu se pierd; și, prin aceasta se pierde adevărata sursă a puterii legitime și a influenței asupra oamenilor. Și ori de câte ori se întâmplă acest lucru, fie că este cazul unui individ, fie al unei biserici, această pierdere este sesizată de acel individ sau de acea biserică; și atunci rezultă consecința invariabilă de a recurge la invenții proprii, la mijloace lumești și externe, pentru a se asigura putere și influență asupra oamenilor.

În toate cazurile, în tot cursul istoriei, din zilele apostolilor până acum, când o biserică a refuzat să umble în lumina crescândă, când a refuzat adevărul adițional, s-a despărțit de prezența și puterea lui Dumnezeu, și atunci în mod invariabil a recurs la invenții proprii și la mijloacele lumești și externe pentru a-și asigura puterea și influența asupra oamenilor. Iar începând cu anii 1840 – 1844 așa s-a întâmplat cu această Biserică colectivă a Protestantismului din Statele Unite. Ea a respins solia lui Dumnezeu; astfel s-a despărțit de prezența și puterea lui Dumnezeu, pierzându-și puterea și influența asupra oamenilor.

Însă puterea aparține Bisericii lui Dumnezeu. Aceasta este sigur. Și ea vrea să aibă putere: ea trebuie să aibă putere, sau va pieri. Dar numai puterea lui Dumnezeu o poate păstra în viață. Prin oricare altă putere, oricât de mare ar fi, ea va pieri cu siguranță. Puterea lui Dumnezeu, așa cum este manifestată în adevărata Evanghelie a lui Hristos, atrage oamenii; căci este scris: „După ce

voi fi înălțat de la pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Dar, prin natura lucrurilor, după ce Biserica a respins puterea de atracție a Evangheliei celei veșnice a lui Hristos Cel crucificat, este constrânsă să recurgă la alte mijloace de a atrage oamenii. Iar când recurge la alte mijloace de a atrage oamenii, este din nou în natura lucrurilor faptul că nu îi atrage la Hristos, ci la sine. Se produce o „cădere.” Se înalță pe sine în locul lui Dumnezeu și atrage ucenici la sine.

Toți știu că bisericile Protestante din Statele Unite au urmat întocmai acest curs. Începând cu festivalurile căpșunilor din timpul verii și dineurile cu stridii din iarnă, au trecut prin stadii succesive ca „apucă sacoșă”, „iazurile de pește”, „sărută albinele”, „licitații”, „prăjiturile – clopoțel”, „serate nebunești”, loterii, tombole, etc., etc. Toate acestea sunt prea cunoscute pentru a mai avea nevoie de vreo dovadă.

Iar această gradație rea, de la temperat la tot mai intens, este foarte logică: pentru că atunci când bisericile au recurs la asemenea mijloace pentru a atrage mulțimea și a „influența masele”, formele moderate de divertisment au devenit curând răsuflăte. Iar acestea pierzându-și puterea de atracție, au trebuit inventate altele mai inedite. La rândul lor și acestea s-au învechit, pierzându-și puterea de atracție, așa că au trebuit inventate altele. Însă, în cele din urmă au ajuns să epuizeze acest fel de resurse.

Dar mai exista o sursă de putere și de influență asupra oamenilor de care încă nu s-au atins; aceasta era – Statul. Și după logica situației, și după logica întregului curs al istoriei, această putere a Statului nu a fost în final doar invocată, ci, prin amenințări cu pierderi politice pentru legislatori, și „prin intrarea cu buldozerul a reprezentanților lor în Congres”, efectiv au pus mâna pe puterea guvernului Statelor Unite; și de atunci se laudă că guvernul Statelor Unite este în mâinile lor. Și, după cum reiese din propriile lor declarații și după cum recunosc politicienii din conducerea națiunii, puterea Statului și influența legii constituie singura putere și influență de care depinde Biserica pentru a controla masele, și chiar pe membrii ei.

Astfel, aceste biserici au parcurs întregul drum după exemplul

„Babilonului celui mare, mama”; și, prin respingerea adevărului, prin despărțirea de Domnul lor și prin unirea lor cu Puterile pământului, s-au făcut adevărate fiice ale „Babilonului celui mare, mama prostituatelor și spurcăciunilor pământului.”

În felul acesta, respingerea soliei Evangheliei celei veșnice proclamată de primul dintre cei trei îngeri din Apocalipsa 14, a avut ca rezultat „căderea” de la adevăr și formarea fiicelor Babilonului. De aceea, a doua solie a devenit datorată lumii și trebuie vestită: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a făcut ca toate națiunile să bea din vinul mâniei desfrânării ei.” (KJV).

Și după cum prima „cădere de la credință” care a dat naștere Babilonului mama, a sfârșit cu formarea „Fiarei”, tot așa această ultimă cădere, care a dat naștere fiicelor Babilonului, sfârșește cu formarea „Chipului Fiarei.” Iar aceasta face necesară cea de-a treia dintre cele trei solii îngerești – marea și solemna Solie a Îngerului al Treilea – care le urmează pe primele două, „spunând cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.”” Apocalipsa 14:9,10.

Acesta este felul și cursul lucrurilor care fac necesar ca Solia Îngerului al Treilea să fie vestită lumii. Așa am fost aduși în timpul Soliei Îngerului al Treilea și în starea de lucruri care cer ca această solie să fie vestită. Așa suntem conduși la cercetarea Soliei Îngerului al Treilea, în modul în care are de-a face cu „Fiara și Chipul ei.”

Capitolul 15

Fiara și Chipul ei

Ce este Fiara? Ce este Chipul Fiarei? Aceste două puteri sunt descrise în cel de-al 13-lea capitol din Apocalipsa. Dar, de vreme ce acest capitol nu este decât complementul celui de-al 12-lea, trebuie studiat și cel al 12-lea în legătură cu cel de-al 13-lea pentru a obține cea mai bună imagine despre ceea ce este Fiara și Chipul ei.

La începutul celui de-al 12-lea capitol este descrisă o femeie îmbrăcată în soare, având luna sub picioare și pe cap o coroană cu 12 stele, care naște „un copil care avea să conducă toate națiunile cu un toiag de fier; iar copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său.” Acel „fiu al omului” este Isus Hristos. Psalmul 2:9; Apocalipsa 19:15, 16; Luca 24:50, 51; Marcu 16:9; Fapte 7:55; Evrei 8:1.

Femeia aceasta nu este altcineva decât Biserica lui Hristos, în splendoarea ei, „frumoasă ca luna” și „curată ca soarele.” În fața femeii a stat un balaur roșu „ca să-i mănânce copilul când îl va naște.” Despre acest balaur, despre chiar persoana sa, este declarat că este „șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana.” Dar Satana lucrează în această lume prin diferite mijloace. Mijloacele lui sunt oamenii și mai cu seamă grupurile de oameni care dețin puterile mondiale. Care a fost puterea de care s-a folosit Satana în strădania de a-L distruge pe Hristos imediat ce s-a născut? Irod. Dar cine a fost Irod? A fost mai mult decât o simplă persoană: el era regele iudeilor și al provinciei Iudea. Ba încă și mai mult decât atât; el a putut deveni rege numai pe baza unui decret al Senatului roman, numai având susținerea deosebită a lui Octavius Caesar și Marc Antoniu. Nu ar fi putut fi rege în Iudea nici măcar o zi dacă nu ar fi fost sprijinit de marea putere a Romei. Astfel, Irod, în poziția de autoritate pe care o deținea, era numai creația, reprezentantul puterii romane. De aceea, puterea romană a fost mijlocul pe care l-a folosit Satana în strădaniile lui de a-L distruge pe Hristos încă de când S-a născut.

Oricum, încercarea aceea a eșuat. Cu toate acestea, Satana nu și-a permis odihnă până când nu L-a distrus pe Domnul Hristos, – atât cât s-a putut și atât cât i-a stat lui și lumii în putere – până când nu L-a răstignit pe cruce și nu L-a îngropat, ca să-l ascundă de lume, într-un mormânt sigilat cu sigiliul roman. Toate acestea le-a realizat prin puterea romană – prin Pilat, guvernatorul roman. Dar a eșuat și de data aceasta; pentru că din moarte și din mormântul roman sigilat, copilul de parte bărbătească „a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.”

Atunci Satana și-a îndreptat toate eforturile, prin intermediul celui pe care l-a folosit ca unealtă a sa în lume – Imperiul Roman – împotriva femeii, care este Biserica, și „a persecutat femeia care născuse copilul.” (KJV). Acest lucru l-a făcut în tot timpul cât a dăinuit puterea romană. Și, pe tot parcursul timpului în care această putere a dăinuit, ea s-a identificat atât de mult cu Satana, cel care este în mod deosebit denumit balaurul, și a fost atât de îmbibată de spiritul lui, încât chiar această putere a fost denumită „balaurul.”

Apocalipsa 12:3, 4. Dar Roma, în faza aceasta a ei, Roma păgână, a căzut. Puterea aceasta, în această formă, a trecut. Ea a fost succedată de acea putere care, în cartea Apocalipsa, este denumită „Fiara.”

Astfel, este scris: „Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești și pe capete avea nume de hulă. Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?” I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în Cartea Vieții Mielului, care a fost junghiat.” Apoc. 13:1-8.

Observați că balaurul i-a dat acestei fiare, care este „Fiara”, puterea lui, și tronul lui și stăpânire (*autoritate* – KJV) mare. Este adevărat că puterea Romei păgâne, și tronul Romei păgâne, adică cetatea Romei, precum și stăpânirea Romei păgâne, au trecut în posesia acelei puteri care a succedat Romei păgâne. Dar și mai adevărat decât atât: adevărul este că balaurul în primul rând este Satana, și adevărul este că Satana i-a dat Fiarei puterea lui și tronul lui și o stăpânire mare. Un alt pasaj din cartea Apocalipsa, referindu-se la Roma, spune despre ea că este acolo „unde este scaunul de domnie al lui Satana.” Apocalipsa 2:13.

Astfel, puterea, tronul și autoritatea Fiarei au fost primite de la Satana; chiar dacă Fiara a primit puterea, tronul și autoritatea care aparținuseră acelei faze a Romei care a trecut.

Această nouă fază a Romei, cu puterea ei mondială, a fost folosită în continuare de Satana în persecutarea femeii. „Și femeii

i-au fost date două aripi ale unui vultur mare ca să zboare în pustie, în locul ei unde este hrănită pentru o vreme, vremuri, și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui.” Apocalipsa 12:14. Iar Fiara, marele instrument de anvergură mondială al șarpelui cel vechi, care este diavolul și Satana, „a făcut război cu sfinții” și i-a biruit și „i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.” Iar această putere i-a fost dată pentru a dura 42 de luni – „o vreme, vremuri, și jumătatea unei vremi”, „1260 de zile.” Apocalipsa 13:7; 12:6, 14. Această perioadă a început în anul 538 d.Hr. și, continuând 1260 de ani, ajungem la anul 1798. A început în anul 538 d.Hr. pentru că în acel an a fost deșezădăcinată ultima dintre cele trei puteri care trebuiau smulse din rădăcini înainte de stabilizarea papalității, nu doar ca Biserica, ci ca putere mondială; și s-a sfârșit în anul 1798 când papalitatea a fost dusă în captivitate, odată cu capturarea și prizonieratul Papei Pius VI, din ordinul directoratului francez.

Apoi urmează ridicarea și descrierea Chipului Fiarei, după cum este scris: „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea exercita toată puterea fiarei dintâi de dinaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Făcea minuni mari până acolo că făcea să se coboare foc din cer pe pământ în fața oamenilor, și amăgea pe locuitorii pământului prin minunile pe care avea puterea să le facă în fața Fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă un Chip al Fiarei care avea rana de sabie și trăia. Și avea putere să dea viață Chipului Fiarei, ca Chipul Fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina Chipului Fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, sau numele Fiarei sau numărul numelui ei.” Apocalipsa 13:11-17 (KJV).

Iar această putere, denumită aici „Chipul Fiarei”, vorbind ca un balaur și folosind toată puterea Fiarei dintâi, este, la rândul ei, folosită de Satana, „balaurul cel mare”, tot pentru a persecuta Biserica; așa cum este scris: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus

să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” Apocalipsa 12:17.

Acest lucru ne conduce cu siguranță la Solia Îngerului al Treilea; deoarece Chipul Fiarei îi obligă pe toți să se închine Fiarei și să primească semnul ei. Iar Solia Îngerului al Treilea îi avertizează pe toți să nu se închine Fiarei și Chipului ei și să nu primească semnul ei. Satana folosește aceste puteri în mânia lui față de rămășița Bisericii, care îi stârnește mânia îndeosebi prin faptul că păzesc poruncile lui Dumnezeu și pentru că au mărturia lui Isus Hristos. Iar Solia Îngerului al Treilea, pentru a-i salva pe oameni de la închinarea în fața Fiarei și Chipului ei, îi cheamă pe toți la păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus. Toate aceste lucruri se petrec în perioada rămășiței Bisericii, care este ultima Biserică. Iar Solia Îngerului al Treilea se încheie cu venirea Domnului și cu biruința asupra Fiarei și Chipului ei de către aceia care primesc Solia Îngerului al Treilea.

Din descrierea oferită în Cuvânt oricine poate vedea că Fiara este papalitatea; și, prin natura lucrurilor, Chipul Fiarei este Chipul papalității. Dar, ce este, în câteva cuvinte, papalitatea? Este unirea Bisericii cu Statul, legătură în care Biserica este supremă și folosește puterea Statului pentru scopurile ei despotice și persecutoare. Iar Fiara s-a format prin unirea Bisericii decăzute cu marea putere mondială a Romei. De aceea, prin natura lucrurilor, Chipul Fiarei trebuie să fie un alt caz mare și remarcabil în care Biserica decăzută se unește cu o mare putere mondială, și folosește puterea statului, după asemănarea papalității.

Dar unde, în lume, trebuie să descoperim Chipul Fiarei? Observați despre Chipul Fiarei că trebuie să fie „făcut”; căci s-a zis „locuitorilor pământului să facă un Chip al Fiarei.” (KJV) Și singurul loc în care un astfel de chip, sau imagine poate fi făcută trebuie să fie o națiune în care, la început, nu a existat așa ceva. Și deoarece Fiara este unitatea Bisericii cu Statul, iar Chipul Fiarei trebuie să fie „făcut” într-o națiune în care, la început, nu a existat așa ceva, este suficient de clar despre Chipul Fiarei că trebuie să apară – trebuie să fie „făcut” – într-o națiune în care nu a existat unire între Biserică și Stat. Iar această ordine de lucruri din care ia

naștere Chipul Fiarei, a fost văzută „ridicându-se” la finele celor 1260 de ani, pe vremea când Fiara era dusă în „captivitate.”

Așadar, unde, în anul 1798, am putea găsi pe pământ o națiune care se „ridică” și în care nu exista legătură între Biserică și Stat? De fapt, în orice perioadă a istoriei lumii din era Creștinismului, unde s-a ridicat vreo națiune în care nu a existat legătură între Biserică și stat? În Statele Unite, și numai în această națiune dintre toate locurile de pe pământ. În anul 1798 această națiune era pe deplin formată și fondată, în ordine, sub Constituția ei. Pe data de 4 Martie 1797 a luat sfârșit cel de-al doilea mandat al primului președinte al națiunii și a fost inaugurat cel de-al doilea președinte. Astfel, în 1798 această națiune putea fi văzută „ridicându-se” pentru a-și ocupa locul ei printre puterile pământului; întrucât, de la acea dată, a devenit oficial stabilită și a început să înainteze liniștit, sigur și ferm, într-o carieră națională.

Și a fost liberă de orice legătură dintre Biserică și Stat. Separarea totală între religie și Stat a constituit unul dintre principiile fundamentale în fondarea națiunii, și a fost pe drept mândria națiunii în fața lumii. Aceasta a fost singura națiune de pe pământ la acea dată, sau din întreaga istorie de la scrierea cărții Apocalipsa, care a început astfel și în care nu a existat niciun fel de unire între Biserică și Stat.

De aceea, această națiune constituie singurul loc din lume unde li se poate spune pe bună dreptate „locuitorilor pământului” „să facă” o unire a Bisericii cu Statul – „un Chip al Fiarei.” În consecință, Statele Unite, având în vedere această putere ca națiune, reprezintă locul unde trebuie găsit Chipul Fiarei. Acest lucru este sigur pentru că în nicio altă națiune nu se regăsesc specificațiile din aceste versete, în timp ce în această națiune se regăsesc toate.

Astfel, cel de-al 12-lea capitol al Apocalipsei reprezintă o schiță a puterilor folosite de Satana împotriva Bisericii lui Dumnezeu, de la prima venire a lui Hristos și până la cea de-a doua Sa venire. Aceste puteri sunt trei: Balaurul, Fiara și Chipul Fiarei. Și acestea trei sunt Roma păgână, Roma papală și Roma americană.

Capitolul 16

Lucrarea Fiarei

Căutând să descoperim cauza celor Șapte Trâmbițe – capitolul 1 – am urmărit istoria Bisericii și a apostaziei de-a lungul primelor trei faze. Acest lucru ne-a condus la formarea papalității. În sfatul dat de Hristos Bisericii Sale în următoarea ei fază, El este forțat să vorbească despre „câteva lucruri” pe care le are împotriva ei; și motivul pentru care s-au găsit aceste lucruri împotriva ei este că o îngăduie pe „Izabela, femeia aceea care se autoîntitulează profet.” Apocalipsa 2:20. (KJV)

În istoria vechiului Israel, Izabela este femeia păgână cu care s-a căsătorit regele Ahab, care și-a adus cu ea închinarea și practicile păgâne, printre care, cea mai de seamă, închinarea la soare. Însă, ea nu s-a mulțumit numai să aducă închinarea ei păgână și zeul ei, ci a căutat să substituie întreaga închinare a lui Dumnezeu, și chiar pe Dumnezeu Însuși, forțându-i tot poporul să se închine soarelui prin

Baalii pe care i-a introdus. Acest lucru l-a făcut cu atâta severitate prin puterea pe care o avea de a persecuta, încât în Israel nu au mai rămas decât „șapte mii care nu-și plecaseră genunchiul înaintea lui Baal.” Și chiar și aceștia erau atât de împrăștiți și ascunși, încât profetul Ilie credea că numai el a rămas atunci când îl căutau ca să-l omoare.

Corespunzător acestei a patra faze a Bisericii din cursul celor Șapte Biserici, este cea de-a Patra Pecete din seria celor Șapte Peceti. Căci este scris: „Când a rupt Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: ‚Vino și vezi!’ M-am uitat și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce stătea pe el se numea Moartea și împreună cu el venea, după el, Locuința Morților. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului.” Faptul că aici se vorbește despre uciderea sfinților lui Dumnezeu este clarificat de chiar următorul verset: „Când a rupt Mielul pecetea a cincia, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră.” Apocalipsa 6:7-9.

Toate acestea ne conduc la aplicarea expresiei „Izabela, femeia aceea”, asupra papalității, în dispensațiunea creștină.

În timpul domniei Izabelei, atunci când regele l-a acuzat pe Ilie ca fiind cel „ce nenorocște pe Israel”, profetul a răspuns: „Nu eu nenorocesc pe Israel, ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și v-ați dus după Baali.” 1 Regi 18:17, 18.

Izabela din vechime a făcut ca poporul nu doar să uite poruncile lui Dumnezeu, ci și să cinstească idolii. Și ea nu doar i-a făcut să uite poruncile lui Dumnezeu și să venereze idolii, ci să venereze și soarele.

La fel s-a întâmplat și cu Izabela modernă: odată cu formarea papalității, a fost introdusă idolatria – închinarea la icoane – și aceasta s-a întins până când a ajuns universală în Biserică. Iar atunci când, în secolul al șaptelea, s-au făcut eforturi pentru a o abandona, Biserica Romei, sub Papa Grigore II și succesorii săi, a apărat icoanele și închinarea la ele susținându-și cauza până când cel de-al șaptelea Conciliu general, din 24 septembrie până în 23 octombrie

787, cel de-al doilea Conciliu de la Nice, a confirmat printr-un decret închinarea la icoane, și a stabilit-o ca parte legitimă din închinarea catolică. „Scena a cuprins pe reprezentanții Papei Adrian și pe patriarhii din răsărit; decretul au fost formulate de președintele Tarasius și ratificate prin aclamațiile a 350 de episcopi. Ei au decretat în unanimitate că închinarea la icoane este în acord cu Scriptura și cu rațiunea, cu părinții și conciliile Bisericii.” - „*Declinul și căderea*” cap. 79.

De asemenea, în ceea ce o privește pe Izabela modernă, nu i-a fost suficient să-i facă pe oameni să uite poruncile lui Dumnezeu și să venereze idoli, dar a trebuit să-i determine să venereze și soarele. Odată cu formarea papalității s-au pus bazele venerării soarelui, și aceasta cu excluderea slavei care trebuia dată lui Dumnezeu. Prin această acțiune, mai mult decât prin orice altceva, s-a descoperit cu adevărat acel „om al fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul (locul de închinare al) lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” 2 Tesaloniceni 2:3, 4.

În discursul lui Pavel către prezbiterii Bisericii din Efes, el a afirmat că dintre episcopi se vor ridica oameni „care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.” Fapte 20:30. Aceasta nu este decât exprimarea unei alte trăsături ce arată că „decăderea”, părăsirea dragostei dintâi care este descrisă în cele Șapte Biserici, în cele Șapte Peciți, și în 2 Tesaloniceni 2, este dezvoltarea papalității. În Daniel 8:12 această dezvoltare este descrisă ca având loc cu ajutorul unei „oști” care „i-a fost dată ... din pricina fărădelegii.” (KJV).

Învățătorii cu mintea distorsionată nu doar au învățat lucruri stricăcioase pentru a trage ucenici după ei mai degrabă decât după Hristos, dar au făcut lucrul acesta și pentru „a trage” pe ucenici chiar de la Hristos, la ei. Ei aveau nevoie de ucenici atrași după ei, pentru a putea dobândi putere; și orice mijloc care putea atrage mulțimile, era imediat folosit de ei. Pentru acest scop au adoptat filozofia păgână, au copiat mistериile păgâne, au adoptat formele păgâne și ziua de închinare a soarelui. Prin aceste mijloace, „din pricina

fărădelegii”, apostazia a reușit să adune „o oaste” chiar înainte ca unirea Bisericii cu Statul să ia naștere în Imperiul Roman; iar atunci când acea unire s-a produs, oastea s-a mărit extrem de mult.

„Prin înglobarea întregii populații a Imperiului Roman, Biserica a devenit cu adevărat o Biserică a maselor, o Biserică a poporului, dar în același timp, mai mult sau mai puțin, o Biserică a lumii. Creștinismul a devenit o chestiune la modă. Numărul ipocriților și a formaliştilor a crescut rapid; disciplina strictă, zelul, sacrificiul de sine și dragostea frățească au dispărut proporțional, și multe dintre obiceiurile și metodele păgâne, sub alte denumiri, s-au strecurat în închinarea lui Dumnezeu și în viața poporului creștin. Statul Roman se dezvoltase sub influența idolatriei, și nu putea să fie transformat printr-un act magic. De aceea, odată cu procesul de secularizare, s-a dezvoltat și tendința spre păgânism.” *Schaff – „Istoria Bisericii Creștine.”*

Dorința după putere a constituit secretul acestui curs, încă de la început; căci nimeni nu vrea să strângă ucenici pe lângă el, decât dacă o face pentru a obține putere. Iar după ce această oaste a fost astfel adunată, în aceasta s-a găsit un stimulent pentru ambiție printre acești conducători și învățători răi, fiecare căutând să obțină pentru sine poziția de putere supremă. Eusebiu spune că „unii care aparent erau dintre păstorii noștri, lăsând deoparte legea pietății, s-au aprins unii împotriva altora în conflicte mutuale numai pentru a da naștere la neînțelegeri și amenințări, rivalitate, ostilitate și ură, fiind tensionați în a-și asuma guvernarea ca pe un fel de suveranitate.”

Guvernarea asupra Bisericii și asupra acestei oștiri adunate prin fărădelege, nu era singura pe care o doreau: ei doreau guvernarea de orice fel – atât cea civilă, cât și cea ecleziastică; atât Statul, cât și Biserica. Iar când Unitatea dintre Biserică și Stat a fost realizată, a fost complet deschisă calea pentru conducătorii ambițioși ai Bisericii să obțină controlul asupra puterii civile și astfel să-și asigure guvernarea civilă ca pe un fel de suveranitate proprie, și pentru a o folosi mai departe spre a-și mări și fundamenta puterea lor ecleziastică.

Dar chiar în acest punct Biserica a dat peste o dificultate pe

care, în ambiția ei oarbă, nu o luase în calcul, și datorită căreia, pentru a-și menține puterea pe care o câștigase, a fost obligată să-și asigure controlul puterii civile. A descoperit că disciplina ei era incapabilă de a înfrâna „oastea” rea pe care și-o adunase prin fărâdelege; iar dacă disciplina Bisericii trebuia menținută în cadrul acestei „oști”, ea putea fi menținută numai prin puterea Statului. Oricum, Biserica a fost nu numai dispusă, dar și bucuroasă să folosească această putere; deoarece acesta era un pas care avea să-i mărească puterea, iar puterea constituia singura țintă în fiecare stadiu al acestei proceduri, încă de la cel dintâi pas făcut și de la cele dintâi cuvinte rostite în afirmarea lucrurilor stricate pentru a-i atrage pe ucenici după ei.

Principala caracteristică a Bisericii Romei, de la debutul apostaziei – și, de fapt, culmea apostaziei – a fost exaltarea duminicii. Aceasta a fost semnul autorității ei; aceasta a fost cheia ambiției și puterii ei. Iar acum puterea Statului era acaparată cu bucurie de către Biserică pentru a realiza o mai mare, ba chiar supremă exaltare a duminicii și, prin aceasta, pentru a impune disciplina Bisericii nu doar printre cei ce aderaseră la Biserică, ci și printre cei care nu aderaseră. Prin aceste mijloace ea putea impune autoritatea Bisericii și putea pretinde supunerea față de autoritatea Bisericii, celor care nu aveau în niciun fel vreo legătură cu Biserica.

Acest lucru, dintr-o dată i-a conferit putere asupra tuturor; iar ea a susținut, și Statul a confirmat, că această putere era puterea lui Dumnezeu. Motivul este acela că „apăruse în Biserică o falsă teorie teocratică”, teorie care țintea la „formarea unui Stat sacerdotal, subordonându-l pe cel secular într-o manieră falsă și aparentă.” Această teorie teocratică era deja predominantă în timpul lui Constantin; și ... episcopii în mod voluntar se făcuseră dependenți de el în neînțelegerile lor, și prin hotărârea de a face uz de puterea Statului pentru înaintarea scopurilor lor.

Această teorie teocratică falsă și formarea Statului sacerdotal – o teocrație falsă – reprezintă temelia și explicația întregului curs al lucrurilor în formarea Fiarei, și a rolului legislației duminicale în formarea Fiarei.

O adevărată teocrație este guvernarea lui Dumnezeu. O

teocrație falsă este o guvernare a oamenilor în locul lui Dumnezeu. Adevărata teocrație este împărăția lui Dumnezeu Însuși; teocrația falsă este o guvernare a oamenilor în locul lui Dumnezeu, fiind prezentată oamenilor drept împărăția lui Dumnezeu.

În cadrul acelei intrigi dintre Biserică și Stat, Biserica din Roma s-a pretins a fi Israel oprimat de noul „Faraon” Maxentius. Constantin era noul „Moise”, „chemat de Dumnezeu” să elibereze pe „Israel” din „Egipt” și de sub opresiunea „Faraonului.” Iar când această eliberare a fost realizată, episcopii bisericii au pretins și au insistat că împărăția lui Dumnezeu venise, așa cum fusese profețit de Daniel.

În cadrul sistemului astfel format, Statul nu trebuia doar să fie subordonat Bisericii, dar trebuia să fie servul Bisericii pentru a o asista în procesul de aducere a întregii lumi în noua „împărăție a lui Dumnezeu.” Episcopii erau canalul prin care voia lui Dumnezeu trebuia adusă la cunoștința Statului. De aceea, punctele de vedere ale episcopilor trebuiau să fie pentru guvern expresia voinței lui Dumnezeu; și orice legi ar fi socotit episcopii că sunt necesare pentru a face funcționale principiile teocrației lor, era datoria lor de a le asigura.

Astfel, de îndată ce Biserica Catolică și-a asigurat recunoașterea și sprijinul Statului, a obținut din partea împăratului un edict prin care se cerea punerea de-o parte a duminicii în mod deosebit pentru scopul devoțiunii. Pe data de 7 martie anul 321 d.Hr., Constantin, jucat pe degete de noua și falsa teocrație, a emis faimosul său edict duminical care, atât în conținut cât și în intenție, reprezintă modelul original al tuturor legilor duminicale care au fost concepute de atunci. Edictul sună astfel:

„Constantin, Împărat Augustus, către Helpidius. În venerabila zi a soarelui, magistrații și populația din orașe să se odihnească, și toate atelierele să fie închise. La țară, însă, persoanele angajate în agricultură pot să-și continue treburile în mod liber și legitim; pentru că deseori se întâmplă ca o altă zi să nu fie potrivită pentru semănat sau pentru plantarea viei; să nu se piardă darul cerului prin neglijarea momentului propice pentru astfel de operațiuni. (emis în 7

martie, Crispus și Constantin fiind consulii, fiecare pentru a doua oară.)” – *Traducerea lui Schaff din latină, „Istoria Bisericii Creștine” vol. II. Sec.75, par.5*

Toți știm că atunci când Israel din vechime a fost cu adevărat eliberat din Egipt de către Domnul, le-a fost dat Sabatul, și, prin lege, trebuia păzit în acea guvernare a lui Dumnezeu, adevărata teocrație. Iar stabilirea păzirii duminicii prin lege, în teocrația cea nouă și falsă a celui de-al patrulea secol, a fost încă un pas făcut de creatorii noii teocrații, în imitarea celei originale. Punerea de-o parte a duminicii în noua teocrație și păzirea ei fiind stabilită și impusă prin lege, a constituit o imitare a actului lui Dumnezeu de stabilire a păzirii Sabatului în teocrația originală. Acest punct de vedere este confirmat de mărturia unuia dintre episcopii de seamă din acele timpuri, precum și unul dintre episcopii principali angajați în formarea Fiarei. Acestea sunt cuvintele:

„Toate lucrurile care trebuiau făcute în Sabat, le transferăm în ziua Domnului.” – *Eusebius, „Comentarii la Psalmi”, 92.*

Astfel, schimbarea Sabatului – respingerea Sabatului Domnului și înlocuirea acestuia cu duminica – este trăsătura esențială, instrumentul principal în apariția Fiarei. Acest lucru este confirmat de fapte ulterioare din cadrul procedeelelor urmate în cadrul acestei schimbări vătămătoare. Într-un discurs susținut de același Eusebius „în onoarea lui Constantin” și în prezența acestuia, cu ocazia a celei de-a treizecea aniversări a domniei împăratului, el a declarat că Dumnezeu i-a dat lui Constantin o mare dovadă a binefacerii Sale, pe măsura serviciilor sfinte ale împăratului aduse Lui, prin faptul că i-a permis să celebreze trei decade – 30 de ani – și că acum intra în cea de-a patra. El a relatat modul în care împăratul, la finele fiecărui deceniu, a avansat câte unul din fiii săi, făcându-i parte de puterea imperială; iar acum, întrucât nu mai avea un alt fiu, avea să-și extindă aceeași favoare asupra unei alte rudeni. El a explicat cele spuse, astfel:

„Pe cel mai învârstă, care poartă numele tatălui, l-a primit ca partener în imperiu aproape de sfârșitul primei decade a domniei sale; pe cel de-al doilea, următorul ca vârstă, la cea de-a doua decadă; și pe cel de-al treilea, în același fel, la sfârșitul celui de-al treilea deceniu, ocazie pentru care avem festivalul de față. Iar acum, pentru că a început cea de-a patra perioadă, iar timpul domniei sale este încă prelungit, el dorește să-și extindă autoritatea imperială prin a invita și alte rude de-ale lui să aibă parte de puterile sale; și, fiind în scaunul Cezarilor, împlinește prezicerea sfinților profeți potrivit cu ceea ce au spus cu veacuri înainte: „Iar sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția.”” – *Eusebius*, „*Discurs în cinstea lui Constantin*.” *Cap. III.*

Apoi, întrucât soarele era zeitatea supremă în această nouă împărăție a lui Dumnezeu, pentru edificarea împăratului adorator al lui Apolo, episcopul a desenat un tablou al acestuia înfățișându-l în postura soarelui în carul său, traversând lumea. Și a definit noul sistem de guvernământ ca „monarhie a lui Dumnezeu” după „originalul divin”, după cum urmează:

„În cele din urmă, investit cu o asemănare a suveranității cerești, el își îndreaptă privirile de sus, și ÎȘI FORMEAZĂ GUVERNAREA PĂMÂNTEASCĂ POTRIVIT MODELULUI ORIGINALULUI DIVIN, simțind putere în ASEMĂNAREA ACESTUIA CU MONARHIA LUI DUMNEZEU.” – *idem*.

Întrucât sistemul de guvernământ fondat astfel, era considerat ca fiind chiar împărăția lui Dumnezeu, legile promulgate pentru promovarea intereselor acelei împărății trebuiau să fie în mod necesar religioase. Întocmai așa declară și Eusebiu cu următoarele cuvinte.

„Din nou, Păstrătorul universului ordonează cerurile și pământul, precum și împărăția cerească, potrivit voinței Tatălui Său. Întocmai la fel, împăratul nostru, pe care El îl iubește, prin faptul că

îi aduce pe cei peste care domnește pe pământ la singurul născut, Cuvânt și Mântuitor, îi face supuși potriviiți pentru împărăția Sa.” – *idem.*, cap.2.

Iar legile duminicale au fost principalele legi dintre toate care au fost emise în interesul acestei „împărății a lui Dumnezeu.” Căci, prin acestea, autoritatea Bisericii a fost extinsă peste cei care nu aparțineau Bisericii, în aceeași măsură ca și peste cei ce aparțineau; iar acest lucru nu s-a întâmplat în cazul niciunei alte legi. În consecință, legea duminicală a fost principalul mijloc prin care oamenii au fost aduși „la singurul născut, Cuvânt și Mântuitor”, și făcuți „supuși potriviiți pentru împărăția Sa.”

La fiecare pas pe calea apostaziei, la fiecare pas făcut în adoptarea formelor închinării la soare ca și în adoptarea și păzirea duminicii însăși, a existat un protest constant împotriva acestora din partea tuturor creștinilor adevărați. Cei care au rămas credincioși lui Hristos și adevărului din cuvântul curat al lui Dumnezeu, au păzit Sabatul Domnului potrivit poruncii, și potrivit cuvântului lui Dumnezeu care declară Sabatul ca semn prin care Domnul, Creatorul cerurilor și al pământului, se distinge de toți ceilalți zei. De aceea, acești creștini au protestat împotriva fiecărei faze și forme de închinare la soare. Alții au făcut compromis, îndeosebi în răsărit, păzind atât Sabatul cât și duminica. Dar în Apus, sub influențele Romei, și sub conducerea Bisericii și a episcopiei Romei, numai duminica a fost adoptată și păzită.

Împotriva relației Biserică – Stat, ca și împotriva fiecărui pas pe calea apostaziei, au existat proteste vehemente din partea tuturor adevăraților creștini. Dar când s-a ajuns la punctul în care Biserica să impună prin puterea Statului păzirea duminicii, protestul a devenit mai puternic ca oricând. Un surplus de putere a fost conferit protestului în acest punct prin faptul că a fost susținut prin chiar cuvintele din argumentele pe care Biserica Catolică le folosisese atunci când era respinsă, mai mult decât curtată de autoritatea imperială. Acest lucru, cumulat cu puterea argumentului în dreptul chestiunii referitoare la ziua care ar trebui păzită, a slăbit foarte mult forța legii duminicale. Iar, atunci când, la aceste considerații, s-a

adăugat scutirea atât de largă ce permitea ca acei ce locuiau „la țară, în deplină libertate” să-și desfășoare activitățile normale în ziua duminicii, și când cei ce păzeau Sabatul au desconsiderat legea duminicală, efectul ei a fost în mare măsură anulat.

De vreme ce orice lipsă de respect față de duminică, sau orice slăbire a importanței ei ar fi împiedicat oamenii să devină „supuși potriviți” pentru această „împărăția a lui Dumnezeu”, a devenit necesar ca Biserica să asigure o legislație care să elimine orice excepție, și să interzică respectarea Sabatului, pentru a potoli puternicul protest al păzitorilor Sabatului. Așa că, odată cu necesitatea situației, „adevărata poruncă divină” a lui Constantin și a Conciliului de la Nice ca „nimic” să nu se păstreze „în comun cu evreii”, s-au pus bazele și autoritatea unei legislații care să sfârșame cu desăvârșire păzirea Sabatului Domnului și să așeze păzirea duminicii, în locul acestuia. Astfel, Conciliul de la Laodicea a promulgat următorul canon:

„CANONUL 29 – Creștinii să nu iudaizeze și să nu fie leneși Sâmbăta (în Sabat, atât în greacă, cât și în latină), ci să lucreze în această zi; dar să păzească ziua Domnului cu sfințenie și, pentru că sunt creștini, dacă este posibil, să nu lucreze în această zi. Dar dacă vor fi găsiți că iudaizează, vor fi dați afară (blestemați, în greacă și latină) de la Hristos.” – *Hefele, „Istoria Conciliilor Bisericii”*.

Raportul lucrărilor Conciliului de la Laodicea nu este datat. Au fost sugerate mai multe date, dintre care 362 d.Hr. pare să fi fost cea mai acceptată. Hefele spune că se poate să fi avut loc cel târziu în 380 d.Hr. Dar oricare ar fi data, înainte de 380 d.Hr., având în vedere condiția politică a imperiului, legea aceasta nu ar fi putut fi aplicat ca lege imperială. În 378 d.Hr. Teodosius, un soldat spaniol, a devenit împărat al părții de Răsărit. În 380 d.Hr. a fost botezat în Biserica Catolică. Imediat s-a dat un edict în numele celor trei împărați, care porunca tuturor supușilor imperiului, indiferent de partida sau numele de care țineau, să adopte credința Bisericii Catolice și să-și asume numele de „creștini catolici.”

Întrucât de acum „Statul însuși a recunoscut Biserica drept

biserică, și s-a străduit să o susțină în urmărirea principiilor ei și în atingerea scopurilor ei.” (*Neander*); și pentru că Teodosius a poruncit deja ca toți supușii lui „să se alăture degrabă religiei care a fost predicată de Sfântul Petru romanilor, a cărei sfântă tradiție” a fost păstrată și care a fost apoi „mărturisită de pontiful Damasus” al Romei; și pentru că a ordonat acum ca toți „să-și asume titlul de creștini catolici”, a fost ușor de a aduce puterea imperială în sprijinul decretelor Bisericii și de a pune în aplicare Canonul Laodicean.

Acum s-a ivit posibilitatea pe care Biserica o așteptase de mult. Și a făcut uz de ea. Cât de repede posibil și-a adus la existență legea dorită; căci, „printr-o lege din anul 386, vechile schimbări efectuate de împăratul Constantin au fost impuse cu o și mai mare rigurozitate. În general, tranzacțiile civile de orice natură au fost strict interzise duminică. Oricine o călca era considerat vinovat de un sacrilegiu.” – *Neander*.

Prin acțiunea aceasta de substituie a păzirii duminicii în locul respectării Sabatului Domnului, papalitatea a împlinit profeția din cuvântul lui Dumnezeu care spune că „se va încumeta să schimbe vremurile și legea” Celui Preaînalt. Daniel 7:25.

Capitolul 17

Lucrarea Chipului Fiarei

Fiara a fost făcută în Imperiul Roman. Ea s-a născut din unirea Bisericii apostate cu Statul Roman.

În capitolul 16 am văzut că singurul loc în care Chipul Fiarei putea fi făcut este Statele Unite; iar Chipul Fiarei, atunci când este făcut, trebuie să constituie o legătură de unire între o Biserică apostată și Statul American.

În capitolul anterior s-a arătat faptul că în Biserica apostată din timpul Imperiului Roman a „apărut în Biserică o teorie teocratică falsă” care ținea „formarea unui Stat sacerdotal, prin subordonarea elementului secular față de ea într-o manieră falsă și aparentă,” și că episcopii care au susținut această falsă teorie teocratică erau hotărâți „să folosească puterea Statului pentru atingerea scopurilor lor.”

Încă din 1863, în Statele Unite există o organizație a conducătorilor bisericești care susține exact aceeași „falsă teorie teocratică”; și, exact ca aceia din vechime, sunt decizii „să facă uz de puterea Statului pentru atingerea scopurilor lor.”

Această organizație, de la înființarea ei, este cunoscută ca Asociația pentru Reformă Națională. Ei susțin că:

„Orice guvernare pe baza unor legi echitabile, este o guvernare a lui Dumnezeu; o republică guvernată astfel este guvernată de El, prin popor, și este o teocrație la fel de adevărată și reală ca și comunitatea lui Israel. Refuzul recunoașterii acestui fapt reprezintă o impietate tot atât de necugetată ca aceea a omului care persistă în refuzul de a recunoaște că Dumnezeu este Autorul existenței sale.”

Expresia „legi echitabile” din această declarație se referă numai la legile care corespund voinței acestor Reformatori Naționali. Ei declară că „adevărata teocrație este încă în viitor... și prosperitatea omenirii depinde de întronarea lui Hristos în legi și legislatori.” „Hristos va fi regele acestei lumi – da, cu adevărat, REGELE ACESTEI LUMI în domeniile ei de la cauză la efect, -

rege al curților ei de judecată, al campusurilor ei, al comerțului ei, - rege al școlilor și mănăstirilor ei, - rege al obiceiurilor și constituțiilor ei. ... Împărăția lui Hristos trebuie să intre în lege pe poarta politicii.”

Am văzut de asemenea că la formarea Fiarei, atunci când episcopii au reușit să aducă pe deplin puterea Statului sub controlul lor pentru a-și duce la îndeplinire scopurile, au declarat că venise împărăția lui Dumnezeu. Conducătorii bisericești din această națiune de astăzi, care susțin aceeași „falsă teorie teocratică”, afirmă, ca și ceilalți, că atunci când vor reuși să aducă puterea Statului sub controlul lor spre a fi folosită potrivit propriei lor voințe pentru atingerea propriilor lor scopuri, împărăția lui Dumnezeu va veni. Ei spun:

„Când vom atinge apogeul, ... vom intra în lumina blândă dar glorioasă a zilelor mileniului, când se va spune: „Împărățiile acestei lumi au trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său.””

Conducătorii falsei mișcări teocratice de astăzi, asemenea celor din secolul patru, sunt hotărâți „să facă uz de puterea Statului pentru atingerea scopurilor lor.” Astfel, de la începuturile mișcării lor au cerut și au acționat pentru obținerea unui amendament la Constituția Statelor Unite care să așeze tot ceea ce ei numesc „legi, instituții și obiceiuri creștine, pe o bază legală de netăgăduit în cadrul legii fundamentale a țării,” și apoi, fiind „imprimat acest caracter în Constituția noastră,” prin puterea națională „să se impună legile moralității creștine tuturor celor care vin printre noi.”

În timp ce solicită un amendament constituțional prin care să-și atingă scopurile, au fost mereu gata ca prin orice mijloace, constituționale sau neconstituționale, să-și atragă de partea lor recunoașterea și puterea guvernului.

Astfel, când, în 1892, Curtea Supremă a Statelor Unite a declarat într-o decizie că „aceasta este o națiune creștină”, organizația pentru Reforma Națională s-a agățat de ea imediat și cu bucurie, și a făcut uz de ea pe orice cale posibilă pentru a-și atinge scopurile. Ei au declarat cu satisfacție „„Aceasta este o națiune

creștină.’ Aceasta înseamnă guvernare creștină, legi creștine, instituții creștine, practici creștine, cetățenie creștină.”

La fel cum în apostazia originală și în falsa teocrație care a dat naștere Fiarei, principalul lucru avut în vedere, a fost înălțarea duminicii; la fel, în apostazia aceasta modernă și falsă teocrație, înălțarea duminicii constituie mereu principalul scop. Și, așa cum în cazul formării Fiarei, legislația duminicală a fost mijlocul prin care Biserica și-a asigurat puterea Statului prin care să oblige pe toți, chiar și pe cei care nu aparțineau Bisericii, să se supună doctrinei și disciplinei Bisericii, la fel acum în formarea Chipului Fiarei legislația duminicală este folosită în exact același scop și exact în aceeași manieră.

Astfel, atunci când, prin declarația Curții Supreme din 29 februarie 1892 că „aceasta este o națiune creștină” guvernul național a fost aliniat atât de mult voinței lor, ei au exclamat imediat:

„Această decizie este vitală pentru chestiunea duminicii în toate aspectele ei ... Iar această decizie importantă este bazată pe principiul fundamental potrivit căruia religia este întipărită în structura organică a guvernului american – o religie care recunoaște, și care este destinată să mențină duminica drept zi de odihnă și închinare.”

În capitolul anterior am văzut că, în originala teocrație falsă, de îndată ce Biserica Catolică a fost sigură de recunoașterea și sprijinul Statului, a făcut presiuni asupra Statului cu cereri pentru stabilirea și impunerea duminicii prin lege, și a făcut totul în opoziție față de Sabatul Domnului. La fel, în moderna falsă teocrație, de îndată ce a fost publicată declarația Curții Supreme că „această este o națiune creștină,” aceștia au făcut presiuni asupra guvernului național și, prin amenințări cu ruină politică pentru toți cei care ar fi refuzat, această falsă teocrație și-a asigurat aici recunoașterea și stabilirea duminicii, și totul în opoziție față de Sabatul Domnului.

CĂCI, pe 10 iulie 1892, în cadrul ședinței Senatului Statelor

Unite, a fost citită din Biblie cea de-a Patra Poruncă drept „argument” pentru legislația în dezbatere cu privire la Târgul Internațional de la Chicago: „pentru închiderea expoziției în ziua Sabatului.” Legea propusă a fost adoptată în acea zi. Dar, de teamă ca nu cumva expoziția să fie de fapt închisă în Sabat în loc de duminică, la două zile după ce a fost adoptată, s-a introdus un amendament prin care cuvintele „închiderea expoziției în ziua Sabatului” au fost șterse, în locul lor fiind introduse cuvintele „închiderea părții mecanice din expoziție în prima zi a săptămânii, în mod uzual numită duminică.”

Schimbarea aceasta s-a făcut în mod expres în cuvintele legislației, deoarece pentru aplicarea poruncii a patra la închiderea expoziției în Sabat, acest amendament trebuia să explice și să decidă ca managerii expoziției să nu o închidă „în ultima zi a săptămânii, în conformitate cu ceea ce respectă evreii și Bapțiștii de Ziua a Șaptea;” ci „să fie închisă în prima zi a săptămânii, cunoscută în general ca Sabatul Creștin.” Această legislație a fost adoptată ca lege cu aprobarea Camerei Reprezentanților și a executivului națiunii.

Astfel, așa cum în acțiunile și în fondarea falsei teocrații din cel de-al patrulea secol, prin legislație și prin lege Sabatul Domnului a fost înlocuit cu duminică; la fel, în acțiunile și în fondarea falsei teocrații a secolului 19, prin legislație și prin lege, Sabatul Domnului a fost înlocuit cu duminică. Aceasta, în secolul patru și în Statul Roman, a fost formarea Fiarei. Aceasta, în secolul 19 și în Statul American, este pas cu pas și punct cu punct, asemănarea exactă a ceea ce s-a petrecut în secolul patru. Este chiar repetarea ei. De aceea, nu este nimic mai puțin decât formarea Chipului Fiarei.

La începutul acestui capitol am afirmat despre „Chipul Fiarei, că atunci când se va forma, va consta într-o legătură a unei Biserici apostate cu Statul American.” Iar acum, pentru ca toți să vadă cât de sigur este că este o apostazie din partea Protestanților faptul de a fi implicați în ceea ce am relatat, vom cita următoarea declarație autoritară care arată ce este cu adevărat Protestantismul „în chiar esența lui”:

„Principiile conținute în celebrul Protest din 19 aprilie 1529 constituie însăși esența Protestantismului. Acest Protest se opune față de două abuzuri ale omului în materie de credință: primul este intruziunea magistratului civil; cel de-al doilea, autoritatea arbitrară a Bisericii. În locul acestor abuzuri Protestantismul așează puterea conștiinței deasupra magistratului și autoritatea cuvântului lui Dumnezeu mai presus de Biserica vizibilă. În primul rând, el respinge puterea civilă în ce privește lucrurile divine și afirmă împreună cu apostolii și profeții: ‚Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.’ În prezența lui Carol al Cincilea, Protestantismul înalță coroana lui Isus Hristos.” – *D’Aubigne* – „*Istoria Reformei*”, Vol. 13, cap. 6.

Așa cum știe toată lumea, în cadrul legislației pentru duminică de astăzi, se pretinde de-a lungul Statelor Unite că aceasta are în vedere numai Sabatul „civil.”

Niciodată nu a fost prezentată vreo pretenție mai nefondată decât aceasta pentru susținerea duminicii drept Sabat civil. Duminica, drept zi de odihnă, în tot ceea ce este legat de ea, nu conține nici cea mai mică relație cu ceva civil. Forma ei prezentă, întreaga ei istorie, originea ei – totul demonstrează adevărul că legislația duminicală nu poate fi altfel decât religioasă.

Mișcarea pentru duminică din zilele noastre nu este decât o renaștere sau o continuare a ceea ce a fost și în trecut. Întreaga legislație duminicală a noilor State este o imitare a ceea ce a fost în cele 13 State care, la început, au constituit cele 13 Colonii. Iar Coloniile dețineau legi duminicale pentru că toate (cu excepția Rhode Island, care nu a avut nici legislație duminicală) aveau o legătură de unire între religie și Stat.

Printr-o astfel de legislație Coloniile nu au făcut decât să continue ceea ce au adus cu ei din căminele lor de baștină din Europa. Țările lor de origine din Europa au moștenit legislația aceasta din timpul când papalitatea guverna Europa. Iar legislația

duminicală din timpul în care papalitatea guverna Europa, nu a fost decât continuarea legislației duminicale care și-a avut originea în ridicarea papalității, în secolul patru.

Atunci, întrucât legislația duminicală de astăzi este legată, prin genealogia ei de netăgăduit, de legislația duminicală din timpul ridicării papalității în secolul patru, este foarte clar faptul că natura acelei legislații de la origine marchează caracterul legislației duminicale pentru totdeauna. De aceea, studiul acestei chestiuni în zilele formării Fiarei, reprezintă de asemenea un studiu al legislației duminicale din timpul prezent și al formării Chipului Fiarei.

Într-un studiu anterior am văzut că, în strategia urmată de falsa teocrație a episcopilor din secolul patru, atunci când Biserica a fost ridicată la primirea favorii imperiale și a devenit una cu Statul, s-a susținut că acest lucru era stabilirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Și, datorită acestui fapt, duminica a fost înălțată în această falsă împărăție a lui Dumnezeu, în imitarea stabilirii Sabatului în mijlocul poporului Israel după eliberarea lor din Egipt și fondarea adevăratei teocrații. Și „toate lucrurile care trebuiau făcute în Sabat, noi,” au spus episcopii, „le transferăm” asupra zilei de duminică.

Toate acestea arată că legislația duminicală a fost, în esența ei, în orice idee și scop al ei, religioasă și numai religioasă. Și așa cum a fost la origine, așa rămâne pentru totdeauna. Înregistrarea sub formă de statut a unei instituții sau rit religios nu poate niciodată transforma ceea ce este religios în ceva civil. Dimpotrivă, imprimă statutului caracterul religios. O asemenea legislație este doar religioasă, și în esență este o unire a Bisericii cu Statul, după asemănarea papalității.

Înălțarea fărădelegii

Despre papalitate, Fiara, unul dintre cele trei elemente care se înalță împotriva lui Dumnezeu, este scris că „se va încumeta să schimbe vremurile și legea” Celui Preaînalt. Papalitatea a făcut aceasta, atât cât i-a stat în putere, atunci când a dat deoparte Sabatul Domnului și, sub blestem papal, a condamnat păzirea lui, înălțând duminica în locul acestuia.

Am oferit destul de complex dovada care demonstrează împlinirea profeției care afirmă că se va „încumeta să schimbe vremurile și legea” Celui Preaînalt. Această schimbare a Sabatului este cea care, mai mult decât orice, descoperă acea trăsătură a papalității prin care Cuvântul lui Dumnezeu o distinge ca fiind „omul păcatului” – prin „călcarea legii” – și „taina fărădelegii.”

Spunem aceasta pentru că există un principiu în procedura guvernamentală, recunoscut ca atare prin lege, și privit la fel în decursul istoriei, care afirmă că reeditarea din partea unui guvern subordonat, mai ales cu schimbări, a unei legi concepută de autoritatea superioară acelui guvern al Statului subordonat, este „echivalentă cu o declarație de independență” din partea guvernului subordonat. Un exemplu din istorie ne poate ajuta să înțelegem principiul:

În 1698, ca și acum, Irlanda era în posesiunea Marii Britanii. Coloniștii englezi din Irlanda reprezentau puterea de acolo și aveau propriul lor parlament – camerele Lorzilor și a Comunelor – un soi de guvernare locală. „Camerele Lorzilor și a Comunelor din Irlanda și-au permis nu numai să reediteze un Act Englez care fusese conceput în mod expres pentru a-i supune, dar l-au reeditat și cu schimbări. Schimbările au fost într-adevăr mici; dar schimbarea chiar și numai o unei singure litere era echivalentă cu o declarație de independență.” Dar, „colonia din Irlanda era de fapt dependentă; era dependentă nu numai prin legea regatului, ci prin chiar natura lucrurilor. Era absurd să se pretindă independența pentru o comunitate care nu putea înceta de a mai fi dependentă fără a-și înceta existența.” – *Macaulay* – „*Istoria Angliei*” cap. 23. Din perspectiva acestui principiu au fost rostite și scrise și cuvintele din

Matei 5:17-19 și Daniel 7:25.

De aceea, orice putere, oricare ar fi ea, oricum ar fi organizată, și oriunde s-ar afla pe pământ, care-și permite să introducă legea lui Dumnezeu în legislație, ba mai mult și cu schimbări, prin chiar acest lucru se declară independentă față de Dumnezeu. Papalitatea a făcut acest lucru atunci când, prin acțiunile ei, Sabatul a fost incorporat în legislație, ba mai mult, tot ceea ce ținea de acesta a fost transferat unei alte zile, incorporând astfel în legislație legea lui Dumnezeu cu modificări. Aceasta a fost declarația de independență față de puterea și guvernarea lui Dumnezeu. Și aceasta nu putea fi mai puțin decât chiar culmea aroganței nelegiurii.

Iar acum, așa cum a fost deja arătat, guvernul Statelor Unite repetă exact acțiunea papalității. Atunci când guvernul Statelor Unite a introdus cea de-a patra poruncă a legii lui Dumnezeu în propria legislație, și apoi în mod deliberat în legislația sa a schimbat Sabatul poruncii cu duminica – prin chiar acest lucru guvernul Statelor Unite, asemenea papalității, și-a declarat independența față de puterea și guvernarea lui Dumnezeu. Este imposibil ca vreo putere să schimbe mai sigur Sabatul, atât cât o poate face, decât a făcut-o guvernul Statelor Unite după asemănarea papalității dinaintea sa.

Doar două puteri dintre cele care au fost în lume s-au gândit la un astfel de lucru: catolicismul și Imperiul Roman; Protestantismul și Statele Unite. Prima este Fiara, iar cea din urmă Chipul Fiarei.

Căci această acțiune a Statelor Unite a fost realizată sub presiunile unei Biserici apostate, tot așa cum s-a realizat schimbarea în Imperiul Roman. Din 1888 până în 1892 întreaga mișcare pentru Reformă Națională a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a determina Congresul și întregul guvern al Statelor Unite să facă ceea ce liderii acestei mișcări știau că este un lucru neconstituțional și anume, ca guvernul Statelor Unite să decidă în problema Sabatului prin lege și să stabilească Duminica drept sabbatul american.

În timp ce mișcarea pentru Reformă Națională depunea eforturi în acest sens, întrucât Congresul nu răspundea suficient de prompt la cererea lor, ei au adăugat amenințări la „petițiile” și la celelalte eforturi ale lor. Amenințările din partea elementelor

religioase unite din țară susțineau că se angajau că nu mai voteze și să nu mai susțină vreun membru al Congresului și nici vreun senator sau reprezentant care va refuza să-și dea acordul la cererile lor pentru închiderea Expoziției Columbiene duminică (în „sabatul creștin”, „ziua Domnului” etc.). Și toată lumea știe, sau cel puțin au avut posibilitatea să afle că Congresul a cedat în fața acestor amenințări și a declarat în mod public că nu „îndrăznește” să facă altfel.

Iar atunci când, bazat pe Constituție, s-a făcut un efort pentru a se anula decizia neconstituțională a Congresului, și pentru a se aduce națiunea și guvernul din nou în armonie cu Constituția și cu principiile fundamentale sănătoase ale națiunii, aceeași mișcare religioasă și-a reînnoit amenințările, adăugând și altele care se potriveau scopului lor. Rezultatul a fost că comitetul Congresului care trebuia să hotărască asupra chestiunii și care, astfel, decidea pentru întregul Congres, a exclus în mod definitiv Constituția din considerentele sale și a ținut cont în exclusivitate de cererile acelei uniuni religioase. Și au făcut aceasta pentru că, așa cum a fost afirmat de unii reprezentanți în Congres, dacă nu ar fi procedat astfel, singurul rezultat ar fi fost „stârnirea animozității împotriva târgului și crearea împotrivirii din partea oamenilor bisericești.”

Așa cum a declarat o Curte Judecătorească a Statelor Unite încă în 1891, situația se prezintă astfel:

„Datorită unui fel de avantaj artificial, păzitorii duminicii și-au asigurat ajutorul legii civile, și s-au folosit de acel avantaj cu o mare tenacitate, în ciuda reclamației pentru libertate religioasă și a progresului făcut în vederea separării absolute a Bisericii de Stat. ... Iar eforturile de a anula avantajul mai sus menționat prin decizie juridică în favoarea dreptului civil de a nu lua în considerare schimbarea, mi se pare a fi inutil. ...”

Același judecător a continuat gândul astfel:

„Creștinii se pot alarma și ar putea înlocui stelele și celelalte simboluri ale libertății civile de pe drapelele oștirilor lor înarmate, cu simbolul crucii lui Hristos, și să lupte pentru religia lor pe

cheltuiala guvernului lor civil. Ei au făcut acest lucru în vremurile trecute și o pot face din nou. Iar omul de stat care trece cu vederea o posibilitate ca aceasta și pune astfel în pericol pacea publică, nu este înțelept. ...

Civilul, spre deosebire de omul bisericesc, cu toate că sunt uniți în aceeași persoană, poate găsi în principiul păstrării ordinii publice o garanție satisfăcătoare pentru a supune prejudecății religioase și fanatismului sprijinul acelor legi, atunci când cererea pentru un astfel de sprijin poate deveni o forță care ar periclita ordinea publică. S-ar putea să fie o forță care să se micșoreze în mod constant, dar dacă este suficient de puternică pentru a produce agitație, omul de stat o privește ca pe un factor în problemă.”

Astfel, prin fărâdelegea confirmată a ligii Reformei Naționale – adică a Protestantismului apostat al Statelor Unite – guvernul Statelor Unite a fost atras în cursa de a se declara independent față de puterea și guvernul lui Dumnezeu – o cursă a fărâdelegii marcată la origine de însăși „taina fărâdelegii.” Pe baza acestui exemplu, din ziua aceea până acum fărâdelegea s-a înălțat și s-a răspândit în această națiune ca un val imens, iar acum este urmată de națiunea însăși pentru că respinge Declarația de Independență și abandonează Constituția națiunii prin practica prezentă de a „guverna fără Constituție.”

În vremea aceea noi ne-am așteptat la aceste lucruri și am vorbit despre ele. La 9 august 1894 am scris și publicat următoarea declarație: „Mulțimile de oameni din Statele Unite sunt uimite și confuze privind cât de răspândit și persistent este spiritul violenței și fărâdelegii pe tot cuprinsul țării. Însă pentru cei care au observat cu atenție mișcările publice din ultimii doi, trei ani, nu este nimic de mirare și nici nu sunt nedumeriți de toate aceste lucruri sau chiar de lucruri mai grave care ar putea să apară. Într-adevăr, cei care au studiat cu atenție mișcările publice din ultimii doi sau trei ani s-au așteptat la această răspândire a spiritului de violență și nelegiuire; iar acum, în loc de a aștepta că se va sfârși în stadiul actual deși e atât de răspândit, se așteaptă să devină universal.”

Pe atunci am relatat faptele, vorbind despre schimbarea Sabatului de către această națiune, și am afirmat în continuare că

prin toate acestea „liderii Bisericii demonstrează că nu au niciun respect pentru nicio lege, ci numai pentru cea pe care ei înșiși o acceptă în mod arbitrar. Căci fără cea mai mică ezitare; ba mai degrabă cu cea mai mare îndrăzneală, ei au nesocotit și călcat în picioare cu bună știință legea supremă a Statelor Unite – Constituția. Ei au oferit exemplul și au stabilit principiul fărădelegii absolute.

„Aceste fapte demonstrează că ei, în loc de a fi adevărații păstrători ai legii, sunt printre cei dintâi călcători de lege din țară – cei mai nelegiuți din întreaga națiune. Și nici acest lucru nu este de mirat. Căci, pentru a-și duce la îndeplinire scopul acesta rău al lor, din toată inima au strâns bucușii mâna papalității – acea putere pe care Domnul o numește ‚fărădelege’ și însăși ‚taina fărădelegii’. 2 Tesaloniceni 2:3, 7. Având în vedere un astfel de exemplu, poate fi surprinzător faptul că fărădelegea se manifestă prin alții de-a lungul întregii țări ca niciodată înainte, și că violența inundă țara de la un ocean la altul?

„Din cauza exemplului de fărădelege dat de ‚cei mai buni oameni ai țării’, din cauza principiului violenței și fărădelegii, impus cu forța guvernului de către bisericele asociate din țară – din cauza aceasta noi ne-am așteptat ca doar violența și nelegiuirea să se răspândească în țară, și ne așteptăm ca acest spirit să devină universal.

„Nu vrem să spunem că fazele particulare ale fărădelegii care au fost în ultimul timp manifestate în atât de multe părți ale țării, au fost realizate de factori umani care au urmat în mod conștient și intenționat exemplul de fărădelege oferit de biserici; dar vrem să spunem că există un spirit al lucrurilor care trebuie întotdeauna luat în considerare. Există Spiritul ordinii și spiritul dezordinii. Și atunci când Spiritul ordinii este atât de mult insultat, iar în locul Lui este ales și urmat cu persistență spiritul dezordinii, ca în acest caz – și când lucrul acesta este făcut chiar de către cei ce pretind a fi reprezentanții Spiritului ordinii pe pământ – atunci lucrurile sunt lăsate sub stăpânirea spiritului dezordinii și fărădelegii și nu mai rămâne nimic decât ca acest spirit să domine și să crească până când va deveni universal.”

Este un adevăr faptul că, odată cu schimbarea Sabatului, cu

această dărmare a memorialului lui Dumnezeu și înălțarea în locul lui a contrafacerii papale de către guvernul Statelor Unite, în 1892-1893, sub amenințările Protestantismului apostat condus de liga Reformei Naționale, guvernul Statelor Unite a fost predat spiritului dezordinii și fărâdelegii, la fel cum s-a întâmplat Imperiului Roman în secolul patru. Iar fărâdelegea, individuală și națională, va spori aici, la fel cum s-a întâmplat în Imperiul Roman în secolul patru, până când va prăbuși în ruine această națiune așa cum a prăbușit în ruine Imperiul Roman.

Și datorită acestui lucru, pentru a salva oamenii de la fărâdelege și ruină, chiar acum răsună avertismentul Îngerului al Treilea către această națiune și către întreaga lume: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.”

Cele șapte trâmbițe care prezintă marile națiuni de astăzi așa cum sunt astăzi, își au fundamentul în apostazia menționată în cea dintâi și cea de-a treia din cele Șapte Biserici și în primele trei din cele Șapte Sigilii. Și prin cele Șapte Trâmbițe, Solia Îngerului al Treilea care este solia specială a lui Dumnezeu către marile națiuni și chiar către toate națiunile de astăzi, își găsește fundamentul în apostazia menționată în prima și cea de-a treia din cele Șapte Biserici și în primele trei din cele Șapte Sigilii. Așa stau lucrurile pentru că acea apostazie a dat naștere Fiarei; iar Solia Îngerului al Treilea apare în timpul formării Chipului Fiarei, îndreptându-și avertismentul împotriva închinării în fața Fiarei și a Chipului ei. Și, prin natura lucrurilor, Chipul Fiarei își are originalul în Fiară.

Rezultatul pentru Imperiul Roman al apariției Fiarei în Imperiul Roman, cu ajutorul Imperiului Roman, a fost ruina totală a imperiului. Această ruinare a fost realizată de puternicele armate ale popoarelor din nord care au mărșăluit sub primele patru din cele Șapte Trâmbițe. Iar rezultatul, pentru lume, al facerii Chipului Fiarei și al închinării înaintea Fiarei și Chipului ei în lume și de către lume, va însemna ruina totală a lumii prin intermediul armatelor puternice ale unui alt popor care va mărșălui sub cea de-a Șaptea trâmbiță, acompaniat de notele grozave ale „ultimei trâmbițe.”

Referitor la acest lucru este scris: „Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel Sfânt ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape! O zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime. Ca zorile dimineții se întinde peste munți un popor mare și puternic, cum n-a mai fost din veac, și nici în vremurile viitoare nu va mai fi. Arde focul înaintea lui, și pâlpâie flacăra după el. Înaintea lui țara era ca o grădină a Edenului, și după el este un pustiu sterp: nimic nu-i scapă. Parcă sunt niște cai și aleargă ca niște călăreți. Vin huruind ca niște care pe munți și pâraie ca o flacăra de foc când mistuie miriștea; par o puternică oștire, gata de luptă. Tremură popoarele înaintea lor și toate fețele îngălbenesc. Aleargă ca niște războinici, se suie pe ziduri ca niște războinici, fiecare își vede de drumul lui și nu se abate din cărarea lui. Nu se împing unii pe alții, fiecare ține șirul, se năpustesc prin săgeți și nu se opresc din mers. Se răspândesc în cetate, aleargă pe ziduri, se suie pe case și intră pe ferestre ca un hoț. Înaintea lor se cutremură pământul, se zguduie cerurile, soarele și luna se întunecă și stelele își pierd lumina. Domnul face să tune glasul Lui înaintea oștirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare și Cel ce împlinește cuvântul este puternic. Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșată! cine o poate suferi?” Ioel 2:1-11.

„Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă Cel credincios și Cel adevărat și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag din fier. Și va călca cu picioarele teasca vinului mâniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR. Apoi am văzut un înger care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare și a zis tuturor păsărilor, care zburau prin mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu ca să

mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților și carnea a tot felul de oameni, liberi și robi, mici și mari!’ Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui. Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea a fost prins proorocul mincinos care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.” Apocalipsa 19:11-21.

Capitolul 19

Marea nevoie după Solia Îngerului al Treilea

Sabatul Domnului, ziua a șaptea pe care El Însuși a numit-o și a fixat-o; pe care a enunțat-o cu propria Sa voce din cer; care este a Sa, peste care Și-a pus binecuvântarea, pe care a sfințit-o și pe care a

pus-o de o parte – această zi, Sabatul Domnului, este semnul a ceea ce este Isus Hristos pentru cei care cred în El. Respectarea ei prin credință – adevărata ei respectare – aduce în viața credinciosului în Isus, prezența vie și puterea lui Isus Hristos așa cum nimic altceva nu o poate face. Acest lucru este adevărat și orice om poate să cunoască aceasta prin credință în Isus.

Să studiem cu sinceritate acest gând important. Este scris: „Sfințiți Sabatele Mele; iar ele vor fi un semn între Mine și voi pentru ca să ȘTIȚI că Eu sunt Domnul Dumnezeu VOSTRU.” (KJV). De aceea, prin intermediul Sabatului, cel care îl sfințește va cunoaște nu numai că Domnul este Dumnezeu, dar și că Domnul este Dumnezeu său. Dar a-L cunoaște pe Dumnezeu nu înseamnă numai a ști că El este, ci și cum este El; căci Numele Său nu este simplu: „EU SUNT,” ci „EU SUNT CEL CE SUNT,” – Eu sunt ce sunt, Eu sunt ceea ce sunt, - astfel încât „cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El este Cel care răsplătește pe cei ce-L caută cu stăruință,” (KJV) – trebuie să creadă nu numai că El este, ci și cum este. De aceea, întrucât Sabatul este un semn pe care l-a stabilit Dumnezeu prin care cei care-l sfințesc pot ști că El este Domnul Dumnezeu lor, rezultă cu deplină certitudine că în Sabat se găsește ceva prin care cei care-l sfințesc pot găsi cunoașterea de Dumnezeu. În el există ceva prin care cel care-l sfințește poate cunoaște ce este Dumnezeu pentru persoana care crede în El. Cu alte cuvinte, Sabatul este un mijloc al revelației lui Dumnezeu.

Acest lucru se vede și mai clar în adevărul că „nimeni nu cunoaște ... pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.” Matei 11:27. Astfel, Dumnezeu este cunoscut numai așa cum este descoperit în Isus Hristos. Cum este Dumnezeu, este descoperit numai prin Hristos și poate fi cunoscut numai în Hristos. „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.” De aceea, Hristos este pentru totdeauna „Dumnezeu cu noi.” 2 Corinteni 5:19; Matei 1:23.

Acum, întrucât Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care oamenii pot cunoaște că El este Domnul și întrucât El este cunoscut numai așa cum este descoperit în Hristos, cu toată certitudinea adevărului putem spune că Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin

care cei care-l sfințesc Îl pot cunoaște pe Dumnezeu așa cum este descoperit în Isus Hristos – semnul prin care oamenii pot cunoaște ce este Dumnezeu pentru credinciosul în Isus.

Din nou: Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care cei care-l sfințesc pot ști că Domnul îi sfințește. Ezechiel 20:12. Dar niciun om nu poate fi sfințit decât prin credința care este în Isus Hristos. Fapte 26:18. De aceea, întrucât Sabatul este semnul Domnului care arată că El îi sfințește pe oameni și întrucât oamenii pot fi sfințiți numai prin credința în Isus, este clar că Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care oamenii pot cunoaște puterea sfințitoare și puritatea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos.

Acesta este motivul pentru care numai credinciosul poate intra în odihna lui Dumnezeu în Sabat, după cum este scris: „Noi fiindcă am crezut, intrăm în odihnă.” Și acesta este motivul pentru care Israel, care nu a crezut, nu a putut intra în odihna lui Dumnezeu, așa cum este scris: „Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea.” Dar „cui a jurat El că n-au să intre în odihna Lui, dacă nu celor care nu au crezut? Deci vedem că ei nu au putut intra datorită necredinței.” (KJV). Astfel, credința în Isus Hristos este, și mereu a fost scopul Sabatului, și întreaga viață a păzirii Sabatului.

Atunci, pentru că Sabatul este semnul a ceea ce este Dumnezeu în Hristos pentru credincios, înseamnă că în Sabat trebuie să găsim ceea ce se găsește și în Hristos. Cu alte cuvinte, pentru că Sabatul este semnul prin care oamenii pot cunoaște că Dumnezeu este Domnul, și pentru că Dumnezeu poate fi cunoscut numai în Isus Hristos, înseamnă că în Sabat se regăsește chiar reflectarea lui Isus în ceea ce este El pentru credincios. Dacă nu ar fi așa, nu ar putea fi un astfel de semn.

De aceea, haideți să privim Sabatul așa cum l-a făcut Dumnezeu, și să privim la ceea ce Domnul a făcut atunci când a făcut Sabatul, motiv pentru care a și devenit Sabatul Domnului. Mai întâi El a creat toate lucrurile. Apoi S-a oprit din lucrările Lui și S-a odihnit în ziua a șaptea. Atunci El a binecuvântat ziua a șaptea. A sfințit-o și a pus-o de-o parte. De aceea Sabatul este:

1. Semnul care amintește de Dumnezeu în calitate de Creator: este o aducere aminte a manifestării puterii Lui creatoare. Este un

semn între el și poporul Său pentru totdeauna deoarece „în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul și în ziua a șaptea S-a odihnit și S-a înviorat.” Exodul 31:17. (KJV)

2. În Sabat se găsește odihna lui Dumnezeu; „căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‚Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’ Și aici este zis iarăși (El a vorbit despre ziua a șaptea): ‚Nu vor intra în odihna Mea!’” Evrei 4:4, 5.

3. În Sabat se află binecuvântarea lui Dumnezeu; căci El „a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” Geneza 2:3.

4. În Sabat se găsește sfințirea lui Dumnezeu; căci „El a sfințit ziua Sabatului.” Dar numai prezența lui Dumnezeu este cea care sfințește. Atunci când Moise, atras de priverștea tufei aprinse care nu se mistuia, s-a întors și s-a apropiat pentru a privi, „Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: ‚Moise! Moise!’ El a răspuns: ‚Iată-mă!’ Dumnezeu a zis: ‚Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” Exodul 3:4, 5. Locul acela a devenit un pământ sfânt datorită prezenței „Celui care era în rug.” Iar atunci când Iosua, lângă Ierihon, a văzut „un om care stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână” și L-a întrebat „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmași?”, „El a răspuns: ‚Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului.’ Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: ‚Scoate-ți încălțăminte din picioare; căci locul pe care stai este sfânt.” Iosua 5:13-15. Ceea ce a făcut să fie sfânt locul pe care stătea Iosua, era prezența „Căpeteniei oștirii Domnului”, care era acolo. Și pentru că prezența Domnului este cea care sfințește, ceea ce a sfințit ziua a șaptea, Sabatul Domnului, a fost prezența Celui ce S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Sa.

5. Sabatul are în el sfințirea lui Dumnezeu; pentru că El nu doar a binecuvântat ziua a șaptea, ci a sfințit-o, – a pus-o de-o parte pentru întrebuințare sfântă și pentru slujirea Domnului, – pentru ca prezența Lui să rămână în el; căci ceea ce sfințește, nu este numai prezența trecătoare, ci prezența permanentă, locuirea specială a lui Dumnezeu într-un loc; căci este scris: „locul acela va fi sfințit de

slava Mea;” căci „Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel, și voi fi Dumnezeuul lor.” Exodul 29:43, 45. (În versiunea KJV, nota marginală spune, „Israel va fi sfințit de slava Mea” – n.tr.)

Astfel, strâns legată de Sabat este puterea creatoare a lui Dumnezeu; odihna lui Dumnezeu; binecuvântarea lui Dumnezeu; prezența lui Dumnezeu care sfințește; continua, permanenta prezență a lui Dumnezeu care purifică.

Și toate acestea le găsește credinciosul în Hristos; căci:

1. Mai înainte de toate credinciosul găsește în Isus puterea creatoare a lui Dumnezeu manifestă în crearea lui din nou, când îl face o făptură nouă; căci „noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” Efeseni 2:10.

2. Credinciosul găsește în Isus odihna lui Dumnezeu; căci, după ce găsește în Hristos puterea creatoare care-l face nou, el încetează să mai facă lucrările lui, așa cum și Dumnezeu a încetat, și intră în odihna lui Dumnezeu în Hristos. Evrei 4:10. De aceea este scris: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Matei 11:28, 29.

3. Credinciosul găsește în Hristos binecuvântarea lui Dumnezeu; căci „Dumnezeu, după ce a ridicat pe Fiul Său Isus, L-a trimis ca să vă binecuvânteze întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.” Fapte 3:26. Și „Dumnezeul și Tatăl Domnului Isus Hristos ... ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești în locurile cerești în Hristos.”

4. Credinciosul găsește în Hristos prezența lui Dumnezeu care îl sfințește; căci este scris: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. ... În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi. ... Dacă mă iubește cineva va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el.” Ioan 14:18, 23. Și „Dumnezeu a voit să le facă cunoscut („sfinților Săi”) care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.” Coloseni 1:27.

5. Credinciosul găsește în Hristos prezența permanentă a lui

Dumnezeu care îl sfințește; căci este scris: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” Ioan 14:23; și „Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu.” 1 Ioan 4:15; „Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui în ei și voi umbla în ei; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” 2 Corinteni 6:16. (KJV)

Astfel, se vede lămurit faptul că în Sabat se găsește reflectarea exactă a tot ceea ce credinciosul găsește în Isus; din acest motiv Sabatul este un semn pentru oricine îl sfințește, semn prin care el cunoaște că Domnul, Creatorul cerurilor și al pământului, este Dumnezeul său. Și pentru că nimeni nu-L cunoaște pe Dumnezeu decât așa cum este descoperit în Isus Hristos; și pentru că Sabatul are atașat lui reflectarea a tot ceea ce credinciosul găsește în Isus; este în mod clar semnul lui Dumnezeu, prin care cel care îl sfințește poate găsi cunoașterea de Dumnezeu așa cum este El descoperit în Hristos.

Împreună cu toate acestea trebuie reținut faptul că în Hristos și prin El a creat Dumnezeu toate lucrurile; căci „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. ... Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.” Ioan 1:1-3. „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.” Coloseni 1:16. Astfel, Hristos a fost Cel care a creat toate lucrurile; Hristos a fost Cel care S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui; Hristos a binecuvântat ziua a șaptea pentru că în ea S-a odihnit; prezența lui Hristos a fost cea care a pus ziua deoparte; și prezența continuă și permanentă a lui Hristos este cea care a sfințit și sfințește ziua a șaptea. De aceea, Hristos Însuși a fost Cel care a atașat Sabatului zilei a șaptea ceea ce este reflectarea Lui Însuși, ceea ce este expresia a ceea ce El este pentru credinciosul în El, astfel încât oricine vrea să sfințească Sabatul să poată cunoaște că Domnul, care este cunoscut numai în Hristos, este Dumnezeul său.

Odihna lui Dumnezeu se găsește în ziua a șaptea; iar odihna lui Dumnezeu se găsește în Hristos. Este imposibil ca odihna lui Dumnezeu să existe în locuri opuse; căci în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, în El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.” Odihna lui Dumnezeu este aceeași, oriunde s-ar afla. De aceea, întrucât odihna lui Dumnezeu este mereu aceeași, odihna lui Dumnezeu în ziua a șaptea și odihna lui Dumnezeu în Hristos este exact aceeași odihnă. Și pentru că este imposibil ca acestea să fie în opoziție, se află în perfectă unitate, și de aceea demonstrează că Sabatul este în Hristos și HRISTOS ESTE ÎN SABAT.

O minunată lecție care îl prezintă pe Hristos în Sabat și Sabatul în Hristos, se găsește în vechiul sanctuar. Acolo exista o masă pentru punerea înainte a pâinii, pe care, la începutul fiecărui Sabat, erau așezate doisprezece pâini proaspete. Pâinile rămâneau acolo până la începutul următorului Sabat, când erau înlocuite cu altele proaspete. Astfel, la începutul fiecărui Sabat, pâinea era reînnoită.

Termenul „pâinea pentru punerea înainte” înseamnă literal „pâinea prezenței” și simbolizează pe Hristos, „adevărata pâine care coboară din cer și dă lumii viață.” De aceea, pâinea prezenței simboliza prezența lui Hristos în mijlocul întregului popor – cele doisprezece triburi ale lui Israel. Prezența pâinii fiind permanent acolo, simboliza prezența permanentă a lui Hristos în mijlocul poporului Său. Dar această pâine a prezenței era mereu acolo prin faptul că era reînnoită, și era reînnoită în fiecare Sabat. În acest fel, Dumnezeu îi învăța pe oameni atunci, și îi învață acum și totdeauna, că prezența Sa în Hristos este reînnoită pentru credincios în fiecare Sabat. După ce Sabatul a trecut, prezența Sa rămâne de-a lungul tuturor zilelor săptămânii până la următorul Sabat, când este reînnoită; și astfel este împlinită scriptura: „Prezența Mea va merge cu tine, și Eu îți voi da odihnă.” Exodul 33:14 (KJV).

În felul acesta adevăratul credincios în Isus, adevăratul păzitor al Sabatului, crește mereu în cunoașterea lui Dumnezeu așa cum este El descoperit în Hristos; și astfel Sabatul este un semn prin care el știe că Domnul este Dumnezeul lui, și că, prin prezența Sa permanentă, îl sfințește.

La fel este și cu binecuvântarea lui Dumnezeu în Sabat. Atunci când, în ziua a șasea, Dumnezeu l-a făcut pe om, „Dumnezeu i-a binecuvântat.” Geneza 1:28. Apoi a venit ziua a șaptea în care S-a odihnit Dumnezeu și „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea.” Geneza 2:3. Astfel, atât omul cât și ziua a șaptea au fost binecuvântați. Omul a fost binecuvântat înainte ca ziua să fie binecuvântată. Și apoi, când omul binecuvântat a intrat în acea zi binecuvântată, el a găsit mai multă binecuvântare; și în fiecare Sabat care a urmat, a găsit încă mai multă binecuvântare. Dacă ar fi rămas credincios, în continuu omul binecuvântat ar fi intrat în fiecare Sabat în ziua binecuvântată; și astfel, ar fi crescut mereu în cunoașterea de Dumnezeu. La fel se întâmplă și astăzi cu fiecare suflet pe care Dumnezeu l-a binecuvântat întorcându-l de la păcatele sale, și care sfințește ziua de Sabat binecuvântată de Dumnezeu. De fiecare dată când omul binecuvântat respectă ziua binecuvântată, primește mai multă binecuvântare, și astfel crește mereu în cunoașterea de Dumnezeu.

În felul acesta, fie că vorbim de perioada de dinaintea păcătuirii omului sau de după, Sabatul a fost mereu, este și va rămâne pentru totdeauna semnul lui Dumnezeu prin care cel care îl sfințește poate cunoaște că Domnul, Creatorul cerurilor și al pământului, Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, este Dumnezeuul său; și poate cunoaște ce este Dumnezeu așa cum este El descoperit în Isus Hristos în creație sau răscumpărare.

Și ce putem spune mai mult? Sabatul, corect înțeles, înseamnă tot ce este în Hristos; iar Hristos, corect înțeles, înseamnă tot ce este în Sabat. Și niciunul nu poate fi cu adevărat înțeles fără celălalt. Sabatul este semnul lui Dumnezeu, iar Hristos este semnul lui Dumnezeu. Hristos este semnul lui Dumnezeu care stărnește împotrivire, iar Sabatul este semnul lui Dumnezeu care stărnește împotrivire; și totul „pentru ca să se descopere gândurile multor inimi.” Luca 2:34, 35. Dar El este întotdeauna „cu adevărat Domnul slăvit” Isaia 33:21 (KJV), și întotdeauna „odihna Sa,” Sabatul Său este cu adevărat o „slavă.” Isaia 11:10. (KJV)

„Să luăm dar bine seama ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se

pomenească venit prea târziu. ... Căci noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă.” „Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.” „Ziua a șaptea este Sabatul DOMNULUI DUMNEZEULUI TĂU.”

„Așa vorbește Domnul: „Păziți ce este drept și faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice de omul (sau binecuvântat este omul – *KJV*) care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul ca să nu-l pângărească și stăpânindu-și mâna ca să nu facă niciun rău!” Isaia 56:1, 2.

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea Sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta ca să sfințești pe Domnului, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării (fără să vorbești cuvintele tale – *KJV*), atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” Isaia 58:13, 14.

„Căci după cum cerurile cele noi și pământul cel nou pe care le voi face vor dăinui înaintea Mea, zice Domnul, așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul.” Isaia 66:22, 23.

Astfel, de vreme ce Sabatul Domnului – ziua a șaptea – este cheia pentru a ajunge la plinătatea cunoașterii lui Dumnezeu așa cum este El descoperit în Hristos, aceste dovezi demonstrează că Sabatul este cheia adevăratei cunoașteri a întregii legi a lui Dumnezeu – cele Zece Porunci. Chiar și acest gând, chiar în acest fel, este descoperit în Scriptură: când Dumnezeu a scos din Egipt poporul Său din vechime pentru a-i duce în țara Lui promisă, El a spus că îi va încerca să vadă dacă vor umbla după legea Lui sau nu. Dar exclusiv prin intermediul Sabatului i-a încercat să vadă dacă vor umbla sau nu potrivit legii Sale. Exodul 16:4, 5, 22-30. Iar acum când Își întinde mâna a doua oară pentru a duce poporul Său în țara Lui făgăduită, din nou, astăzi, El îi va încerca pe toți oamenii să vadă dacă vor umbla potrivit legii Sale sau nu. Iar testul prin care îi

va încerca astăzi pe oameni dacă vor umbla potrivit legii Sale sau nu, este același ca întotdeauna – Sabatul – Sabatul așa cum este în Hristos. Căci nu există o altă lege, nu există o altă cheie; iar El, Proprietarul Legii și al cheii, este „Același ieri, azi și în veci.” În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.”

Potrivit acestor gânduri, în toți anii celei de-a Șaptea Trâmbițe – de când templul lui Dumnezeu s-a deschis în cer, și de când se vede în templul Său chivotul legământului Său; din 1844 – predicatorilor și oamenilor li s-a spus prin cuvintele lui Dumnezeu că „ziua a șaptea este Sabatul Domnului.” Dar în loc de a crede sau de a permite oamenilor să creadă, conducătorii religioși și învățătorii l-au desconsiderat și au declarat totul ca neadevărat. I-au învățat pe oameni că lucrurile nu sunt așa. Nu au făcut nicio diferență între sfânt și profan (Ezechiel 23:36), învățând oamenii că nu contează ce zi păstrează. Astfel, au disprețuit legea viului Dumnezeu și i-au învățat pe oameni să o disprețuiască. Apoi, după ce au învățat pe oameni să desconsidere cuvântul clar al legii lui Dumnezeu referitor la respectarea zilei pe care a poruncit-o Dumnezeu, în același timp spunându-le că nu există nicio poruncă de la Dumnezeu pentru păzirea duminicii – ceea ce este adevărat; - ei și-au unit mâinile și inimile cu Taina Fărădelegii pentru a impune tuturor, cu forța, duminica pe care papalitatea a pus-o în locul Sabatului Domnului. Ei au pus semnul Tainei Fărădelegii deasupra semnului viului Dumnezeu și vor să-i oblige pe toți să-l primească.

De vreme ce Sabatul Domnului este cheia pentru cunoașterea a tot ce înseamnă Dumnezeu și a plinătății lui Hristos, chiar acum când Fiara și Chipul ei își unesc forțele și influența pentru nimicirea Sabatului Domnului spre a lipsi omenirea de cheia cunoașterii divine – chiar acum Dumnezeu ridică împotriva întregii lucrări a Fiarei și a Chipului ei protestul Său neobosit sub forma Soliei Îngerului al Treilea către orice națiune, neam, limbă și popor, „spunând cu glas tare: „Dacă se închină cineva Fiarei și Chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; ...Aici este răbdarea sfinților, CARE PĂZESC PORUNCILE LUI DUMNEZEU și CREDINȚA LUI ISUS.”

Capitolul 20

Poruncile lui Dumnezeu

Această solie afirmă: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.” Am citat anterior versete care arată că această mânia este manifestată prin cele șapte plăgi de la sfârșit, versete care arată că odată cu aceste șapte plăgi, vine sfârșitul lumii.

Dar nu toți se închină Fiarei și Chipului ei. Sunt unii care obțin „biriință asupra Fiarei și asupra Chipului ei și asupra semnelor ei și asupra numărului numelui ei.” Aceștia sunt văzuți stând „pe marea de cristal,” înaintea tronului lui Dumnezeu, având în mâini harpele lui Dumnezeu. Ei cântă un cântec pe care nimeni nu-l poate învăța în afară de ei. Acest cântec este cântecul lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântecul Mielului. Apocalipsa 4:6; 15:2, 3.

Cum obțin aceștia biruința? Observați: solia nu doar avertizează oamenii împotriva închinării înaintea Fiarei și a Chipului ei, ci le spune și cum pot evita închinarea. Nu doar le spune oamenilor ce să nu facă, ci le spune și ce să facă. Nu doar îi cheamă pe oameni să intre în conflict cu Fiara și cu Chipul ei, ci le spune și cum să obțină biruința. Toate acestea sunt exprimate în cuvintele „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:12.

În aceste cuvinte se găsește o solie necesară acum, care trebuie să ajungă „la fiecare națiune, neam, limbă și popor,” solie care îi cheamă pe toți să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Scopul acestei solii este de a strânge dintre „toți locuitorii pământului” un popor despre care să se poată spune cu adevărat: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus;” și astfel să poată scăpa de mânia lui Dumnezeu care este turnată neamestecat în paharul mâniei Lui, și apoi peste cei care primesc semnul Fiarei și peste cei care se închină Chipului ei.

Acest lucru obligă pe toți să studieze poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus cum nu le-au mai studiat până acum, punându-și întrebarea: „Sunt eu unul dintre cei despre care vorbește Scriptura? Sunt eu unul care păzește cu adevărat poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus?” Și, pentru că această solie este universală, aceste considerații arată în mod clar că sub puterea Soliei Îngerului al Treilea trebuie să existe și va exista un asemenea studiu la scară mondială despre poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus cum nu a mai fost de când sfântul Ioan stătea pe Insula Patmos.

Dar, ce înseamnă expresia „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus?”

În primul rând, referitor la poruncile lui Dumnezeu. Într-un

anumit sens nu este nicio îndoială că fiecare poruncă a Bibliei este o poruncă a lui Dumnezeu; căci Biblia este cuvântul lui Dumnezeu. Totuși, pe lângă asta, există o anumită parte a Bibliei care trebuie acceptată ca reprezentând poruncile lui Dumnezeu mai mult decât oricare altă parte a ei. Această parte este cea care redă CELE ZECE PORUNCI.

Atunci când au scris celelalte părți ale Bibliei „oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21), dar când a dat cele zece porunci, „Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte.” Întreaga națiune a lui Israel era adunată la poala muntelui Sinai, iar „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se coborâse pe el în mijlocul focului;” „tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței,” „și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare, încât Moise a zis: „Sunt îngrozit și tremur.”” Acolo, în mijlocul acelor scene teribile, Dumnezeu a rostit în mod personal cele zece porunci cu un glas care a cutremurat pământul.

Dumnezeu nu doar a rostit cele zece porunci; El, le-a și scris de două ori, pe table de piatră. Cu toate că oameni sfinți ai lui Dumnezeu, atunci când sunt mișcați de Duhul Sfânt, pot rosti solii ale lui Dumnezeu, nimeni nu a fost găsit suficient de sfânt pentru a rosti cuvintele celor zece porunci ca să fie date fiilor oamenilor. Cu toate că Duhul poate spune profeților: „Scrieți!”, niciun astfel de cuvânt nu a putut fi adresat vreunui om atunci când cele zece porunci au fost date într-o formă tangibilă copiilor oamenilor. Ci Dumnezeu a spus: „Eu îți voi da niște table de piatră cu Legea și poruncile pe care le-am scris.” Apoi, din nou, după ce primele table au fost sparte: „Eu voi scrie ... cuvintele care erau pe tablele dintâi.”

Dar nici asta nu a fost tot. Dumnezeu nu a coborât singur pe Muntele Sinai; ci mii și mii de îngeri sfinți erau acolo cu El. „Domnul a venit din Sinai și a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din Muntele Paran și a venit cu zeci de mii de sfinți; din dreapta Lui a ieșit pentru ei o lege aprinsă.” Deuteronomul 33:2 (KJV). „Carele lui Dumnezeu sunt douăzeci de mii, chiar mii de îngeri; Domnul este în mijlocul lor ca la Sinai în locașul Său cel Sfânt.” Psalmul 68:17 (KJV). La această mulțime de îngeri s-a referit Ștefan când a spus persecutorilor săi că au „primit legea prin îngeri.” Fapte 7:53. În

limba greacă apare „prin dispunere de îngeri.” Termenul grecesc redat aici prin „dispunere” semnifică „a așeza în rând; a dispune trupele unei armate; a se poziționa pentru luptă.” – *Liddell & Scott*.

De aceea, când Dumnezeu a coborât pe Muntele Sinai pentru a da cele zece porunci, era înconjurat de oastea cerească a îngerilor aliniați în formație ordonată. Heruvimi cu patru fețe și patru aripi, serafimi cu șase aripi și îngeri slăviți cu care strălucitoare de aur – toți aceștia, cu zecile de mii, au însoțit pe Majestatea cerului atunci când, din dragoste, a oferit omului păcătos mare Sa lege a dragostei. Deuteronomul 33:3.

Cu siguranță, de la crearea lumii, nu a exista o scenă mai maiestuoasă decât aceea de la darea legii celor zece porunci. Pe bună dreptate a așezat Pavel „darea legii” printre mărețele lucruri care aparțin lui Israel. Romani 9:4.

Având în vedere toate aceste lucruri, în mod sigur cele zece porunci sunt pe bună dreptate distinse ca poruncile lui Dumnezeu mai mult decât orice altă parte a Bibliei, deși întreaga Biblie este cuvântul lui Dumnezeu. Acest gând este în acord cu cuvântul însuși: „Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău în toate zilele vieții tale ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi. Adu-ți aminte de ziua când te-ai înfățișat înaintea Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, când Domnul mi-a zis: „Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele, ca să învețe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ; și să învețe și pe copiii lor să le păzească.” ... El Și-a vestit legământul Său pe care v-a poruncit să-l păziți, Cele Zece Porunci; și le-a scris pe două table din piatră.” Deuteronom 4:9-13.

Imprimând în mintea poporului lucrurile de care trebuia să-și amintească tot timpul, în mod „special” trebuiau să-și amintească ziua în care Dumnezeu a coborât pe Muntele Sinai și cuvintele care au fost auzite atunci. Iar aceste cuvinte au fost cele zece porunci.

Avertismentul acesta are la fel de mare importanță pentru lumea de astăzi; căci toți sunt avuți în vedere de către Solomon când spune: „Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învățăturilor (*nota marginală* - *KJV*: „sfârșitul chestiunii, sfârșitul a tot ceea ce s-a

auzit, este”): Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” *Eclesiastul* 12:13, 14.

Oamenii vor fi judecați după legea lui Dumnezeu; legea aceasta este exprimată prin cele zece porunci; iar cuvintele lui Solomon sunt accentuate în Prima și cea de-a Treia Solie Îngerească din *Apocalipsa* 14. Primul înger spune: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a sosit ceasul judecății Lui;” și cel de-al treilea înger urmează, spunând: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu.”

Capitolul 21 Credința lui Isus

Hristos a păzit poruncile lui Dumnezeu: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.” *Ioan* 15:10. Prin ascultarea Sa trebuie ca mulți să devină neprihăniți. „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om (a lui Adam) cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om (a lui Hristos) cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” *Romani* 5:19. Dar aceștia sunt făcuți neprihăniți doar prin credința în El, având astfel „neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credința lui Isus Hristos pentru toți și peste toți cei ce cred: căci nu este nicio deosebire, ci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” *Romani* 3:22, 23 (*KJV*).

Toți au păcătuit; iar „păcatul este călcarea legii.” Pentru că toți

au călcat legea, nimeni nu poate ajunge la neprihănire prin lege. Există neprihănire în legea lui Dumnezeu; de fapt, Cuvântul spune: „Toate poruncile Tale sunt neprihănire;” (KJV) dar în ea nu este neprihănire pentru păcătos. Dacă neprihănirea vine peste cineva care a călcat legea, trebuie să vină din altă sursă decât legea. Și pentru că toți oamenii au călcat legea, la oricine din lumea aceasta vine neprihănirea, trebuie să vină din altă sursă decât legea, iar această sursă este Hristos Isus Domnul.

Acesta este marele argument din Romani 3:19-31: „Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și proorocii; și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”

Atunci intervine întrebarea: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.” Observați: el a afirmat deja că, în ciuda faptului că această neprihănire a lui Dumnezeu vine „fără lege,” prin credința lui Hristos, totuși ea este „mărturisită de Lege și de profeți.” Este o neprihănire în perfect acord cu Legea; este o neprihănire despre care Legea poate da mărturie; este o neprihănire în care Legea, în desăvârșita ei dreptate, nu găsește nicio greșeală; este cu adevărat chiar neprihănirea Legii; căci este neprihănirea lui Dumnezeu, iar Legea este Legea lui Dumnezeu. Este neprihănirea lui Dumnezeu, realizată în Hristos pentru noi prin desăvârșita Sa ascultare față de poruncile lui Dumnezeu, și din care noi ne împărtășim prin credința în El. Căci „prin ascultarea Unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” În felul acesta devenim copii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos. Prin credința în El, neprihănirea Legii este împlinită în noi. Și noi nu desființăm, ci întărim legea lui Dumnezeu prin credința în Hristos. Cu alte cuvinte, în Hristos se găsește păzirea legii lui

Dumnezeu.

Acest lucru este din nou arătat în Galateni 2:17: „Dar dacă, în timp ce căutăm să fim îndreptățiți de Hristos, noi înșine am fi găsiți păcătoși, înseamnă că este Hristos un slujitor al păcatului? Să ferească Dumnezeu!” (KJV). A fi găsiți păcătoși înseamnă a fi găsiți călcători ai Legii; căci „păcatul este călcarea Legii.” Atunci, de vreme ce Domnul a spus pentru totdeauna „să ferească Dumnezeu”, împotriva oricărei sugestii că Hristos ar fi slujitorul călcării de Lege, înseamnă cu siguranță că Hristos slujește păzirea Legii. Cel care crede în Isus găsește în Hristos păzirea poruncilor lui Dumnezeu – legea lui Dumnezeu. De aceea, oricine afirmă că este îndreptătit prin credință în Hristos, dar pretinde „libertatea” de a desconsidera legea lui Dumnezeu într-un singur punct, este amăgit. Prin aceasta el pretinde că Hristos este un slujitor al păcatului, idee împotriva căreia Domnul a spus pentru totdeauna: „să ferească Dumnezeu!” Astfel, credința, îndreptățirea prin credință întărește legea lui Dumnezeu; deoarece credința, credința lui Isus Hristos este singurul mijloc prin care păzirea poruncilor lui Dumnezeu poate fi manifestată în viața cuiva de pe pământ.

Acest lucru este mai departe arătat în Romani 8:3-10: „Căci ceea ce nu putea face Legea, întrucât era fără putere ca să lucreze prin carne (sau trup omenesc- n.tr.), Dumnezeu a condamnat păcatul în carne, trimetând, din pricina păcatului pe însuși Fiul Său în asemănarea cărnii păcătoase, pentru ca neprihănirea Legii să fie împlinită în noi care umblăm nu după îndemnul cărnii, ci după îndemnul Duhului.” (KJV).

Ce nu putea legea să facă?

1. Legea era menită să dea viață (Romani 7:10), dar nu a putut să dea viață pentru că „toți au păcătuit,” au călcat Legea, iar „plata păcatului este moartea.” Aceasta fiind situația, tot ceea ce poate Legea să ofere este moartea.

2. Legea trebuia să dea îndreptățire (Romani 2:13), dar ea îi va îndreptăți numai pe cei care împlinesc Legea; iar printre toți copiii lui Adam nu s-au găsit împlinitori ai Legii; căci „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”

3. Legea trebuia să dea neprihănire (Romani 10:5), dar ea îl

poate socoti neprihănit numai pe cel ce ascultă de ea; însă toată lumea este vinovată de neascultare înaintea lui Dumnezeu.

De aceea, din cauza eșecului omului, datorită faptelor lui rele, Legea nu putea fi pentru el o slujbă aducătoare de viață, nu-l putea îndreptăți, nu-l putea accepta ca neprihănit. În ceea ce-l privește pe om, scopul Legii era cu totul împiedicat.

Dar observați: „Ceea ce nu putea face Legea întrucât era fără putere” ca să lucreze prin carne, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în asemănarea cărnii păcătoase, ca să facă. Ceea ce Legea nu putea face, face Hristos. Legea nu putea să dea viața, pentru că prin călcarea ei toți și-au atras asupra lor pedeapsa morții. Legea nu putea da îndreptățire pentru că, din cauza eșecului de a o împlini, toți s-au așezat sub condamnarea ei. Legea nu putea da neprihănirea, pentru că toți au păcătuit. Dar în locul morții, Hristos dă viața; în locul condamnării, Hristos aduce îndreptățire; în locul păcatului, Hristos dă neprihănirea.

Pentru ce? Ca de acum înainte noi să disprețuim Legea? NICIDECUM! Ci pentru „ca neprihănirea Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firii, ci după îndemnul Duhului.”

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau profeții; nu am venit să stric ci să împlinesc,” a afirmat sfântul Fiul al lui Dumnezeu. Astfel, „Hristos este sfârșitul (scopul, ținta, intenția) Legii, pentru a da neprihănirea fiecăruia care crede.” Romani 10:4. (KJV). Căci Isus Hristos „a fost făcut de Dumnezeu, pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare pentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul.”” 1 Corinteni 1:30, 31.

„Legea este duhovnicească.” Dar „mintea carnală (mintea naturală, a gândi după îndemnul cărnii) este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu: căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sunt firești nu pot să placă lui Dumnezeu.” Romani 7:14; 8:7, 8. (KJV).

Atunci, cum putem să plăcem lui Dumnezeu? Cum putem deveni supuși legii lui Dumnezeu? Mântuitorul spune: „Ce este născut din carne este carne,” iar noi tocmai am citi în Romani că „cei ce sunt pământești (după carne) nu pot să placă lui Dumnezeu.”

Dar Mântuitorul spune mai departe: „Ce este născut din Duh este duh.”

De aceea este sigur că dacă nu suntem născuți din Duhul, nu putem să plăcem lui Dumnezeu; nu putem fi supuși legii lui Dumnezeu, care este duhovnicească și pretinde servirea duhovnicească. Exact acest lucru îl afirmă Mântuitorul: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu.”

Știm că unii vor spune că împărăția lui Dumnezeu amintită aici este împărăția slavei, și că nașterea din nou, nașterea din Duhul nu se va produce decât la înviere, și că atunci vom intra în împărăția lui Dumnezeu. Dar o astfel de înțelegere este complet greșită. Dacă cineva nu se naște din Duhul, el trebuie să rămână în firea pământească. Dar Scriptura spune: „Cei care sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.” Iar cel care nu place lui Dumnezeu nu va vedea niciodată împărăția lui Dumnezeu, indiferent că este vorba despre împărăția harului sau a slavei.

„Nu te mira că ți-am spus: „Trebuie să vă nașteți din nou.” „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.” Împărăția lui Dumnezeu, fie că este cea a harului sau cea a slavei, este „neprihănire, pace, și bucurie în Duhul Sfânt.” Romani 14:17. Dacă un om nu este născut din nou, el nu poate vedea și nici intra în neprihănirea lui Dumnezeu; el nu poate vedea și nici nu poate intra în pacea lui Dumnezeu care întrece orice înțelegere; și dacă nu este născut din Duhul lui Dumnezeu, cum poate să vadă sau să intre în acea „bucurie în Duhul Sfânt”?

Dacă un om nu se naște din nou – născut din Duhul – înainte de a muri, nu va vedea învierea pentru viață. Acest lucru este arătat în Romani 8:11: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său care locuiește în voi.”

Așadar, dacă Duhul lui Hristos nu locuiește în noi, nu putem fi înviați din morți pentru viață. Dacă Duhul Său nu locuiește în noi suntem încă în firea pământească. Și dacă suntem firești, nu putem

place lui Dumnezeu. Și dacă nu plăcem lui Dumnezeu, nu putem vedea împărăția lui Dumnezeu, nici aici și nici după aceea.

Apoi: prin naștere noi suntem copii ai celui dintâi Adam; iar dacă vrem să fim copiii celui de-al doilea Adam, aceasta trebuie să se producă printr-o nouă naștere. Primul Adam a fost firesc, iar noi suntem copiii săi prin naștere firească; al doilea Adam este spiritual și dacă devenim copiii Săi, aceasta trebuie să se producă prin naștere spirituală. Primul Adam a fost din pământ, pământesc, iar noi suntem copiii săi printr-o naștere pământească; al doilea Adam este Domnul din ceruri, de sus; și dacă vom fi copiii Săi, aceasta trebuie să se producă prin naștere cerească, o naștere de sus.

„Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești.” Cel pământesc este „firesc” – după trup. Iar „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu;” „pentru că trebuie judecate duhovnicește” și „cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.” Aceasta este moștenirea pe care o primim de la primul Adam.

Dar mulțumim Domnului, „cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești.” Cel ceresc este duhovnicesc; El este „un Duh dătător de viață;” iar omul duhovnicesc primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu pentru că acestea se judecă în mod duhovnicesc. El poate plăcea lui Dumnezeu pentru că nu este după trup, ci în Duhul; căci Duhul lui Dumnezeu locuiește în el. El este, și poate fi, supus legii lui Dumnezeu deoarece în el mintea firească este nimicită, și are mintea lui Hristos, mintea cerească.

Acestea sunt drepturile pe care le au prin naștere cei născuți din al doilea Adam, Cel de sus. Toate privilegiile, binecuvântările și bucuriile acestor drepturi prin naștere ne aparțin, când suntem născuți de sus. „Nu te mira că ți-am spus: „Trebuie să vă nașteți de sus.”” „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște de sus nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.” Odată cu argumentele din acest paragraf, studiați vă rog 1 Corinteni 15:45-48; Ioan 3:3-8; 1 Corinteni 3:11-16; Romani 8:5-10.

„Dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă.” 2 Corinteni 5:17. Ca făptură nouă el trăiește o viață nouă, o viață a credinței. „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul

lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe sine pentru mine.” Aceasta este o credință care lucrează; căci fără fapte, credința este moartă.

În Hristos nimic nu este de folos, decât a fi o făptură nouă; aceasta trăiește prin credință; este o credință care lucrează, iar lucrarea este păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Așa spune Scriptura:

1. „În Hristos Isus nici tăierea împrejur nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă.” Galateni 6:15.

2. „În Isus Hristos nici tăierea împrejur nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.” Galateni 5:6

3. „Tăierea împrejur nu este nimic și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 7:19.

Așadar: „credința care lucrează prin dragoste” este cea care are folos; și „dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui.” 1 Ioan 5:3. Și „dragostea este împlinirea legii.” Romani 13:10. De aceea, în Hristos Isus credința care este de folos, este credința care păzește poruncile lui Dumnezeu, credința care împlinește legea lui Dumnezeu.

Apoi: „Noi suntem lucrarea Lui și am fost creați în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” Efeseni 2:10. „Creați în Hristos Isus” înseamnă a fi făcuți o „făptură nouă” în Hristos Isus. Dar noi suntem creați în El „pentru faptele bune,” iar aceste fapte bune sunt cele pe care Dumnezeu l-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele.

Aceasta înseamnă că Dumnezeu a pregătit mai dinainte fapte bune în care să umblăm. Dar noi nu am umblat în ele. Acum El ne creează din nou în Hristos, ca să putem umbla în aceste fapte bune în care înainte nu am reușit să umblăm. Aceste fapte bune sunt poruncile, legea lui Dumnezeu. Aceste porunci exprimă întreaga datorie a omului, dar omul nu a reușit să-și îndeplinească datoria; „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Dar acum Hristos este arătat pentru a lua păcatele noastre și pentru a ne curăța de orice nelegiuire, „ca să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” 2 Corinteni 5:21.

Suntem făcuți făpturi noi în El, pentru ca în El și prin El să

putem îndeplini o servire acceptabilă și să ne îndeplinim datoria (păzirea poruncilor lui Dumnezeu) pe care înainte nu am reușit să o împlinim și pe care, dacă este în afara lui Hristos, nimeni nu va reuși s-o îndeplinească. Fiindcă El Însuși a spus: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” Acest lucru este în de acord cu ceea ce am arătat mai înainte: „Ceea ce nu putea face Legea,” a făcut „Dumnezeu trimițând pe Fiul Său,” „pentru ca neprihănirea legii să fie împlinită în noi care nu umblăm după îndemnurile firii, ci după îndemnurile Duhului.” Romani 8:3, 4.

Capitolul 22

Păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus

În ceea ce privește datoria de a păzi poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus nu trebuie gândit că cele două ar putea fi separate, fie și pentru o singură clipă. Poruncile nu pot fi păzite într-un mod acceptabil înaintea lui Dumnezeu decât prin credința în Isus Hristos; iar credința în Hristos nu valorează nimic – este moartă – dacă nu este manifestată, desăvârșită prin fapte bune; iar aceste fapte bune constau în păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

Atunci când tânărul bogat a venit la Isus și a întrebat: „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viața veșnică?,” Isus a răspuns: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile,” și a citat cea de-a doua tablă a celor zece porunci. Tânărul a replicat: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea. Ce-mi mai lipsește?” Isus i-a spus: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-

Mă.”

Din faptul că ni spune că Isus „s-a uitat țintă la el, l-a iubit,” și apoi i-a spus să-L urmeze, este evident că tânărul era o persoană cu intenții bune și sinceră, care fără îndoială crezuse că a păzit cu adevărat poruncile. Dar nu estimarea noastră este standardul a ceea ce constituie ascultarea față de lege; estimarea lui Dumnezeu constituie standardul. Noi ne putem conforma atât de strict Legii încât, potrivit propriei noastre estimări, să nu vedem nicio greșeală; dar când faptele noastre sunt măsurate după estimarea lui Dumnezeu, cântărite în balanțele sanctuarului, vom fi găsiți cu lipsă.

Chestiunea păzirii poruncilor lui Dumnezeu trebuie decisă nu după cum vedem noi, ci după cum vede Dumnezeu. Și după cum vede Dumnezeu, este scris: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Fără îndoială când tânărul s-a măsurat după propriul standard, s-a văzut la statura deplină a caracterului moral. Dar standardul lui Dumnezeu declară că era cu „lipsă.”

Cu toată neprihănirea pe care tânărul putea pretinde că o are doar prin păzirea poruncilor – și sunt mulți asemenea lui – totuși pentru el și pentru toți care, asemenea lui, se așteaptă să obțină neprihănire prin lege, cuvântul lui Hristos spune: „Îți lipsește un lucru.” Tuturor acestora le lipsește sângele care îndreptățește; le lipsește puterea sfințitoare a ascultării desăvârșite a Fiului lui Dumnezeu. Pe scurt, le lipsește „credința lui Isus;” și astfel vor fi mereu în lipsă până când, acceptându-L pe Hristos, vor obține neprihănirea lui Dumnezeu care vine prin credință.

Numai în Hristos poate omul să atingă statura deplină a caracterului moral înaintea lui Dumnezeu. „Până vom ajunge în unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om desăvârșit, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Efeseni 4:13 (KJV). Oricât de mult s-ar strădui un om să obțină neprihănirea prin păzirea Legii, până când nu Îl acceptă pe Hristos și până când nu găsește în El neprihănirea care vine de la Dumnezeu prin credință, împotriva lui va sta mereu cuvântul: ești „lipsit de slava lui Dumnezeu;” „îți lipsește un lucru.”

Vedem așadar că Isus a învățat că aceia care vor să fie ucenicii Săi trebuie să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

În predica Sa de pe munte, Isus a spus: „Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în împărăția cerurilor. Căci vă spun că dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor.” Matei 5:19, 20.

Din fericire avem scris despre cel mai bun fariseu care a trăit vreodată, iar în experiența sa găsim o ilustrare inspirată a acestor cuvinte ale lui Isus: Pavel a spus despre sine că era: „În ceea ce privește legea: fariseu; ... în ceea ce privește neprihănirea care este în lege: fără vină.” Dar acest lucru nu i-a fost suficient; căci el spune într-un alt loc: „Căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă, este Domnul.” 1 Corinteni 4:4. Deci, cu toate că, atât cât vedea el, se putea socoti fără vină, acest lucru nu a constituit o dovadă că era îndreptățit; căci Dumnezeu este Cel care judecă; standardul lui Dumnezeu de neprihănire trebuie să fie atins pentru a fi socotiți neprihăniți, și nu al nostru; iar acel standard este neprihănirea lui Hristos pe care o putem obține numai prin credință.

De aceea este scris: „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate lucrurile ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. ...și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință.” Filipeni 3:7-9. Acesta este o neprihănire pe care nu o avea pe când era fariseu. Așadar, aceasta este neprihănirea care întrece neprihănirea cărturarilor și fariseilor. Iar această neprihănire prin credință trebuie s-o avem în timp ce împlinim și predicăm poruncile. De aceea, în predica Sa de pe munte Hristos a învățat în mod evident păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Iacov spune: „Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului ... Dacă împliniți legea împărătească potrivit Scripturii: „Să iubești pe

aproapele tău ca pe tine însuși,' bine faceți. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat și sunteți osândiți de Lege ca niște călcători de lege. Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: „Să nu preacurvești” a zis și: „Să nu ucizi”. Acum, dacă nu preacurvești dar ucizi, te faci călcător al Legii. Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o Lege a slobozeniei: ... Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? ... Tot așa și credința, dacă nu are fapte este moartă în ea însăși.”

Astfel Iacov arată cum credința lui Isus se manifestă prin fapte, și că aceste fapte sunt păzirea legii lui Dumnezeu. El exclude ideea că cineva ar putea avea credința lui Isus în timp ce face deosebire între oameni; a face deosebire este numit păcat, călcarea Legii. De aceea, credința lui Isus nu poate fi menținută în timp ce există o conștientă călcare a poruncilor lui Dumnezeu, chiar și numai într-un singur punct. Cu alte cuvinte, Iacov accentuează cât se poate de tare că aceia care au credința lui Isus păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Ioan spune: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe Cel născut din El. Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” 1 Ioan 5:1-5. Apostolul iubit ne învață de asemenea că Creștinismul, dragostea de Dumnezeu, este păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Domnul Isus Însuși, referindu-Se la Dumnezeu, a spus: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul. Ferice de cei care împlinesc poruncile SALE (ale lui Dumnezeu) ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” Apocalipsa 22:13, 14 (KJV). El a mai spus: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu pentru ca

oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Hristos a spus: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” El a mai spus: „Cine crede în Fiul are viața veșnică.”

Solia Îngerului al Treilea, ultima solie de la Dumnezeu pe care o va auzi lumea, înglobează într-o singură propoziție toate aceste spuse ale lui Hristos: „Aici sunt cei care păesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

De aceea, atunci când Solia Îngerului al Treilea cheamă, așa cum cheamă acum pe toți oamenii să „păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus,” ea pur și simplu îi cheamă să-și îndeplinească datoria pe care o are omul în virtutea faptului că există. Iar când, prin această solie, îi îndemnăm pe oameni să păzească poruncile lui Dumnezeu strict după literă, noi spunem că ei trebuie să păzească aceste porunci strict după Duhul, de asemenea. Atunci când afirmăm în dreptul tuturor oamenilor obligația de a păzi poruncile lui Dumnezeu, afirmăm mereu obligația de a le păzi în singurul fel în care pot fi păzite, și anume prin credința în Isus Hristos. Întotdeauna vorbim de poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Spunem că toți trebuie să fie făcuți desăvârșiți prin neprihănirea Sa desăvârșită, și că întreaga noastră neprihănire trebuie să fie neprihănirea lui Dumnezeu care se obține prin credința lui Isus Hristos, și anume neprihănirea aceea mărturisită de Lege și de profeți.

Capitolul 23

„A venit ceasul judecății Lui”

Tot ceea ce își propune să realizeze această întreită solie are în vedere faptul că „ceasul judecății” lui Dumnezeu „a venit.” De aceea, singurul scop al Soliei Îngerului al Treilea este de a pregăti lumea pentru judecată: de a-i pregăti ca să rămână în picioare în timpul judecății pe toți cei care primesc solia; și de a coace lumea pentru judecată în toți cei care, prin respingerea soliei care îi poate pregăti să reziste judecății, se înfățișează singuri înaintea judecății cu toate terorii ei.

Cuvântul curat al acestei Solii spune că „a venit ceasul judecății Lui.” Nu spune că va veni, ci că „A VENIT”. De aceea, pentru oricine primește solia, judecata lui Dumnezeu devine o realitate mereu prezentă. Toți aceștia stau tot timpul înaintea scaunului de judecată, și se supun de bună voie tuturor testelor judecății. Acest lucru este adevărat prin chiar natura faptului că dau crezare soliei. Căci atunci când solia de la Dumnezeu spune că „a venit ceasul judecății Lui,” ce valoare poate avea o asemenea solie pentru credința unei persoane ce nu consideră că este o realitate prezentă faptul că „a venit ceasul judecății Lui?” Iar atunci când cel ce își afirmă credința în faptul că într-adevăr „a venit ceasul judecății Lui,” ce valoare poate avea o asemenea credință dacă această persoană nu se așează pe sine chiar în fața acestei judecăți, ca înaintea unei realități prezente, și nu se supune de bună voie tuturor realităților cercetătoare ale acestei judecăți?

Acest lucru este subliniat de faptul că această solie are rolul de a pregăti un popor pentru a-L întâmpina pe Domnul atunci când va veni pe norii cerului – un popor care va fi în viață pe pământ atunci când Domnul va veni, și care va fi luat la cer fără să vadă moartea. Apocalipsa 14:4; 15:2, 3; 1 Tesaloniceni 4:15-17. Toți cei care vor fi pregătiți trebuie să fie „socotiți vrednici să scape” de toate relele care vor veni pe pământ și să „rămână în picioare înaintea Fiului omului.” Luca 21:36. Ei trebuie să fie socotiți vrednici înainte ca acea venire să aibă loc, căci altfel ei nu vor fi vrednici la venirea Sa și, de aceea, nu pot fi salvați de El la venirea Sa. În sentința care

declară fiecare persoană vrednică sau nu, cuvântul decisiv spune: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este neprihănit să fie și mai departe neprihănit. Și cine este sfânt să fie sfânt și mai departe!” Apocalipsa 22:11.

Astfel, prin însăși natura deciziei judecății în cazurile celor ce trăiesc în timpul soliei că „a venit ceasul judecății Lui,” este evident că nu are loc un proces îndelungat de examinare și de cântărire a rapoartelor unul împotriva altuia; ci este vorba de simpla recunoaștere a stării fiecărei persoane, stare care este determinată de propria alegere. Așa cum este în momentul în care criza deciziei în cazul său are loc, așa va rămâne pentru totdeauna. Dacă este neprihănit, judecata recunoaște lucrul acesta și pronunță sentința: „Să fie neprihănit și mai departe.” Iar sentința este rostită atunci în acest fel pentru că el deja este ceea ce judecata spune să fie „și mai departe.” Dacă este nedrept, atunci cuvântul judecății spune „Să fie nedrept și mai departe.” Și acest lucru este rostit așa, pentru că așa este el în acea clipă, fie că judecata s-ar pronunța astfel sau nu; iar criza judecății care ajunge la cazul său chiar în acel moment, îl găsește în această stare, îl recunoaște în această stare și spune: „Să fie nedrept și mai departe.”

Și de ce nu ar fi așa? Avem o solie de la Dumnezeu vestită fiecărei națiuni, neam, limbă și popor, ce spune tuturor: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă,” cu atât mai mult cu cât „a venit ceasul judecății Lui.” Pe de o parte, sunt cei ce au primit solia. Solia aceasta are în ea toată puterea Evangheliei veșnice întru totul capabilă de a-i pregăti pentru judecată; și chiar acceptarea din partea lor a soliei reprezintă mărturisirea că ei recunosc faptul că „a venit ceasul judecății Lui” și că ei trăiesc în acest „ceas.” Iar dacă, în ciuda acestor lucruri, vreunul dintre ei trăiește de parcă nu ar fi în „ceasul judecății lui Dumnezeu” și astfel nu va fi pregătit pentru ca binecuvântatul cuvânt „Să fie neprihănit și mai departe” să fie rostit, ci va fi pregătit pentru teribilul cuvânt „Să fie nedrept și mai departe,” cu siguranță nimeni în afară de el nu poate fi învinovățit pentru aceasta. Decizia judecății este așa cum este datorită neglijenței din partea sa față de chiar adevărul pe care mărturisea că

îl susține, și față de chiar lucrul care îl chemase la mărturisirea pe care o susținea.

Pe de altă parte, solia proclamată întregii lumi – fiecărei națiuni, neam, limbă și popor, spune cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui.” Există o mare mulțime de oameni ce refuză să creadă că ar fi vreun adevăr în declarația că „a venit ceasul judecății Lui.” De aceea, ei merg pe calea lor complet nepăsători față de adevărul că se găsesc în prezența judecății. Astfel, atunci când se ajunge la cazul fiecăruia dintre acești indivizi iar cuvântul trebuie să spună „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe,” acest lucru este așa datorită propriei sale decizii; judecata pronunțată este o simplă constatare a ceea ce este el, decizie pe care el singur a hotărât-o prin propria desconsiderare a soliei care i-ar fi schimbat condiția și l-ar fi făcut potrivit pentru celălalt cuvânt: „Cine este neprihănit să fie neprihănit și mai departe.”

Deseori oamenii întreabă: „Putem ști când va veni ceasul judecății? Vom putea ști când va trece judecata la cei vii?” Marea solie întreită – Solia Îngerului al Treilea – oferă răspunsul. Nu spune chiar această solie în mod clar, așa de clar cum numai Domnul o poate spune, că „a venit ceasul judecății Lui”? Nu spune această solie același lucru fiecărui om care a auzit-o? Nu a continuat solia să-i spună aceasta din prima zi în care a auzit-o?

Acesta fiind adevărul, este posibil ca un om care a auzit solia, și mai mult, un om care mărturisește a crede solia, să nu fi încă înțeles că „a venit ceasul judecății Lui;” când el a auzit spunându-se chiar aceasta, și a pretins a crede aceasta din ziua în care a auzit? Și dacă vreunul dintre pretinșii credincioși în Solia Îngerului al Treilea nu crede cuvântul lui Dumnezeu care spune că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu, cuvânt pe care tot timpul a pretins că-l crede, cum îl va crede dacă Domnul i l-ar spune din nou? Este posibil ca cineva să fi trăit mărturisind a crede această solie, chiar și numai pentru o zi, și să nu se fi așezat în prezența judecății și să nu se fi supus pe sine tuturor testelor cercetătoare ale judecății? Este posibil ca cineva dintre cei ce pretind a crede cuvântul care spune că „a venit ceasul judecății Lui,” să nu creadă deloc și să se comporte

În tot acest timp așa cum nu s-ar comporta dacă ar crede cu adevărat că „a venit ceasul judecății Lui”?

În ceea ce privește pe fiecare credincios al Soliei Îngerului al Treilea, fiecare individual a stabilit că, în dreptul lui, judecata a trecut la cei vii; căci el este viu și a acceptat o solie de la Dumnezeu care îi spune că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu. Pentru că este în viață, și pentru că a acceptat o astfel de solie de la Dumnezeu, prin chiar forța mărturisirii sale, pur și simplu prin virtutea credinței sale, el intră viu, în fiecare oră la judecată. El trăiește în prezența judecății. El își deschide viața tuturor testelor cercetătoare ale judecății. Și pentru că așa stau lucrurile cu el, a căpătat răspuns la întrebarea „vom putea ști când trece judecata la cei vii?”.

Solia Îngerului al Treilea – această mare întreită solie – în fiecare aspect al ei este adevăr prezent. Și pentru că, prin chiar cuvintele ei, ni se arată că solia este dată în vederea faptului că „a venit” ziua judecății lui Dumnezeu, și pentru că știm că acum este timpul vestirii acestei solii, este numai adevăr prezent a crede că într-adevăr, „a venit ceasul judecății Lui.”

De fapt, dacă doar această solie ar fi fost vestită, ar fi fost dovadă destulă în sine a faptului că a venit ceasul judecății Lui; căci nicio solie de la Dumnezeu nu poate fi vestită înainte de timpul ei. De aceea, oricând această solie se aude răsunând în lume, atunci este adevărat că a venit ceasul judecății Lui. Iar cuvântul soliei care spune așa, va fi doar anunțarea faptului că a sosit ceasul judecății Lui. Și oricine va crede solia, va crede că acesta este adevărul; el va trebui să o creadă, să fie un credincios al soliei; deoarece tocmai cuvântul soliei pe care el mărturisește a o crede spune că este așa. Și de vreme ce el crede aceasta, va intra în fiecare ceas în judecata lui Dumnezeu, și se va supune continuu tuturor testelor acestei judecăți.

Această solie este acum necesară lumii. Ea este vestită lumii. De ani de zile este vestită. De aceea, de ani de zile a fost, și acum este, un adevăr prezent faptul că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu. Mii și mii de persoane mărturisesc a crede această solie. De aceea, principiul este că întregul popor al acestei solii intră oră de oră în judecata lui Dumnezeu și, tot timpul cât trăiesc, se supun tuturor testelor cercetătoare ale acestei judecăți. De aceea, toți

aceștia știu că pentru ei, pentru fiecare individual, judecata a trecut la cei vii; căci ei sunt vii. Solia lui Dumnezeu că „a venit ceasul judecății Lui” a ajuns la ei. Ei au acceptat solia și, potrivit ei, au intrat în această judecată. Astfel ei trăiesc continuu în prezența acestei realități teribile. În consecință, afirmăm din nou că nu există motiv să ne punem întrebarea „dacă judecata a trecut la cei vii.”

Dacă există persoane care mărturisesc a crede această solie, și totuși trăiesc așa cum nu ar trăi dacă ar ști că judecata a venit; și care ar face o revoluție în viața lor numai să știe că judecata a trecut asupra celor vii, dar totuși nu fac această revoluție dacă pot fi siguri că judecata nu a venit; atunci ce rost are pentru ei o solie, chiar dacă le-ar fi trimisă lor personal direct din cer, că judecata a trecut la cei vii? Într-un asemenea caz, orice schimbare ar fi dorită sau făcută, nu ar avea nicio virtute; iar aceste persoane nu ar fi mai pregătite pentru decizia judecății decât dacă nu ar fi auzit nimic despre ea. Singura schimbare care s-ar face într-o asemenea viață ar fi doar de teama consecințelor și nu din dragoste pentru neprihănire. De aceea, prin natura lucrurilor, într-un astfel de caz cuvântul nu ar putea spune: este neprihănit; „să fie neprihănit și mai departe;” pentru că nu este neprihănit; nu are în inima sa nicio dragoste pentru neprihănire. Acest lucru este demonstrat prin faptul că, în timp ce mărturisea această solie a judecății, a trăit fără considerație pentru judecată; și-a îngăduit lucruri rele în viață – lucruri despre care știa că nu pot trece de judecată – și a continuat să și le îngăduie până când i s-a spus personal teribilul cuvânt: că judecata a ajuns la el. Atunci, deodată, și numai pentru a trece de judecată și să scape de consecințele lucrurilor rele pe care, în ciuda neprihănirii, și le-a îngăduit, se apucă să facă o mare revoluție în viața sa!

Dar un asemenea lucru nu va funcționa niciodată în judecata lui Dumnezeu! Oricine va trece în neprihănire de judecata lui Dumnezeu, o va face doar pentru că a „iubit neprihănirea și a urât nelegiuirea,” fie că judecata a trecut asupra lui sau nu. El iubește neprihănirea pentru că este neprihănire, și urăște nelegiuirea pentru că este nelegiuire; și nu-și va îngădui nelegiuirea în viață chiar dacă ar ști că mai sunt o mie de ani înaintea judecății, ca și cu un minut înainte de judecată.

De aceea, nu este potrivit deloc pentru vreunul care mărturisește credința în Solia Îngerului al Treilea să întrebe dacă judecata a trecut la cei vii. Orice adevărat credincios al Soliei Îngerului al Treilea ȘTIE, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu o spune asta, și o spune de ani de zile, că „a venit ceasul judecății Lui.”

Cât despre orice om din lume la care ajunge această solie, fie că o crede sau nu, pentru el va fi adevărat și poate ști acesta, că timpul judecății a sosit la el. Fie că va recunoaște lucrul acesta sau îl va ignora, el va decide; dar pentru el va fi adevărat că ceasul judecății lui Dumnezeu „a venit.”

„A venit ceasul judecății Lui.” Este aici; este la fel de real ca existența lumii. Și, pentru că știe acest lucru, fiecare adevărat credincios al acestei solii trăiește după cum o cere aceasta; fiind viu, el intră la judecată, se prezintă oră de oră înaintea scaunului judecății; pentru că „a venit ceasul judecății Lui.” Pentru adevăratul credincios al Soliei Îngerului al Treilea judecata este o realitate; este un adevăr prezent.

Cum ar putea vesti el în alt mod lumii această solie? Ar putea el să predice cu forța adevărului altui om că „a venit” ceasul judecății lui Dumnezeu, dacă el însuși nu crede că „a venit”, ci numai că va veni? Cine din această lume nu crede că judecata lui Dumnezeu va veni? Dar Solia Îngerului al Treilea nu spune că judecata va veni; ci chiar acum, „ceasul judecății Lui A VENIT.”

Întrucât această judecată, în decizia ei atunci când va fi rostită, nu este decât o recunoaștere și o declarare a unei stări care există deja, și de aceea este practic instantanee, înseamnă că mijloacele de pregătire pentru această teribilă decizie trebuie să fie de o asemenea natură încât să poată efectua pregătirea în mod instantaneu. Tocmai această provizie este oferită de Domnul în marea și glorioasă Solie a Îngerului al Treilea; căci ea conține „Evanghelia veșnică pentru a fi predicată tuturor locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor.” Și această Evanghelie veșnică este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.” „Căci în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință.”

Cei care sunt făcuți în acest fel neprihăniți trăiesc în mod

neprihănit; pentru că ei „trăiesc prin credință.” Această putere a lui Dumnezeu este creatoare și de aceea este instantanee în acțiunea ei. Căci „El zice și se face.” Psalmul 33:9. Când leprosul a spus: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești,” El a răspuns: „Da, vreau, fii curățit. Îndată l-a lăsat lepra, și s-a curățit.” Marcu 1:40-42. Și orice suflet care iubește neprihănirea și tânjește după ea, care urăște nelegiuirea și dorește să scape de ea, care aude această solie a Evangheliei veșnice anunțând că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu, și intră la judecată în acest ceas, poate în chiar acel moment – „îndată” – să fie pregătit pentru judecată prin Evanghelia veșnică. Iar în timp ce rămâne în prezența judecății, supus tuturor testelor ei cercetătoare, ținându-se strâns de Evanghelia veșnică – de puterea ei de a salva și de neprihănirea pe care o descoperă – el este pregătit pentru criza judecății în fiecare clipă a acelui „ceas;” pentru că, atunci când vine momentul critic în care este chemat numele său, el este neprihănit prin „puterea lui Dumnezeu” și are neprihănirea lui Dumnezeu pe care i-a dat-o Evanghelia. Cu multă bucurie, Judecătorul va rosti minunatele cuvinte: „Să fie neprihănit și mai departe.”

„Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” Eclesiastul 12:14. Pentru că Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, tot ce este ascuns, toți oamenii sunt somați: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.” Versetul 13.

Cuvintele acestea din Eclesiastul sunt completate și accentuate de cuvintele mării solii întreite, prin care Evanghelia veșnică este predicată locuitorilor pământului – oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor – spunând cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui. ... Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Cei care au păcătuit având Legea, adică cunoscând legea lui Dumnezeu, „vor fi judecați după Lege în ziua în care Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor prin Isus Hristos, potrivit Evangheliei mele.” Întrucât „a venit ceasul judecății Lui,” și de

vreme ce toți cei la care ajunge această solie vor fi judecați după legea lui Dumnezeu, este sigur că toți cei care acceptă solia își vor așeza viețile în lumina Legii, pentru ca orice lucru ascuns care nu este în armonie cu această Lege sfântă să fie cercetat și lepădat.

Căci Legea aceasta pătrunde până la adâncimile cele mai tainice, cercetând până și gândurile și intențiile inimii. „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‚Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecății.‘ Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: ‚Prostule!‘ va cădea sub pedeapsa soborului; iar oricine-i va zice: ‚Nebunule!‘ va cădea sub pedeapsa focului gheenei. ... Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‚Să nu preacurvești.‘ Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” Matei 5:21, 22, 27, 28.

„Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei.” Iacob 2:12.

De aceea, rugăciunea constantă a celor care vor accepta cu sinceritate această solie va fi: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” Psalmul 139:23, 24. Oricine se roagă astfel, oricine își deschide astfel viața înaintea lui Dumnezeu și Îl invită înăuntru pentru a cerceta și a vedea dacă există vreo cale rea înăuntrul lui – orice astfel de om va fi pregătit pentru criza judecății, indiferent când va veni. Căci Dumnezeu va cerceta inima și va curăța viața și o va face sfântă înaintea lui Dumnezeu. Și toți cei ce vor face astfel, vor fi conduși de Domnul pe calea veșniciei.

De ce ar fi altfel? Dacă întotdeauna a fost așa, de ce acum, în ceasul judecății Lui, ar fi altfel? Nu vede Dumnezeu întreaga viață oricum? Nu sunt toate lucrurile „descoperite și deschise pentru ochii Celui cu care avem de-a face”? Poate fi ascuns ceva de El? Nu sunt păcatele noastre ascunse scoase la lumina feței Sale? Psalmul 90:8. Nu ne-a cercetat El și nu ne cunoaște? Nu cunoaște El gândul nostru „de departe” cu mult înainte de a-l fi gândit?

Întrucât toate acestea sunt adevărate în fiecare clipă a fiecărei vieți, ce fel de persoană trebuie să fie cel care își trăiește viața zi

după zi și an după an, ca și când aceste lucruri nu ar fi adevărate? Și de vreme ce aceste lucruri sunt adevărate în fiecare clipă a fiecărei vieți; și de vreme ce ne găsim acum în timpul în care este adevărat mai mult ca oricând că a venit ceasul judecății Lui; ce fel de persoană trebuie să fie cel care mărturisește că acceptă această solie potrivit căreia a venit ceasul judecății Lui, și totuși trece chiar și printr-o singură zi ca și cum nu ar fi așa!

Nu, nu; nu se poate întâmpla așa ceva cu poporul acestei solii a judecății. Ajunge la ei ca solia judecății; ei o acceptă ca fiind solia judecății; și astfel, ei intră în acel ceas la judecată. De vreme ce El a scos păcatele noastre ascunse la lumina feței Sale, noi înșine ne vom scoate păcatele ascunse la lumina feței Sale. De vreme ce El ne-a cercetat și ne-a cunoscut, în fiecare ceas Îi vom spune: „Cercetează-mă, Dumnezeuule și cunoaște-mi inima; încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile. Vezi dacă este vreo cale rea în mine” (KJV). De vreme ce toate lucrurile sunt dezbrăcate și descoperite pentru ochii Celui cu care avem de-a face, noi înșine vom păstra mereu toate lucrurile dezbrăcate și descoperite în fața ochilor Celui cu care avem de-a face.

Atunci Dumnezeu va ocupa toată viața, o va curăța și o va purifica prin prezența Sa, făcând din ea o locuință potrivită pentru ca El să poată locui în ea. Apoi ne va îmbrăca cu hainele mântuirii Sale și va pune peste noi mantia neprihănirii Sale. Isaia 61:10. Iar apoi, când va veni criza judecății peste fiecare individual, dacă Hristos ne va prezenta astfel fără greșală în prezența slavei Sale cu nespusă bucurie (Iuda 24), frumosul cuvânt va emoționa fiecare suflet: El „este neprihănit, să fie neprihănit și mai departe.” El „este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Iată, Eu vin curând, și răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după faptele sale.”

Mulțumim Domnului pentru o solie de avertizare atât de prețioasă. Mărit să fie Dumnezeu pentru o solie atât de glorioasă, solie pentru îndreptățire, sfințire și răscumpărare.

Solia Îngerului al Treilea cuprinde Sionul și Calvarul; legea lui Dumnezeu și Evanghelia lui Hristos; pe Dumnezeu Tatăl și pe Dumnezeu Fiul.

Solia Îngerului al Treilea cuprinde chiar Evanghelia lui

Hristos, căci în ea „este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.” Romani 1:16, 17.

În Hristos, prin credința lui Hristos, cel ce crede în Isus găsește păzirea poruncilor lui Dumnezeu, adică neprihănirea lui Dumnezeu. Astfel, păzirea poruncilor lui Dumnezeu este darul lui Dumnezeu; este „darul fără plată” al neprihănirii lui Dumnezeu „care vine prin credința în Isus Hristos pentru toți și peste toți cei care cred.” Dar aceasta este Solia Îngerului al Treilea: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Când Solia Îngerului al Treilea își va termina lucrarea, atunci taina lui Dumnezeu – Evanghelia – se va sfârși. Acest lucru se va petrece în zilele când îngerul al Șaptelea va suna din trâmbiță, așa cum a spus El slujitorilor Săi, profeții.

Cei care se supun cu adevărat Soliei Îngerului al Treilea vor obține biruință asupra Fiarei și Chipului ei, asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei. În cele din urmă ei vor sta pe marea de sticlă, cu harfele lui Dumnezeu; și vor fi fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. Totul se va face prin „Cel care ne-a iubit, și ne-a spălat de păcatele noastre în propriul Său sânge.” A Lui să fie slava și stăpânirea pentru veci și în veci de veci.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru solia care cheamă pe toți oamenii să „păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” pentru ca, în acest timp când „toți locuitorii pământului se vor închina Fiarei, cei ale căror nume nu sunt scrise în Cartea Vieții Mielului,” ei să poată avea biruința asupra Fiarei și Chipului ei, asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru Solia Îngerului al Treilea care cheamă azi pe toți oamenii la păzirea poruncilor lui Dumnezeu și la credința lui Isus, ca să poată fi scăpați în „timpul de necaz așa cum nu a mai fost de când există neamurile” și care amenință

MARILE NAȚIUNI DE ASTĂZI.